

Tổng Giám Đốc Không Biết Tốt Xấu

Contents

Tổng Giám Đốc Không Biết Tốt Xấu	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	8
4. Chương 4	10
5. Chương 5	13
6. Chương 6	16
7. Chương 7	18
8. Chương 8	22
9. Chương 9	24
10. Chương 10	27
11. Chương 11	30
12. Chương 12	33
13. Chương 13	35
14. Chương 14	38
15. Chương 15	41
16. Chương 16	44
17. Chương 17	48
18. Chương 18	51
19. Chương 19	53
20. Chương 20	56
21. Chương 21	61
22. Chương 22	66

Tổng Giám Đốc Không Biết Tốt Xấu

Giới thiệu

Phụ nữ rất phiền toái, mà cô gái này lại càng là phiền toái trong phiền toái! Anh thừa nhận, anh vì p

1. Chương 1

Đường Phỉ ra đời ở Canada, mặc dù từng học một năm tiểu học ở Đài Loan nhưng từ khi cô cùng người nhà di dân đến Canada cô cũng chưa quay lại Đài Loan lần nào. Chớp mắt đã qua mười mấy năm, cô cũng giống như khách du lịch ngoại quốc, tất cả hiểu biết về Đài Loan đều là xem từ sách báo và sưu tầm từ Internet chứ không phải tự mình trải qua với mảnh đất này, cho nên cô nhìn cảnh vật trước mắt có chút quen thuộc nhưng cảm giác không chân thực.

Cô nghĩ rằng mình sẽ phát triển ở Canada, nhưng sau khi lấy được bằng Thạc sĩ, cô chuẩn bị đến công ty xây dựng của cha trở tài thì đột nhiên bác gái giao cho cô một nhiệm vụ rất quan trọng - trở về Đài Loan bắt người.

Tất nhiên không phải bắt tội phạm truy nã quan trọng, mà là người anh họ có chết cũng không chịu trở về thừa kế gia nghiệp của cô - Đường Vũ.

Cha của cô mở một công ty xây dựng, còn bác thì mở công ty vật liệu xây dựng, cùng hỗ trợ nhau trong sự nghiệp, cho nên cha cô và bác cũng hi vọng sau này cô và anh họ có thể giúp đỡ lẫn nhau giống như vậy.

Nhưng sau khi tốt nghiệp anh họ chạy luôn về Đài Loan, bác muốn tự mình đi gọi anh họ về nhưng mà bác gái sợ cha con bọn họ gặp mặt là cãi nhau nên đành nhờ cô giúp.

“Rốt cuộc là đi làm ở khách sạn nào? Ở Canada không có khách sạn sao? Làm sao lại phải làm việc ở Đài Loan? Làm gì phải hành hạ người ta như thế!”.

Đường Phỉ vừa đến sân bay liền gọi điện cho Đường Vũ nhưng tất cả các cuộc gọi đều đưa vào hộp thư.

Sau khi trở về Đài Loan, tung tích của Đường Vũ luôn thần bí, khó khăn lắm bác gái mới hỏi thăm được anh họ đang làm việc ở một khách sạn, nhưng khi cô phải người trở về Đài Loan tìm thì người ta nói anh họ đã nghỉ việc, sau đó lại nghe anh họ đang ở khách sạn, bảo là muốn tìm chỗ ở mới.

Dù sao đi nữa điểm đáng nghi nhất đó là hành tung của anh họ rất bí ẩn.

Cô chuẩn bị gọi điện một lần nữa thì bị một tai họa bất ngờ cắt ngang động tác.

Đột nhiên, cô ngửi được một mùi cà phê thơm lừng, nhưng không hề bị mùi hương kia hấp dẫn bởi vì toàn thân cô bị cà phê bắn tung tóe, bộ dạng vô cùng thảm hại.

Bị cà phê bắn đầy người, người đi đường vẻ mặt cũng giật mình, ở phía sau người đàn ông gây chuyện luôn miệng nói xin lỗi.

“Xin lỗi, rất xin lỗi ...”. Bởi vì phải chạy về công ty họp, Tề Gia Hách đi đường quá gấp nên không cẩn thận đụng phải người ta, thấy người ta thê thảm như thế thì anh cũng dừng lại xin lỗi.

“Làm gì đó!” Vừa mới vào Đài Loan đã bị tai bay vạ gió, thật sự là điềm xấu mà! Nhìn toàn thân bị dính cà phê, Đường Phỉ tức giận: “Sao anh lại không cẩn thận như vậy, tôi phải làm sao bây giờ?”.

“Thật xin lỗi, tôi sẽ phụ trách, nhưng mà hiện tại tôi có việc rất gấp phải về Đài Bắc. Đây là danh thiếp của tôi, cô có thể liên lạc lại, được không?”.

“Có ý gì? Bây giờ anh tính bỏ đi sao?”. Nhìn thấy người gây ra họa còn muốn chạy, Đường Phỉ càng tức giận, cô đoạt lấy danh thiếp của anh ta “Tôi mặc kệ, bây giờ anh phải xử lý cho tốt, tôi không có thời gian rảnh rỗi để tìm anh đòi nợ”.

Phiền toái.

Thái độ của Đường Phỉ làm Tề Gia Hách nghĩ đến bốn cô em gái hay gây chuyện, ấn tượng với phụ nữ càng giảm xuống.

Sở dĩ anh chưa có bạn gái, không phải vì trong lòng anh có người mà do anh cảm thấy phụ nữ rất phiền toái, đơn giản là anh rất ghét phiền toái.

Nếu có thể mua được một bộ y phục mới là tốt, lúc này không nhận được anh trách thiết bị ở phi trường không tốt, sau khi xuất cảnh cũng không thể mua sắm, mà bây giờ anh ở phi trường cũng không có gì cả.

“Cái đó.... Trong hành lý của cô phải có quần áo tắm rửa chứ?”.

“Cho nên?”.

Cô gái này thật khó chiều! Tề Gia Hách cảm thấy cô cố ý muốn phá anh, cũng sắp nổi giận: “Thế bây giờ cô muốn như thế nào? Làm phiền cô nói thẳng ra, cần bồi thường tiền à?”.

“Tôi không cần tiền!” Anh ta dám nghĩ cô nhân cơ hội muốn lấy tiền! Còn nữa, anh ta có thái độ gì, rõ ràng là anh ta sai trước vậy mà còn không khách khí, cô càng khó chịu càng muốn làm khó anh ta: “Tôi muốn anh nghĩ biện pháp làm quần áo của tôi sạch sẽ, tôi chỉ muốn bộ quần áo này, anh nghe có hiểu không?”.

Vẫn cảm thấy cô cố ý gây phiền toái cho anh, nhưng Tề Gia Hách cũng không có thời gian nói chuyện với cô: “Đi theo tôi, tôi chắc chắn sẽ làm sạch quần áo cho cô”.

Mặc kệ có chuyện gì, trước tiên phải đưa cô ra khỏi đây rồi nói tiếp.

Mới đầu Đường Phỉ cho là anh ta tức giận cô, muốn gây bất lợi cho cô, nên mới kéo cô vào trong xe, cho nên không ngừng cảnh cáo: “Tôi nói cho anh biết tôi có luyện võ, anh đừng có mà nghĩ làm loạn”.

“Cô có suy nghĩ nhiều quá không?” Tề Gia Hách cũng không muốn thành kiến với phụ nữ, nhưng mà anh rất phản cảm với phụ nữ, nhất là với những người hay gây chuyện thì càng “thả cho tiểu nhân bắt tài”: “Tôi đã nói với cô, tôi dẫn cô đến công ty tôi ...”.

“Đến công ty anh làm cái gì?”.

Đầu năm nay có rất nhiều tên lường gạt, không phải in danh thiếp ăn mặc chỉnh tề thì cũng là nhà làm ăn.

“Tôi phải trở về tham dự hội nghị khẩn cấp, cô cũng phải thay quần áo rồi mới có thể xử lý vết bẩn trên đó, cô nghĩ cô mặc như thế thì tôi xử lý làm sao?”.

“Anh không cần nói chuyện kiểu đó, tôi thành ra như thế này là do ai, tôi cũng đã nói với anh đừng có giả vờ gì, tôi không yêu cầu gì nhiều, chỉ cần anh làm quần áo của tôi khôi phục nguyên trạng là được rồi”. Đường Phỉ không hi vọng anh ta nghĩ mình đang lừa đảo, rất thận trọng nhấn mạnh lại.

Tề Gia Hách chưa từng gặp qua cô gái nào cố chấp như vậy, anh cũng muốn nhanh chóng giải quyết vấn đề này để cô rời đi. “Cô yên tâm, nếu hiệu giặt không xử lý được, tôi sẽ giúp cô tìm một bộ giống hệt như thế trả cho cô, thành ý như thế đã đủ chưa? Có thể để tôi đi xử lý chuyện chính được chưa?”.

“Anh nói làm như tôi là một cái phiền toái lớn vậy, anh muốn làm gì cứ làm, tôi đâu có trói tay của anh không cho anh làm gì đâu?”.

Tề Gia Hách thật sự có việc phải làm, anh phải đến chỗ xe của công ty, truyền tải liệu cho phụ tá nhìn, nhưng mà tự nhiên lại có một phiền toái từ trên trời rơi xuống làm lãng phí thời gian của anh.

Lúc đầu Đường Phỉ rất an phận nhìn phong cảnh, nhưng sau đó phát hiện anh ta nhìn máy tính rất chăm chú, không nhìn được liếc qua và hỏi: “Công ty của các anh làm cái gì?”.

“Tôi cần báo cáo cho cô sao?”.

“Tôi chỉ hỏi thôi, nói hay không cũng đâu có vấn đề gì?”. Đường Phỉ nhún vai một cái rồi lại nói thêm một câu: “Nếu như là công ty đường đường chính chính sao lại không thể nói chứ?”.

“Tôi nhìn giống người không đứng đắn?”.

“Là anh nói, tôi chưa nói gì đâu nhé!”.

“Thái độ của cô đã nói lên tất cả”.

“Anh nghĩ như thế nào là việc của anh, tôi không có ý kiến”.

“Xin hỏi tôi có thể tiếp tục làm việc của tôi không?”.

“Anh cứ tự nhiên”.

Những lời kia ngừng chưa đến ba phút, Đường Phỉ lại bắt đầu ngồi không yên, bắt đầu dáo dác ngó máy tính anh: “Rốt cuộc anh đang nhìn cái gì? Nhìn anh rất nghiêm túc, có vẻ sự nghiệp rất lớn!”.

Cô gái này ... Bị bệnh mất tập trung và phải động sao? (Ồ: ta nghĩ ý anh là chị không ngồi yên một chỗ).

“Cô có thể không quấy rầy công việc của tôi được chứ, OK?”

“ Dĩ nhiên OK”.

Nhìn anh ta cũng muốn giết người, có thể nói không sao? Vì giữ cái mạng nhỏ của mình, Đường Phỉ không thể làm gì khác hơn là nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ. Nhưng nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ, cô lại có vấn đề muốn hỏi anh ta. Nhưng vừa mới quay đầu, còn chưa kịp mở mồm, đã thu được ánh mắt sắc bén đầy sát khí.

“Hẹp hòi, bủn xỉn, hỏi một chút sẽ chết sao, tôi chỉ muốn biết ngồi tàu điện ngầm của Đài Bắc như thế nào, đi 101 thì phải đi làm sao, còn có...”. Cô tròn tròn mắt, vừa nói vừa rời ánh mắt ra cửa sổ, đột nhiên có một bóng người hấp dẫn chú ý của cô, vấn đề của cô là phải bám sát, cô hô to một tiếng: “Dừng xe!”.

2. Chương 2

Cô đột nhiên kêu to, làm tài xế giật mình, dầm mạnh vào phanh xe, suýt nữa thì đâm vào giải phân cách.

Tề Gia Hách và tài xế còn chưa hoàn hồn, Đường Phỉ đã rất nhanh xuống xe, không quay đầu lại nhìn, nhảy lên một chiếc xe taxi, nói lớn “Đi”.

“Rốt cuộc cô gái kia đang làm cái gì?”. Mặc dù không rõ đã xảy ra chuyện gì nhưng phiền phức tự động rời đi, Tề Gia Hách cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Đường Phỉ nhảy lên một chiếc xe taxi, muốn tài xế lái xe nhanh một chút đuổi theo hướng xe của Đường Vũ. Nhưng mà gặp mấy cái đèn xanh, đèn đỏ thì bị mất dấu người cần đuổi theo. Chờ đến khi tài xế xa taxi liên lạc được với xe taxi đã chở Đường Vũ thì người đó lại nói Đường Vũ đã xuống xe.

Không đuổi kịp người đã khổ rồi, không ngờ vẫn còn chuyện phiền toái. Đường Phỉ đã quên tất cả tài sản của cô đều để trên xe của Tề Gia Hách. Cô không có hộ chiếu không thể đến khách sạn check-in (làm thủ tục lấy phòng), cũng không có tiền để trả tiền xe, bị tài xế cho là người chuyên đi xe không trả tiền.

“Tôi không phải là không trả tiền, nhưng mà toàn bộ hành lý và tiền của tôi đều ở trên xe ...”.

Cô giải thích mãi nhưng mà tài xế xe taxi vẫn chưa tin tưởng cô: “Tiểu thư, cô đừng có đùa tôi nữa! Tôi kiếm tiền rất cực khổ, nếu mỗi người đều giống cô thì cả nhà tôi hít gió mà sống à?”.

“Anh hiểu lầm rồi ...”.

Đường Phỉ nhúc nhích đầu không biết phải làm sao để giải quyết phiền toái trước mắt, thì lại sờ được tấm danh thiếp mà Tề Gia Hách đưa cho cô, cô vội vàng móc ra đưa cho tài xế xem: “Người này, anh mau đưa tôi đi tìm người trên tấm danh thiếp, toàn bộ tài sản của tôi đều ở trên xe anh ta”.

“Tiểu thư, nếu như chờ một lúc cô cũng ko tìm được người, vậy thì tôi lại càng bị thiệt rồi!”.

“Anh cứ dẫn tôi đi tìm người này, tôi sẽ trả gấp ba lần tiền xe, tuyệt đối không để anh thiệt thòi!”.

Gấp ba?!! Thật là hấp dẫn, nhưng nhớ cô gái này vẫn nói không có tiền, vậy thì hẳn bị thiệt lớn rồi! Khuôn mặt tài xế lộ vẻ khó khăn, muốn kiếm tiền nhưng lại sợ không kiếm được.

“Nếu không anh cứ cầm lấy cái này để bảo đảm, nếu như không tìm được người, anh cũng coi như không phải trở về tay không, được chứ?”.

“Tiểu thư, tôi không phải phụ nữ, cô đưa áo khoác phụ nữ cho tôi làm gì?”.

“Đây là áo khoác hàng hiệu, nếu như anh không lấy được tiền, đem cái áo này ra chợ đồ cũ bán, có thể kiếm được không ít tiền”.

Tài xế không nhìn được, cười haha: “Hiện tại hàng giả rất nhiều, ai biết đây có phải đồ thật hay không?”.

Từ nhỏ đến lớn, Đường Phỉ cái gì cũng tốt, thành tích tốt, nhân duyên tốt, năng lực cũng rất tốt, còn chưa tốt nghiệp đã có người muốn cô đảm nhiệm một chức vụ quan trọng, mà cha cô đã sớm muốn cho cô về kế thừa công ty, thế mà vì tên Tề Gia Hách, cô lại phải khổ sở như thế này, cô làm sao có thể không hận cho được?.

“Tài xế đại ca, anh coi như mỗi ngày làm một việc thiện đi, tôi nhất định sẽ tìm được người trên danh thiếp này để lấy hành lý và hộ chiếu của tôi, anh hãy tin tưởng tôi một lần nữa được không? Tôi nhất định sẽ báo đáp anh thật tốt!”.

Đối mặt với lời khẩn cầu của mỹ nữ, tài xế làm sao chịu được. “Được rồi, nhìn cô đáng thương, tôi giúp cô lần đầu, .. nếu như cô gạt tôi, tôi sẽ đưa cô đến đồn cảnh sát!”.

“Được, nếu như tôi nói dối, anh hãy đưa tôi đến đồn cảnh sát!”.

Cứ như vậy, Đường Phỉ vất vả lắm mới thuyết phục được tài xế taxi đưa cô đi tìm người, nhưng đến công ty của Tề Gia Hách, cô lại gặp trở ngại.

“Tôi muốn tìm Tề Gia Hách, anh ta là Tổng giám đốc công ty này đúng không?”. Cô đưa danh thiếp cho nhân viên lễ tân, xác định lại một lần.

Nhân viên lễ tân vừa nhìn thấy danh thiếp, lập tức gạt đầu nói: “Đó là Tổng giám đốc của chúng tôi”.

“Xin đi nói cho anh ta biết tôi đang ở đây, tôi muốn tìm anh ta!”.

“Tiểu thư, muốn gặp Tổng giám đốc đều phải hẹn trước, cô có hẹn trước với Tổng giám đốc không?”.

“Không”.

“Như thế thì cô không thể gặp Tổng giám đốc, cô hãy lưu lại thông tin, tôi sẽ báo cáo lên cấp trên”.

“Tôi không có thời gian chờ cô thông báo, tôi muốn lấy lại hành lý và hộ chiếu của tôi, còn nữa, Tổng giám đốc của các cô thiếu tôi tiền giặt quần áo, tôi muốn tìm anh ta để đòi nợ!”.

“Tiểu thư, Tổng giám đốc của chúng tôi làm sao có thể thiếu cô ít tiền lẻ giặt quần áo được. Nếu cô còn náo loạn, tôi sẽ gọi cho bảo vệ”.

“Được rồi, nếu cô không báo cho tôi, tôi sẽ báo cảnh sát để cảnh sát xử lý, tang chứng đều ở trên xe của Tổng giám đốc các cô, đến lúc đó cô nhìn Tổng giám đốc của cô bị bắt đi!”. Đường Phỉ nói xong tùy tiện kéo một người, định nhờ người đó báo cảnh sát.

Nhân viên lễ tân không ngờ là cô nói nghiêm túc, bị cô dọa, vội vàng lên tiếng ngăn cản: “Cô đừng vội, tôi sẽ thông báo giúp cô”.

“Cảm ơn”. Đã sợ chưa, cô thông báo sớm một chút có tốt hơn không. “Nhưng mà cô có thể giúp tôi giải quyết một ít việc?”.

“Cô có ý gì?”.

“Tiền xe taxi”.

Nhân viên lễ tân giúp Đường Phỉ thông báo lên trên nhưng không may Tề Gia Hách đang họp, thư ký cũng không biết cuộc họp sẽ mở trong bao lâu, không thể làm gì khác là để cho Đường Phỉ lên tầng đợi ở phòng khách.

“Nhìn công ty có vẻ không nhỏ!”.

Chờ đợi là thử thách tính nhẫn nại của đạo phủ, thời gian qua đi chậm chạp, thời gian chờ đợi càng lâu, sắc mặt của Đường Phi càng khó coi, bây giờ cơn tức của cô rất lớn, mà tính của cô rất cố chấp, cho nên dù thế nào cô cũng phải đợi được Tề Gia Hách đến, đòi lại công đạo.

Mà trong lúc chờ đợi, trong đầu cô còn toát lên chút ý tưởng kì kì quái quái, cô quyết định sẽ đổ toàn bộ lên đầu tên đầu sỏ làm cô lãng phí nhiều thời gian như thế.

Sau một giờ chờ đợi, rốt cuộc anh ta cũng xuất hiện.

“Tôi còn đang không biết xử lý chỗ hành lý của cô như thế nào thì cô đã tự đến đây, có thể giảm cho tôi không ít phiền toái”.

“Tất nhiên tôi sẽ đến, không phải anh quên là anh có trách nhiệm xử lý tốt quần áo của tôi?”. Sợ anh ta quý nhân hay quên, Đường Phi còn cố ý kéo nơi bẩn cho anh ta nhìn.

“Tôi nói phụ trách là sẽ phụ trách đến cùng, nhưng trước hết cô hãy đổi y phục, đợi quần áo được xử lý sạch sẽ, tôi sẽ bảo người đưa đến khách sạn cho cô”.

“Đổi lại y phục thì không sao, nhưng tôi phải tận mắt thấy mấy người xử lý vết bẩn như thế nào, tôi sẽ chờ ở đây, anh hãy mau xử lý cho tốt”.

“Tiểu thư, đưa y phục đi giặt cũng cần có thời gian, cô đang làm khó tôi sao?”.

“Bộ quần áo này là cha tôi mua tặng tôi ngày sinh nhật, dù có tiền cũng không mua được, do anh không cẩn thận, như vậy là do anh làm khó tôi mới đúng”.

Tề Gia Hách bị chặn không phản bác được. “Tôi biết rồi, cô hãy đến phòng thay đồ để thay y phục, tôi sẽ giao cho thư kí làm”.

Đường Phi vô cùng bất mãn, lôi ra một bộ y phục sạch sẽ từ vali, sau khi thay xong, cô đưa y phục dính cà phê cho thư kí của Tề Gia Hách, sau đó ở trong phòng làm việc của anh ta chờ đợi.

Tề Gia Hách đưa ra giá cao để gọi người xử lý, có tiền dễ làm việc. Mặc dù y phục rất nhanh được đưa trở lại, nhưng gặp phải Đường Phi cố ý gây rối, chuyện sẽ không được giải quyết một cách dễ dàng như thế!

Cô kiểm tra y phục một cách rất cẩn thận, dù một nơi nhỏ nhất cũng không bỏ qua: “Ở đây còn bẩn!”.

“Tiểu thư, những chỗ đó nhìn qua không bị lộ”.

“Cho nên ông cảm thấy tôi nên nhận sản phẩm còn lỗi này sao?”

“Tề tổng, chúng tôi đã làm hết sức”. Thấy không nói được với Đường Phi, lão bản hiệu giặt (chủ hiệu giặt) chuyển sang giải thích với Tề Gia Hách.

“Không có biện pháp nào sao?”.

“Không còn cách nào khác, vì lúc dính vết bẩn không lập tức xử lý, nên ngấm sâu vào trong, không có cách nào loại bỏ toàn bộ”.

“Tôi hiểu rồi, cảm ơn ông, ông có thể đi rồi”.

Sau khi lão bản hiệu giặt rời đi, Tề Gia Hách không nhận được đổi sắc mặt với Đường Phi: “Vị tiểu thư này, rốt cuộc làm sao cô mới hài lòng?”.

“Khôi phục nguyên trạng”. Đường Phi cũng không phải là người thích tìm phiền toái, nhưng mà cô tức thái độ của anh ta, rõ ràng anh ta sai lầm, mà vẫn lo chuyện của mình, thế nào cũng muốn đuổi cô đi, vì thế cô mới cố chấp cùng anh ta.

Cô muốn cho anh ta biết, có rất nhiều chuyện không phải cứ dùng tiền là giải quyết được.

“Vậy thì mua một bộ mới sẽ tốt”. Tề Gia Hách giận, trực tiếp đưa cô đến phòng của một nhà thiết kế cao cấp, nhà thiết kế nổi tiếng nhất Đài Loan giúp cô làm một bộ giống y đúc.

Nhưng vải vóc lại là một vấn đề lớn, hình dạng y phục có thể giống nhau nhưng muốn kiếm được vải giống 100% rất khó, không phải là màu sắc đó không được. Dù chỉ sai một lỗi nhỏ, Đường Phỉ vẫn thấy không hài lòng.

“Tiểu thư, tính nhẫn nại của người là có hạn”.

“Thế thì làm sao?”.

Chẳng lẽ anh ta còn muốn đánh với cô một trận? Thái độ của anh ta càng không tốt, cô càng muốn gây phiền toái cho anh ta, cho đến khi một cuộc điện thoại gọi đến cắt đứt lời.

“Phỉ Phỉ, anh nghe nói em đến Đài Loan rồi, em đang ở chỗ nào?”. Bên kia điện thoại truyền đến âm thanh của Đường Vũ.

“Em mới là người phải hỏi anh đang ở đâu vậy? Tại sao bây giờ mới trả lời điện thoại?”

“Được rồi, gặp nhau rồi nói! Em đang ở khách sạn nào để anh qua tìm em”.

“Em ở khách sạn Lệ Ngân, em còn chưa check-in, anh đến trước sảnh khách sạn đợi em”.

Cúp điện thoại, Đường Phỉ mang hành lý của cô ra ngoài, Tề Gia Hách thấy thế thì ngăn cô lại: “Y phục còn chưa làm xong, cô muốn đi đâu?”.

“Y phục là do anh muốn làm, đâu phải do tôi muốn!”.

“Nếu bây giờ cô rời đi, tôi sẽ mặc kệ, về sau cô đừng tìm tới tôi nữa”.

“Thành tâm thành ý nói lời xin lỗi khó thế sao?”.

“Tôi đã nói xin lỗi rồi!”.

“Lời xin lỗi của anh rất qua loa, đã phạm sai lầm còn chỉ muốn làm việc của mình ... Thôi bây giờ tôi có việc rất gấp phải làm, hôm nay coi như tôi làm một việc thiện, tha cho anh một lần, hẹn gặp lại!”.

Mỗi ngày làm một việc thiện, tha cho anh một lần, cô gái này thật là một quả ốt nhỏ (động vào là cay ý), người nào đụng đến là xui xẻo, lần sau không cần gặp lại.

“Đường Vũ, anh thật thần bí, sự nghiệp của anh rất lớn à, tìm anh sao khó như vậy?”.

Đường Phỉ đến khách sạn check-in xong thì Đường Vũ xuất hiện, đi theo phục vụ lên phòng cô vẫn không ngừng oán trách.

Đường Vũ biết cha mẹ phái Đường Phỉ về Đài Loan để bắt anh trở về Canada, nếu như anh tránh mặt không ra, đến lúc đó bị tóm thật sẽ không thể thương lượng, chắc chắn sẽ trực tiếp bị giải về Canada. Cho nên khi nhìn thấy cuộc gọi nhờ vả tin nhắn của Đường Phỉ, anh vội vàng gọi điện cho cô, không ngờ nửa ngày sau mới tìm được người.

“Làm sao? Phải hỏi em mới đúng, anh gọi cho em rất nhiều cuộc điện thoại, tìm em khắp nơi, không phải xuống máy bay một thời gian dài rồi, sao bây giờ mới đến check-in?”

“Bởi vì em mới có chuyện phiền toái lớn, mãi mới lấy được hành lý về. Mà nói, còn không phải tại anh không chịu về nhà, nên em mới phải đi tìm anh khổ sở như thế”.

“Anh đã nói rồi, sau lần này anh sẽ tự về, là cha mẹ anh quá lo lắng rồi, còn nhất định phải bảo em qua đây một chuyến”.

“Nói đi nói lại thì lại đổ lỗi cho người khác, anh tốt quá! Dù sao mấy ngày nữa, anh hãy sửa soạn hành lý theo em trở về Canada đi”.

“Anh ở đây rất tốt, tạm thời chưa muốn trở về, anh thấy em nên ở Đài Loan chơi vài ngày, sau đó về Canada nói với cha mẹ anh đừng lo lắng, không cần tìm anh”.

“Anh nghĩ là em sẽ làm thế à? Nếu bây giờ em trở về, bác trai, bác gái sẽ tự mình ra tay, anh hi vọng có thể thấy chuyện đó à?!!”.

3. Chương 3

Tưởng tượng đến tình huống đó, mồ lạnh thì thi nhau chảy xuống trên trán Đường Vũ, “Đừng như thế, từ nhỏ tình cảm của chúng ta đã rất tốt, dù sao em cũng đến Đài Loan rồi, vậy thì ở lại lâu một chút, mấy năm nay Đài Loan thay đổi rất nhiều, anh chắc em sẽ thích nơi này”.

“Em thấy anh may về cùng em mới là việc nên làm, cha em vẫn chờ em trở về để tiếp quản công ty, em không có thời gian ở đây lãng phí cùng anh đâu”.

“Theo như em nói thì em nên mau trở về Canada mới phải”.

“Anh nghĩ rằng em ngu ngốc à? Nếu đã đến đây nhất định phải đưa anh về cùng thì mới có thể báo cáo kết quả với hai bác được! Bây giờ anh đang ở chỗ nào! Còn phòng trống không. Em không thể ở khách sạn mãi được”.

“Không có”.

“Cái gì? Trả lời nhanh vậy!”.

“Không có thật! Anh ở trong kí túc xá”.

“Ở trong kí túc xá hay là ở cùng phụ nữ”. Đường Phỉ nửa tin nửa ngờ.

“Thật sự là ở trong kí túc xá”.

“Vậy rốt cuộc anh làm việc ở khách sạn nào? Ở đó thật sự tốt như vậy sao? Anh về thừa kế gia nghiệp không tốt à? Em thật sự không hiểu anh đang nghĩ cái gì, tại sao không đi đường đã an bài mà lại đi đường vòng?”.

“Anh thích tự mình làm mọi chuyện, bây giờ em tạm thời ở khách sạn đi, có chuyện gì thì gọi điện cho anh, anh ra ngoài quá lâu rồi, phải về làm việc”.

“Anh để em một mình ở khách sạn à?”.

“Một mình em chắc chắn không có chuyện gì”.

“Nhưng mà một mình em thì đi đâu được”.

“Nếu như muốn thăm thú xung quanh, có thể tìm công ty du lịch xem có hành trình ngắm cảnh nào không, nếu không trước hết em cứ đi dạo Đài Bắc một chút”.

“Anh không sợ em đi một mình sẽ bị lạc đường?”.

“Tiếng trung của em tốt như vậy, hỏi đường một chút là được mà, sẽ không có vấn đề gì cả, hết bạn anh sẽ liên lạc với em, nếu có việc gì gấp thì call anh”.

“Anh ... Anh!”. Mặc kệ Đường Phỉ gọi như thế nào, Đường Vũ cũng không quay đầu lại nhìn. Nhìn bóng lưng anh họ vội vàng rời đi, cô cảm thấy khả nghi “Anh họ nhất định có chuyện gạt mình, cần phải biết rõ mọi chuyện”.

Theo dõi, không sai, cô đang tính toán chuyện đó.

Nhà này diện tích 800 mét vuông trong một khu nhà cao cấp, vốn gia đình có 8 người, nhưng ông chủ và bà xã đã di dân sang New Zeland hưởng phúc, để lại năm anh em và một quản gia cực giỏi.

Mỗi ngày, trong khu nhà cao cấp đều rất náo nhiệt –

Tề Mỹ Nghi nói: “Trứng luộc bỏ lòng đỏ, không thêm muối, không thêm nước tương, rau của dầu hào, ít mỡ cay vừa, còn cả dưa Thanh Mộc, dưa phải đủ chua”.

Tề Mỹ Nghi là đại muội (em gái cả) của Tề Gia Hách, cá tính tương đối trầm ổn, làm chuyện gì cũng thông thả ung dung.

“Tôi không muốn ăn tối, cho tôi một cốc trà, tôi muốn giảm cân”. Em gái thứ hai là Tề Lệ Dung, cá tính tùy tiện, là một nhà nghệ thuật, có phong cách sống rất riêng biệt.

“Rốt cuộc đang âm ỉ cái gì, không thể yên tĩnh một lúc sao?”

Hay gào thét chính là em gái thứ ba Tề Phân Diễm, cô trời gần sáng mới về nhà, bây giờ xuất hiện ở cầu thang là bộ dáng say rượu, đầu tóc rũ rượi. Tức giận mắng xong một câu sau đó dùng lực đóng dầm cửa lại, đi ngủ tiếp.

Tề Phân Diễm là em gái thứ ba của Tề Gia Hách, chơi nhạc, thích thể loại Heavy Metal Rock, buổi tối thường hát ở PUB, có thói quen lấy rượu làm nước uống.

Bây giờ Tề Gia Hách đối mặt với những âm thanh như thế này đã sớm không còn sợ hãi, đã tập thành thói quen rồi. Anh nhàn nhã nhìn tờ báo, nói với cô em út yên lặng ngồi chải lông cho con cún nhỏ: “Đã nghỉ đông rồi, tuần sau em có thể đến công ty thực tập chứ?”.

Nghe thấy thế, vốn đang ngồi yên, Tề Phương Tĩnh từ ghế salon đứng dậy, lời lẽ danh thép nói: “Anh cả, em đã nói rồi, tương lai của em thì em sẽ tự tính toán, anh không nên can thiệp vào”. Nói xong cũng không đợi anh phản ứng, tức giận trở về phòng mình.

Đó là bốn cô em gái của anh, tên của bọn họ được cha mẹ đặt, tóm gọn lại có nghĩ là: “Nghỉ dung diễm tĩnh, Mỹ lệ hương thơm”, hi vọng bốn người bọn họ có thể đoan trang ưu nhã, nhưng hi vọng chỉ là hi vọng, vĩnh viễn không thể trở thành sự thật, mà những từ kia không thể hình dung trên bất kì một cô em nào của anh.

Cha mẹ cũng thật thông minh, sớm nhận ra bốn cô con gái sẽ phiền toái, cho nên từ khi anh còn rất trẻ đã bắt đầu huấn luyện trở thành người nối nghiệp sự nghiệp của gia tộc. Đến khi anh lấy được bằng Thạc sĩ liền ném củ khoai phồng tay này cho a. Hai vợ chồng sang New Zeland xây một nông trường trồng cây, ung dung tự tại qua ngày.

Cha mẹ ung dung tự tại nhưng anh lại khổ, bốn cô em gái bốn cá tính, mỗi người đều làm người khác đau đầu, anh cảm thấy mình sẽ sớm già.

“Tổng giám đốc, trà của anh”.

“Cảm ơn”. Tề Gia Hách nhận cái ly, bắt đầu dĩ khê thở dài.

“Anh cực khổ rồi”.

“Anh cũng biết tôi khổ đúng không, trong nhà có chuyện gì chỉ có thể nói anh tha thứ cho bọn họ, và một ngày nào đó đừng nói với tôi là anh sẽ từ chức”. Trong nhà chỉ có duy nhất một người có thể chia sẻ nỗi khổ với anh, đó là người quản gia trước mặt này.

Má Lý là quản gia lâu năm của gia đình, trước khi nghỉ hưu giới thiệu Đường Vũ đến đây làm việc. Bởi vì là người do Má Lý giới thiệu nên không nói lời nào anh liền thuê luôn Đường Vũ.

Ma anh thấy quyết định lúc đó của anh thật chính xác, Đường Vũ đã giúp anh được không ít việc, nhìn anh ta ứng phó với bốn cô em gái làm đau đầu người khác rất dễ, anh rất yên tâm. Nhưng anh chỉ sợ một ngày nào đó Đường Vũ nghỉ việc thì anh không biết tìm đâu ra một quản gia giỏi giang như anh ta.

“Tổng giám đốc, anh cứ yên tâm lo chuyện công ty, ở trong nhà đã có tôi lo rồi”.

“Trong nhà thì tôi không lo, tôi chỉ lo cho bốn đứa em gái, sẽ làm anh tốn nhiều công”.

“Bồn vị tiểu thư chỉ là hơi mải chơi thôi, tôi thấy không có vấn đề gì lớn”.

“Nếu như ngày nào đó họ không tạo ra phiền toái cho tôi, thì tôi nhất định sẽ đến chùa miếu cảm ơn thần linh thật tốt. Được rồi, anh đi làm việc của anh đi”.

“Vâng”.

Đường Vũ vừa đi tới phòng bếp, chuông cửa liền vang lên. Tề Gia Hách đứng dậy nói “Anh cứ làm việc của anh đi, tôi đi mở cửa”.

Khi anh mở cửa ra, nhìn thấy người đến thì đứng chờ cả người.

Đây là có chuyện gì xảy ra? Anh không ngờ, phiên toái lại tìm đến cửa nhà mình.

Khi nhìn thấy anh ta, trong nháy mắt Đường Phi cũng kinh ngạc, cô theo dõi Đường Vũ mới tìm được đến nơi này, không ngờ ở đây lại gặp được Tề Gia Hách! “Tại sao anh lại ở chỗ này?”

“Đáng ra tôi mới là người phải hỏi câu ấy, chẳng lẽ cô theo dõi tôi?”

“Cái gì? Theo dõi? Anh có thể đừng suy nghĩ nhiều như thế được không?”. Đường Phi khinh thường hừ lạnh một tiếng, nhưng rất nhanh sắc mặt liền thay đổi, trong lòng có một mối nghi ngờ cực lớn “Đây là nhà của anh?”

Nếu vậy, Đường Vũ đến đây làm gì?

4. Chương 4

Nhưng mà vấn đề này rất nhanh đã có đáp án, bởi vì cô nhìn thấy Đường Vũ mặc tạp dề, tay đầy bóng xà phòng mà khi Đường Vũ nhìn thấy cô thì biểu tình so với Tề Gia Hách còn khó nhìn hơn, có lẽ chỉ có thể dùng từ “Kỳ quặc” để hình dung.

Trong đại sảnh của Tề gia, đương nhiên Đường Phi là một vị khách không mời mà đến. Bốn đại tiểu thư bình thường không quan tâm đến ý đến người khác đang ở bên cạnh “xem” cô.

Nhưng Đường Phi không cảm thấy như vậy, cô thấy mình giống như con khỉ ở trong vườn thú. Cô rất không thích cảm giác này. “Đường Vũ, tốt nhất là anh mau giải thích rõ mọi chuyện nếu không em sẽ lập tức gọi điện cho bác”.

Vậy thì nhất định hẳn sẽ bị trói gô cổ bắt về Canada, hẳn tuyệt đối không thể để chuyện như vậy xảy ra! “Tổng giám đốc, bốn vị tiểu thư, tôi có thể xin nghỉ vài tiếng? Tôi và em họ có chút chuyện nhà cần thương lượng (= bàn bạc) ...”.

“Hai người có thể thương lượng ở chỗ này, chúng tôi sẽ không để ý đến việc thỉnh thoảng anh mượn chỗ một chút”. Bốn đại tiểu thư vịn vai nhau đùa giỡn

“Các em đừng có mà đừng giúp vui, mau trở về phòng đi”.

Tề Gia Hách nói còn lâu họ mới nghe, bình thường họ đều coi lời nói của anh như gió thoảng bên tai, bây giờ có chuyện vui để nhìn làm sao họ có thể bỏ qua.

“Thế tại sao anh không trở về phòng?”.

“Anh còn rất nhiều công việc phải làm, chẳng lẽ các em định giúp anh làm?”. Tề Gia Hách cố tình giơ lên tập văn kiện trong tay, chứng minh cho sự vất vả của mình.

“Mấy người đừng có âm ỉ nữa được không?”. Đường Phi cao giọng nói, quả thật rất có tác dụng. Ngay cả bốn đại tiểu thư bình thường ồn ào cũng lập tức ngoan ngoãn im lặng.

Quái lạ, cô gái này chỉ là người ngoài nhưng có thể làm cho bốn cô em gái của anh vốn không nghe lời trưởng bối (= người có vẻ trên ở dòng họ, người lớn tuổi). Cô gái này không đơn giản!

Tề Gia Hách có chút tò mò đối với Đường Phi: “Cô là em họ của Đường quân gia?”.

“Đường quân gia? Anh nói anh ấy là quân gia nhà anh?”. Giọng của Đường Phi lại cao thêm vài độ, kinh ngạc nhìn Tề Gia Hách.

“Đường tiên sinh làm quân gia ở nhà tôi. Có vấn đề gì sao?”.

“Đường Vũ tiên sinh, anh làm quân gia ở đây?”. Đường Phi hỏi một câu rất đanh thép, rõ ràng cần có một lời giải thích hợp lý.

“Đúng rồi, tôi rất thích món ăn anh ta nấu”. Tề Mỹ Nghi giơ ngón tay cái lên khen ngợi.

“Trà của anh ta pha cũng rất ngon, nhưng mà tôi cảm thấy anh ta đứng không nhìn cũng rất đẹp”. Tề Lệ Dung cười mập mờ.

Nguyên nhân lớn nhất mà bốn đại tiểu thư không đuổi Đường Vũ ra khỏi cửa chính là dáng dấp của hắn rất tuần tú. Trong nhà có một quần gia cao lớn đẹp trai cảm thấy rất tốt.

“Đó là công việc giúp việc?”.

Nếu bác trai và bác gái biết anh họ làm quần gia ở nhà người ta, nhất định sẽ tức phun máu.

Thế nhưng Đường Vũ không làm một cậu ấm, bỏ mặc công ty của gia đình, đến đây cho người ta sai bảo, không phải là đầu của anh ấy có vấn đề chứ?

“Đường quần gia không phải là giúp việc, nhà tôi có người phụ trách quét dọn”. Tề Gia Hách không nhận được nói chen vào, cũng thận trọng giải thích. “Anh ta rất giỏi trong việc sinh hoạt hằng ngày, công việc của anh ta là giúp tôi thu xếp nhà cửa, nhưng anh ta tuyệt đối không phải là giúp việc”.

Đường Phi nghe không lọt tai, cô tức giận bật dậy từ ghế salon, bắt lấy cổ tay của Đường Vũ. “Anh lập tức trở về với em”.

“Phi Phi, em đừng kích động, hãy bình tĩnh”.

“Đúng, không nên kích động, bình tĩnh, bình tĩnh”. Bốn vị tiểu thư cũng ở đây góp vui.

“Đường Vũ, rốt cuộc anh có về Canada cùng với em không?”.

“Anh ...”

“Tôi e là anh ta không thể trở về cùng với cô, bởi vì anh ta đã kí hợp đồng làm trong 1 năm, nếu như vi phạm hợp đồng phải trả số tiền đền bù khá cao”. Tề Gia Hách thấy Đường Vũ khó khăn liền nhảy vò giải vây.

Đường Phi đem thù mới hận cũ tính lại, nghĩ anh ta đang hạ chiến thiết (= lời thách đấu)

“Tốt, rất tốt!”. Anh ta muốn đấu cùng nàng phải không? Vậy thì binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn. Cô không sợ anh ta.

Mặc dù khi kí hợp đồng thì hai bên phải tuân thủ hợp đồng, nhưng không phải là không có người đã từng vi phạm hợp đồng, mà biện pháp giải quyết vấn đề vi phạm hợp đồng đơn giản nhất đó là trả tiền.

Tề Gia Hách nói như thế để cô biết khó mà lui, nhưng mà không ngờ Đường gia không chỉ có nhiều xe, nhà cửa cũng nhiều, mà tiền lại càng không thiếu, cho nên không thể dùng tiền để đánh ngã cô.

Cô điện một cuộc điện thoại về Canada, cha mẹ không nói hai lời liền chuyển một số tiền lớn vào sổ tiết kiệm của cô. Sau khi xác định số tiền nhận được, cô lại đến Tề gia.

Trùng hợp hôm nay là chủ nhật, Tề Gia Hách đang ở nhà, mà lại đúng anh ra mở cửa, vừa thấy cô ở cửa. Chân mày của anh nhíu lại “Tại sao lại là cô?”.

Đường Phi nhiều lần đến gây phiền phức, đã bị anh liệt vào danh sách nhân vật phiền phức số một, nhưng mà cô là em họ của Đường Vũ cho nên anh rất không tình nguyện để cho cô vào cửa.

“Tôi nói rồi, tôi sẽ trở lại”.

“Có chuyện gì mà sớm như vậy đã đến nhà tôi? Có phải cô quyết định sẽ trở về Canada nên đến để nói lời từ biệt với anh họ của cô?” Tề Gia Hách cứ nghĩ chỉ cần lấy hợp đồng ra là có thể đuổi cô ấy đi, hoặc là cô ấy biết khó mà lui, nhưng cô ấy lại mang bộ dạng rất hung hăng, hình như vấn đề không thể giải quyết dễ như vậy.

“Anh nghĩ nhiều quá, tôi đến để đưa anh họ đi”.

“Tôi không muốn nói lại lần thứ hai, nhưng nếu trí nhớ của cô không tốt, tôi không thể không nhắc lại cho cô biết, anh họ của cô đã kí hợp đồng với tôi, phải làm ở nhà tôi một năm mới có thể đi”.

“Tôi đến để giải trừ hợp đồng cho anh ấy”.

Anh không muốn Đường Vũ đi bởi vì anh ta là một quản gia rất tốt. Có thể giúp anh thu xếp Tề gia từ trên xuống dưới, làm anh đỡ lo việc ở nhà. Quan trọng nhất là không có mấy người có thể chịu được bốn tiểu thư của Tề gia, mà mấy cô em của anh có vẻ như khá hài lòng với quản gia Đường Vũ, cho nên anh sẽ không để cho Đường Vũ đi.

Quản gia ưu tú giống như anh ta không phải nói là có thể tìm được. Nếu như Đường Vũ đi thì cũng phải cho anh chút thời gian để tìm quản gia.

“Anh ta thích công việc quản gia, tại sao cô lại ép buộc người khác?”.

“Tôi chỉ nhận ủy thác của người khác”.

“Anh ta cũng không phải là một đứa trẻ nữa. Chuyện của anh ta thì anh ta có thể tự quyết định”.

“Anh ấy có một tiền đồ rất rực rỡ, không nên ở đây để rửa chén quét sân rửa đĩa. Anh nói đi, nếu như muốn giải trừ hợp đồng của anh ấy phải tốn bao nhiêu tiền? Anh nói thì tôi sẽ lập tức chuyển tiền vào tài khoản của anh”.

Xem ra hoàn cảnh gia đình tốt, thái độ nói chuyện trầm ổn, không giống như đang nói đùa, lúc này Tề Gia Hách mới nhận ra cô đang rất nghiêm túc.

“Rửa chén, quét sân, rửa đĩa cũng không mất thể diện, nếu như để cho cô làm tôi còn sợ cô vướng chân vướng tay. Tôi không muốn hủy hợp đồng, quyền quyết định tôi giao cho Đường quản gia”.

“Giao cho anh họ của tôi? Anh nói đấy nhé”.

“Tôi nói nếu anh ta gật đầu đồng ý đi theo cô thì tôi sẽ để cho anh ta đi nhưng nếu như anh ta muốn ở lại vậy thì cô đừng nghĩ sẽ đưa anh ta đi đâu”.

Đường Vũ dễ nói chuyện hơn so với Tề Gia Hách, Đường Phi tin như vậy nên khi Tề Gia Hách ra điều kiện cô không suy nghĩ lập tức gật đầu đồng ý.

Nhưng mà mọi chuyện lại khó giải quyết ngoài dự định, cô nghĩ rằng mang bác trai bác gái ra thì anh họ sẽ ngoan ngoãn nghe theo nhưng lần này Đường Vũ lần này rất quyết tâm, nhất định không đi theo cô về Canada.

“Anh muốn ở Đài Loan, đến lúc cần về anh sẽ tự về”. Mặc dù muốn làm một người con có hiếu nhưng Đường Vũ đã biểu đạt ý nguyện của mình như thế.

“Anh không sợ em sẽ thông báo cho bác trai bác gái sao?”.

“Sợ, nhưng nếu em làm như vậy, anh sẽ rời khỏi nơi này để ọi người không tìm thấy anh nữa”.

“Đường Vũ, anh đang uy hiếp em!”. Đường Phi tức giận lâu bầu.

“Là em luôn ở đây uy hiếp anh”.

Đường Phi cứng họng, nói thật ra thì cô cũng không muốn đi truy người, nếu không phải bác trai bác gái kì vọng lớn vào anh họ, mà cô lại nhận ủy thác của họ, thì cô cần gì phải làm công việc phí sức mà chả có gì tốt đẹp này.

Nhưng cô có thể nhìn thấy lần này anh họ rất nghiêm túc.

“Bây giờ cô không phản đối gì nữa phải không?” Tề Gia Hách chỉ muốn sớm giải quyết việc này.

“Tôi ... Anh, anh chưa hiểu rõ ràng, cho em thêm thời gian”.

“Đường tiểu thư, cô không phải họ Lại, sao “Lại” lắm vậy? Chúng ta đã nói rồi, nếu như Đường quản gia đã quyết định, cô lại không chấp nhận là sao?”

“Tôi nói, anh ấy còn chưa hiểu rõ ràng. Việc này liên quan đến tương lai và sự phát triển của anh ấy, tất nhiên cần thêm chút thời gian để suy nghĩ. Nhưng mà anh làm sao nhất định cứ phải giữ anh họ tôi lại, có

phải anh có mục đích gì hay không?”. Nghe nói đầu năm nay có rất nhiều người đồng tính luyến ái, Tề Gia Hách tỏ thái độ không để cô nghĩ đến chuyện đó.

“Mục đích gì? ... Tôi có thể có mục đích gì? Tôi chỉ tiếc một quần gia giỏi thôi!”.

“Dù sao thì em cũng sẽ cho anh suy nghĩ một thời gian, ngày mai em sẽ trở lại, Đường Vũ, em hi vọng đến lúc đó anh đã nghĩ thông suốt”.

“Không cần chờ đến mai, ngay bây giờ anh có thể cho em đáp án”.

“Cho nên ý của anh là anh không muốn cùng em về Canada?” Cô bực, từ khi cô bắt đầu hiểu chuyện đến nay, không có gì là cô không làm được. Tại sao có thể vì chuyện này mà lưu lại một kỉ lục không tốt “Được rồi, nếu anh không trở về, thì em sẽ ở lại”.

“Có ý gì?” Lúc cô ngẩng cao đầu tuyên bố làm người ra kinh ngạc, thần kinh Tề Gia Hách căng như dây đàn.

Đường Phỉ xán lác cười. Tôi muốn ở chỗ này, cho nên anh hãy chỉ giáo cho tôi nhiều hơn”.

“Cô đang đùa gì thế?” Tề Gia Hách từ trên ghế nhảy dựng lên.

“Tôi nghiêm túc, vô cùng nghiêm túc, tôi đi trước, anh không cần quá nhớ tôi bởi vì chúng ta rất nhanh sẽ được gặp mặt”

5. Chương 5

Đường Phỉ vừa về đến khách sạn liền nhận được một cuộc gọi vượt biển từ Canada. Người gọi điện đến là mẹ của Đường Vũ - Lý Tương Lan.

“Phỉ Phỉ, cháu đã gặp anh họ chưa?”.

“Có bác ạ, anh họ gọi điện cho cháu!”.

“Vậy nó có nói lúc nào về Canada không? Bác cháu vẫn hỏi bác là khi nào thì các cháu về, bác không biết trả lời ông ấy như thế nào?”.

Có thể nghe được là Lý Tương Lan rất khó xử, nhưng mà Đường Phỉ cũng rất khó khăn. Cô rất muốn nói cho bác gái biết Đường Vũ đến nhà người ta làm quần gia. Nhưng cô cũng hiểu rất rõ nếu nói ra mọi việc sẽ càng phức tạp hơn. Theo tính của bác trai, bác không đến Đài Loan trời gở anh họ ném về Canada mới lạ.

“Hiện tại công việc của anh họ rất bận, tạm thời chưa tìm được người thích hợp thay cho anh ấy nên sẽ cần thêm thời gian”.

“Cần bao lâu? Nó ở Đài Loan còn chưa lâu sao? Cũng không thể kéo dài thời gian mãi như thế!”.

“Cháu hiểu được, nên thời gian tới cháu sẽ ở lại Đài Loan để theo dõi anh ấy, cháu sẽ làm cho anh ấy kết thúc công việc ở đây một cách nhanh chóng và theo cháu về Canada”.

“Có cháu ở đây bác yên tâm hơn nhiều!”. (Ồ: = =!)

“Nói cho nó biết, nếu như nó không về thì bác sẽ chặt đứt mọi đường lui của nó!”.

Ở bên kia truyền đến một tiếng rống giận, như là sấm đánh bên tai. Suýt nữa thì thùng màng nhĩ của Đường Phỉ, bác trai hơi nóng tính, rống lên rất giống như sấm dội, đến Đường Phỉ cũng rất sợ ông ấy.

“Dạ, cháu nhất định sẽ nói cho anh họ!”.

“Nói với nó là bác không nói đùa!”.

“Dạ, cháu sẽ nói với anh họ ý của bác, không sót một chữ nào!”.

“Đường Phi à —”.

“Vâng”. Cô khúm núm, khăn trương đến nỗi tim muốn nhảy ra ngoài

Từ nhỏ cô không sợ trời, không sợ đất, cô chỉ sợ mỗi bác, bác nóng tính, lớn giọng, khuôn mặt không biểu cảm. Cho nên mỗi lần bác gọi cả họ tên của cô thì cô sẽ lạnh hết cả sống lưng.

“Chẳng lẽ cháu và anh họ cháu cùng nhau lừa gạt bác?”.

“Cháu không dám”. Tử đạo hữu bắt tử bản đạo [1], ai gây chuyện thì người đó tự chịu, cô không phải là người can đảm, chọc ai cũng có thể nhưng riêng bác của cô thì cô sẽ không làm thế. Nếu không cô sẽ không về Đài Loan theo lời bác.

“Được rồi, cháu như vậy thì nó mới nghe lời cháu, ta nói nó sẽ không nghe”.

Đường Phi mở hồ nghe được đoạn đối thoại ở bên kia, sau đó bên tai nghe được giọng nói ầm ập của bác gái, sự chênh lệch giữa hai giọng nói rất lớn, cô không quen. Cô ngoáy ngoáy tai để có thể thích ứng được với sự tương phản này, sau đó mới nghe tiếp.

“Nhớ nói với anh họ cháu, cũng phải theo sát nó, bất cứ lúc nào cũng có thể liên lạc với chúng ta. Nếu cần thiết bác sẽ về Đài Loan một chuyến”.

“Không cần, không cần, tạm thời chưa cần bác phải về đây một chuyến. Cháu sẽ chờ anh họ chấm dứt công việc bên này. Ý thức trách nhiệm là rất cần thiết để sau này anh họ còn phải tiếp quản sự nghiệp của bác”.

“Cũng đúng, đột nhiên bỏ công việc lại mà đi cũng không tiện. Vậy trước tiên cứ để nó xử lý thỏa đáng công việc rồi nói tiếp. Nhưng mà bây giờ nó đang làm việc cho khách sạn nào?”.

“Cái đó... Hiện tại anh họ đang được đào tạo thành nhân viên chuyên nghiệp cho nên cũng không làm tại khách sạn nào đó cố định”. Đường Phi nói dối, trong lòng bàn tay đầy mồ hôi”.

“Hóa ra là như vậy, thảo nào mỗi lần chúng ta hỏi nó, nó không chịu nói cho chúng ta biết, vậy chúng ta sẽ chờ tin tức tốt của cháu”.

“Vâng, hẹn gặp lại bác”.

Cúp điện thoại, tim cô còn đập rất nhanh. “Thật đáng sợ, còn như thế này mấy lần thì mình sẽ đoán mệnh”.

Nhưng việc này có thể lừa gạt được bao lâu? Phải đánh nhanh thắng nhanh mới được. Đã có chủ ý, cô lập tức hành động, bắt đầu dọn dẹp hành lý chuẩn bị đồ để đến Tề gia.

Sáng hôm sau, Đường Phi trả phòng, kéo hành lý đến cửa nhà họ Tề. Sau đó ấn chuông cửa, người ra mở cửa là Đường Vũ. Vừa nhìn thấy cô và hành lý, trên trán anh hiện ra ba đường hắc tuyến (-.-|||)

“Em đến đây ở thật?”.

“Dĩ nhiên”.

Cô không khách khí đi thẳng vào phòng khách, ngồi xuống ghế sofa, chào hỏi Tề Gia Hách đang ngồi uống cà phê đọc báo.

Tề Gia Hách vừa thấy cô xuất hiện, vẻ mặt như đang gặp quỷ, không cần thận sắc cà phê nóng.

“Cô...”.

“Tôi có thể ở phòng nào được đây?”.

“Cô không thể ở phòng nào được, trong nhà tôi không tùy tiện chứa chấp người ngoài, cô về khách sạn mà ở, không thì quay lại Canada đi, nhà này không có phòng cho cô”. Tề Gia Hách nhảy dựng lên hét lớn.

“Nếu Đường Vũ không về thì tôi cũng không về, Đường Vũ đang ở đâu thì tôi ở đó, nếu như anh không cho tôi ở lại thì hãy đuổi Đường Vũ đi, như thế thì tôi và Đường Vũ sẽ cùng đi khỏi đây”. Đường Phi chặn họng anh ta.

Miệng lưỡi của cô sắc bén, bốn vị tiểu thư vừa rời giường cũng vỗ tay khen hay. Tề Gia Hách không hoan nghênh vị khách không mời mà đến này nhưng mà bốn vị tiểu thư lại rất hoan nghênh.

“Cô muốn ở lại sao?” Tề Mỹ Nghi cười hì hì hỏi. “Như vậy thì Đường quản gia sẽ vẫn ở nhà chúng ta?”.

“Vậy thì tốt, căn phòng cạnh phòng tôi đang trống, cô hãy ở phòng đó đi, căn phòng đó không khí tốt, tầm nhìn thoáng, nhất định cô sẽ thích”. Tề Lệ Dung cũng rất hoan nghênh bởi vì cô chỉ thích uống trà của Đường Vũ pha, đây coi như là tư lợi cho bản thân đi.

“Tôi cũng không sao, chỉ cần không quấy rầy giấc ngủ của tôi là được. Đúng rồi cô có thích hát hay không? Nếu như buổi tối không ngủ được, có thể đến PUB nghe tôi hát”.

“Được, nhất định tôi sẽ đến ủng hộ!”.

“Nhà chúng tôi có rất nhiều phòng trống, cô thích ở bao lâu thì ở!”.

Bốn cô em gái chết tiệt kia, không để người anh trai này vào mắt. “Các em không nghe thấy anh nói à? Nhà mình không tùy tiện cho người ngoài vào ở!”.

“Có thêm người ở cùng thì làm sao?” Bốn vị tiểu thư trợn mắt phản bác, không để Tề Gia Hách ở trong mắt.

Tề Gia Hách sững mặt giả bộ uy nghiêm: “Các em... Nhà này do anh làm chủ, người ta có được lưu lại hay không sẽ do anh quyết định”.

“Được, nếu như Đường quản gia đi anh phải phụ trách nấu nướng và quét dọn”.

Nói đùa chắc! Anh làm gì có thời gian rảnh để làm những việc đó, mà càng không có khả năng đó. Nếu như anh có thể xào một bát cơm rang trứng đã coi như rất giỏi rồi. Đừng nên hy vọng anh có thể làm ra được những món ăn tốt.

Nhưng làm sao có thể dễ dàng thỏa hiệp với cô gái này được? Anh sẽ không cam lòng.

“Không nên miễn cưỡng.... Anh họ, chúng ta trở về Canada thôi, em thấy anh ở trong lòng bọn họ cũng không quan trọng lắm!”. Đường Phi ở bên quạt gió thổi lửa (= châm dầu vào lửa, chửi khích kinh quá ==)).

“Không, Đường quản gia là thành viên rất quan trọng của gia đình tôi. Anh, mau gặt đầu đi!”. Bốn vị thiên kim vội nhảy ra ngăn cản, đồng thời thúc giục anh trai đồng ý yêu cầu của Đường Phi.

Tề Gia Hách bỗng thành người mà mọi người chỉ trích, kiểu như là nếu anh không gặt đầu sẽ là người xấu nhất thế kỉ. (xấu = xấu tính).

Anh quay đầu nhìn về phía Đường Phi, đúng lúc nhìn vào mắt của cô. Nụ cười của cô nhìn rất có khí chất nhưng ánh mắt thì tràn đầy khiêu khích.

Cô gái này rất gian xảo, rõ ràng đang tính kế anh.

Anh thật sự không muốn để cho cô được như ý, nhưng với cục diện trước mắt thì anh đang ở thế hạ phong (= thế yếu hơn). Nếu muốn giữ Đường Vũ ở lại thì phải đồng ý điều kiện của Đường Phi. Nhưng mà anh cứ như vậy phải gơ tay đầu hàng sao?

“Cũng không thể vô duyên vô cớ để cô ấy ở đây được?”.

Trong lúc Tề Gia Hách không biết làm thế nào để làm Đường Phi gặp khó khăn thì Tề Phương Tĩnh đề nghị: “Rất đơn giản, để cho Đường Phi đến làm ở công ty là được”.

“Đến công ty làm?”.

“Không cần phiền phức như thế, tôi có thể trả tiền phòng”.

“Cô cho rằng tôi quan tâm đến chỗ tiền thuê phòng kia sao?”. Mỗi lần kiểm tiền anh kiểm theo đơn vị là tỷ, đâu cần quan tâm đến vài đồng tiền thuê phòng. Nhưng đề nghị của Tề Phương Tĩnh làm anh có chút suy nghĩ. “Tốt, tôi sẽ để cô làm việc ở công ty tôi, có đồng ý hay không thì tự cô nghĩ đi”.

Rất phiền toái! Cô chỉ hi vọng là Đường Vũ có thể cùng cô về Canada nên mới kiên trì phải ở nhà họ Tề. Mà nói đến đó, cô thấy Tề Gia Hách không phải là người tốt bụng, nếu vào công ty anh ta, không biết anh ta sẽ chỉnh cô như thế nào

“Phỉ Phỉ, hay là em cứ trở về Canada đi”. Đường Vũ nhận thấy em họ và Tề Gia Hách không có tiếng nói chung, không thể bàn việc được, cho nên cố gắng thuyết phục cô trở về nhà.

Nhưng Đường Phỉ cũng cố chấp, có chết cũng không thể để trong cuộc sống của mình có một lần thất bại. “Anh nghĩ cũng đừng nghĩ, anh không về cùng em thì em sẽ tuyệt đối không trở về!”.

Cứ như vậy, cô bắt đầu cuộc sống lâu dài ở Đài Loan.

6. Chương 6

Vào cửa chính của xí nghiệp Tề thị, Đường Phỉ mới biết được khu vực làm ăn của Tề gia không nhỏ, ngoài Đài Loan ra công ty còn có 3 chi nhánh ở Nhật Bản, Mỹ và cả Trung Quốc.

Tề Gia Hách mặc dù rất trẻ tuổi nhưng ồe trong công ty rất được kính trọng. Mà nếu nhân viên nhìn thấy anh ta cũng không sợ hãi tránh đi mà còn có thể như bạn bè nói chuyện bàn bạc cùng nhau.

“Cảm thấy có thể làm được thì làm, còn nếu không thì để bản kế hoạch lên trên bàn của tôi, tôi sẽ đánh giá một chút, tôi phải xuống phòng hành chính tổng hợp một chuyến”. Tề Gia Hách sau khi nói chuyện với nhân viên, quay đầu ra lệnh cho Đường Phỉ, mà còn chỉ nói một câu: “Đi theo tôi!”.

Không phải cô vẫn đi theo anh ta sao? Từ sau khi vào cửa công ty, cô cứ tưởng anh ta đã quên mất sự tồn tại của cô, bởi vì anh ta không nói một câu nào với cô, chỉ để cho cô đi ở phía sau.

Sau đó bọn họ đi đến phòng hành chính tổng hợp, tổ làm công việc vặt.

“Tổng giám đốc, sao anh lại đến đây?”.

Phòng hành chính tổng hợp phụ trách tất cả các việc nhỏ và việc lau dọn sửa chữa đồ trong công ty, thiếu văn phòng phẩm tìm phòng hành chính tổng hợp, tắc bồn cầu tìm phòng hành chính tổng hợp. Mặc dù đó là chuyện nhỏ nhưng mà đó cũng là ngành không thể thiếu.

“Bắt đầu từ hôm nay, cô thực tập ở đây!”.

“Thực tập ở chỗ này?”.

Ở Tề thị, không thể đi cửa sau, quản lý cực kỳ nghiêm khắc, các nhân viên đều phải trải qua cuộc thi tuyển, tất cả các nhân viên phải trải qua sự kiểm tra nghiêm khắc. Người nào làm việc đó, ai có chức nấy. Cho nên không ai có thể tin được Tề Gia Hách lại mang đến một người từ trên trời rơi xuống.

“Thật ra thì tôi — —”.

“Làm từ cơ sở làm lên, thời gian thử việc là ba tháng, nếu như không được thì cô phải trở về Canada”. Tề Gia Hách cố ý ngắt lời Đường Phỉ, không để cho cô có ý kiến.

Đường Phỉ nghĩ thế nào cũng thấy anh ta đang trả thù cô. Nhưng mà cho dù cô có nổi giận trong bụng nhưng vì có thể ở lại nhà họ Tề, tạm thời cô chỉ có thể im hơi lặng tiếng. “Xin mọi người chỉ giáo nhiều hơn!”.

“Tổng giám đốc, đây hình như không giống với tác phong của anh”.

“Đúng vậy, cho nên các cậu cứ nghiêm khắc mà dạy bảo. Cô là nhân tài cho nên có thể vượt qua được lần kiểm tra này đúng không?”. Tề Gia Hách quay đầu về phía Đường Phỉ, cười xấu xa.

Mục đích của anh chỉ có một, để cho cô có thể biết khó mà lui.

“Dĩ nhiên, tôi nhất định sẽ khiêm tốn mà lĩnh giáo”. Cô không sợ, sẵn sàng nghênh chiến với sự khảo sát của anh ta. Nét mặt rất ung dung nhìn anh, ngoài cười nhưng trong không cười.

Anh ta nghĩ sẽ làm cô nản chí, vậy thì làm cho anh ta thất vọng rồi.

Ánh mắt nóng rực đầy ý chí chiến đấu của cô không khỏi làm anh tán thưởng, trừ bốn cô em gái không biết trời cao đất dày của anh thì cô là người thứ nhất dám nhìn anh như vậy.

Anh cười, từ đáy lòng bội phục sự dũng cảm của Đường Phỉ.

Tán thưởng... Bội phục... Anh bị chính những suy nghĩ của mình dọa hết hồn.

Đường Phỉ là một nhân vật phiến toái, anh không nên thưởng thức cô. “Hi vọng những hành động thực tế sẽ giống với những gì cô đã nói. Nếu quá cực khổ muốn nghỉ thì hãy đến tìm tôi!”.

Người này thật đáng đánh đòn. Tất nhiên Đường Phỉ sẽ không nhận thua bởi vì trong từ điển của cô không có từ đó. “Sẽ không có ngày đó!”.

“Được rồi, vậy thì cô hãy ở đây làm việc”. Tề Gia Hách trước khi đi vẫn không quên dặn dò trưởng phòng hành chính tổng hợp. “Hãy chỉ bảo cho cô ấy thật tốt”.

Nhưng sau khi Tổng giám đốc đi khỏi, không ai dám chỉ bảo gì cho Đường Phỉ. Nguyên nhân rất đơn giản vì Đường Phỉ là người mà Tổng giám đốc đích thân đưa đến, thân phận rất đặc biệt, mà cũng làm cho người ta tò mò.

“Xin hỏi, tôi phải làm cái gì?”.

“Không cần, không cần, cô không phải làm gì cả, cô cứ ngồi yên tại chỗ và nghỉ ngơi đi”.

“Không cần làm cái gì?”. Đường Phỉ nghi ngờ hỏi.

“Nếu như cô muốn làm việc, vậy... Vậy cô mang phần tài liệu này đến phòng làm việc của Tổng giám đốc”.

“Phòng làm việc của Tổng giám đốc...”.

“Có khó khăn gì sao?”.

“Không có”.

Cứ như vậy, Đường Phỉ đi ra khỏi phòng hành chính tổng hợp, làm công việc thứ nhất cô được giao ở Tề thị. Những việc này khác một trời một vực với những gì mà Tề Gia Hách đã đoán. Anh muốn nhân cơ hội này gây khó dễ muốn cô biết khó mà lui. Nhưng cô giống như được Nữ thần may mắn chiếu cố, không những không được nếm đau khổ, mà còn rất tốt.

Đây là lần thứ hai Đường Phỉ đến phòng làm việc của Tề Gia Hách, thư kí của Tề Gia Hách thấy cô cầm giấy tờ ở cửa phòng làm việc nghĩ rằng Đường Phỉ đến gây rối, bày ra bộ dạng chuẩn bị chiến tranh.

“Cô gái, tôi nhớ lần trước chuyện quần áo của cô, cô và Tổng giám đốc đã thỏa thuận xong, chẳng lẽ bây giờ cô lại đem chuyện đó ra để đòi nợ Tổng giám đốc?”.

“Thư kí Vương, cô không cần khẩn trương như thế, không phải tôi muốn gây phiền toái cho anh ta”.

“Vậy...”. Không thể có khả năng tìm Tổng giám đốc uống cà phê nói chuyện phiếm được. “Có chuyện gì tôi sẽ thông báo giúp cô”.

“Tôi đến để đưa tài liệu, nếu không thì nhờ thư kí Vương chuyển cho Tổng giám đốc”.

“Tài liệu, tại sao cô lại đưa tài liệu đến?”.

“Đúng rồi, bây giờ tôi đang làm ở phòng hành chính tổng hợp, sau này còn nhờ thư kí Vương chỉ giáo nhiều hơn!”.

Cung kính lễ độ như thế, cô ấy có đúng là Đường Phỉ gây phiền toái kia sao? Bề ngoài rất giống nhưng thái độ lại như thay đổi 180 độ vậy. Giống như là biến thành người khác.

Cô ấy rốt cuộc là người như thế nào?

Thư kí Vương cũng tò mò, cô ấy không giống với bộ dạng gây sự mấy hôm trước. Tổng giám đốc của bọn họ không dung nạp cho kẻ bắt tài, nhưng mà...

“Không phải là cô đi cửa sau vào đây chứ? Nếu như bị Tổng giám đốc biết thì cô sẽ bị đuổi việc đây. Còn nữa, nếu như cô nghĩ ‘gần quan được ban lộc’ vậy thì cô phải thất vọng rồi. Tổng giám đốc trước giờ luôn không có hảo cảm (= cảm giác tốt) với những cô gái không tốt tính”.

Thư kí Vương làm bên cạnh Tề Gia Hách đã năm năm rồi, cô rất rõ tính của anh. Mặc dù nhìn dễ tiếp cận, nhưng đối với một nửa của mình lại rất hạn chế. Bởi vì ở nhà anh có bốn cô em, nên đối với các cô gái khá phản cảm.

“Chẳng lẽ anh ta... có sở thích đặc biệt?”.

Lời vừa nói ra khỏi miệng, cửa phòng làm việc dày cộp bị mở ra. Tề Gia Hách nghiêm mặt nói: “Tôi đang không biết ai ở trước cửa phòng nói lú lừ lảm nhảm thì ra là cô. Không ở đó mà làm việc, chạy đến nơi này làm gì?”.

“Đương nhiên là đang làm việc, nếu không anh nghĩ là tôi thích đến đây chắc?”. Để chứng minh cho sự trong sạch của mình, Đường Phỉ rút tập tài liệu từ trong tay thư kí Vương, dùng sức nhét vào tay của Tề Gia Hách. “Việc của tôi đã hoàn thành, hẹn gặp lại”.

Cô gái này ở trên địa bàn của anh mà còn dám giương oai, đúng là dũng cảm, chưa biết trời cao đất rộng?.

Nhưng mà dù sao cô cũng rất thú vị.

“Đợi chút”.

“Làm gì?”.

“Gọi cô đương nhiên là có việc, vào đi”.

Ông chủ có lệnh, Đường Phỉ không thể làm gì hơn là làm theo, đi theo sau Tề Gia Hách vào phòng làm việc của anh, tiện tay đóng cửa lại. “Anh là Tổng giám đốc công ty, tôi là nhân viên thử việc của phòng hành chính tổng hợp, nội dung của công việc dù có bắn đại bác cũng không đến tôi, rốt cuộc gọi tôi vào làm cái gì?”.

“Nhìn giúp tôi cái đèn kia”.

“Cái gì?”. Đường Phỉ tròn to cặp mắt, nghĩ là mình nghe nhầm.

“Đèn không sáng, cô xem có phải là bóng đèn đó bị hỏng rồi hay không?”.

“Nếu bóng đèn bị hỏng thì phải gọi người đến đổi. Làm sao tôi phải làm những việc như vậy?”.

“Cô là người của phòng hành chính tổng hợp, muốn vào phòng hành chính tổng hợp những việc như thế này căn bản đều phải biết, nếu như không biết thì sẽ đi học”.

“Tề quản lý, anh cố ý đúng không?”.

“Không muốn học? Không sao, tôi không bắt buộc, nhưng nếu cô không thể thích ứng công việc, thì cô nhanh trở về Canada đi”.

7. Chương 7

Đúng là một kẻ tiểu nhân, Đường Phỉ giận đến nỗi muốn cắn cho anh ta một cái, nhưng mà cô vẫn cố gắng chịu đựng.

Cô cũng không phải là người có thể dễ đánh gục như vậy, dùng một chút mảnh khén nhỏ này mà muốn cô rời khỏi đây, như vậy thì anh ta đã coi thường cô rồi.

Cô tháo cái nắp chụp của đèn ra, rất nghiêm túc xoay xoay bóng đèn, bóng đèn lập tức sáng. “Bóng đèn không bị hỏng. Công việc đã xong, tôi có thể đi rồi chứ?”.

Tất nhiên Tề Gia Hách biết bóng đèn không bị hỏng. Vừa rồi anh nghe thấy tiếng cô ở bên ngoài nên cố ý tháo lỏng bóng đèn ra để kiểm chuyện cho cô làm.

“Đợi chút”.

“Còn có chuyện gì?”.

“Tôi muốn nói với cô, lúc nào cô cũng có thể nói với tôi nghỉ làm, đừng nên miễn cưỡng mình”.

“Anh cứ yên tâm, anh tôi ở nhà anh bao lâu thì tôi sẽ làm ở đây bấy lâu. Nếu anh cảm thấy tôi phiền phức thì hãy cho anh tôi nghỉ việc để cho anh ấy trở về Canada với tôi”. Cô bỏ lại lời nói rồi rời khỏi phòng làm việc của anh ta.

Tề Gia Hách nhìn cô dùng sức đóng cửa lại, khóe miệng không tự chủ khẽ gợn lên. Đường Phỉ là một cô gái rất cố chấp, càng ngày anh càng cảm thấy so chiều với cô rất thú vị!

Công việc của phòng hành chính tổng hợp rất nhiều, dù là bóng đèn trên trần nhà, hay là cây bút trên bàn, thậm chí cả tắc bồn cầu cũng tìm phòng hành chính tổng hợp xử lý. Nhưng mà do thân phận của Đường Phỉ rất đặc biệt nên trưởng phòng không phân cho cô làm. Cả phòng mọi người đều bận chỉ có cô là rất nhàn rỗi.

“Trưởng phòng, không có việc gì cho tôi làm sao?”. Ngồi lâu sẽ làm thấy ngại, cô cũng muốn kiếm chút việc để làm.

“Làm phiền cô đưa những đồ văn phòng phẩm này xuống cho phòng nghiệp vụ”.

“Được”.

Đi lại một chút để hoạt động gân cốt không tồi, cái mông cô ngồi lâu đã tê rần. Cô lập tức nhận gói văn phòng phẩm, làm một người chuyển phát.

Đến phòng nghiệp vụ thì thấy mọi người đang chen chúc tại một chỗ, chân mày ai nấy đều nhíu chặt lại, có vẻ như là có vấn đề không giải quyết được.

“Thật xin lỗi, tôi mang văn phòng phẩm đến, phải giao cho ai đây?”.

“Cô cứ để đó là được rồi”.

“Để ở đâu?”.

“Cô cứ tùy tiện để ở đâu cũng được, chúng tôi rất bận không thể để ý loại chuyện nhỏ này!”.

Rốt cuộc là có chuyện lớn gì mà một đám người không làm việc mà toàn bộ tụ lại một chỗ? Đường Phỉ hiếu kì tiến lại gần.

“Những câu này rốt cuộc là làm sao? Chưa gọi được người phiên dịch tới à?”.

Hệ thống dịch trên máy tính được mở ra, trên bàn bày la liệt bản fax, trên giấy viết chằng chịt toàn tiếng Tây Ba Nha. Đó chính là vấn đề khiến người ta hao tổn tâm trí.

“Nếu có đã phiên dịch chỗ này xong lâu rồi!”. Đây là đơn đặt hàng từ chi nhánh Mĩ của công ty gửi tới. Bởi vì chuyện phát sinh bất thành linh nên bọn họ còn chưa tìm được phiên dịch viên.

“Trên đó nói, chuyên viên mua bán của bọn họ đã lên đường đến đây, hi vọng công ty chúng ta cử người ra sân bay đón. Nếu có thể thì mang theo một phiên dịch viên đồng hành. Bởi vì chuyên viên mua bán của họ trình độ tiếng Anh chỉ cơ bản, mà lần này họ muốn đặt hàng lên tới 2 đến 3 ngàn vạn trở lên”. Đường Phỉ nhìn bản fax rồi dịch ra rất trôi chảy.

“Trên giấy nói như vậy sao? Đợi chút... Vừa rồi là ai dịch ra thế?”.

Đến lúc này mọi người mới phát hiện ra sự tồn tại của Đường Phỉ, rồi rít quay đầu về phía cô, ai cũng giống đang nhìn thấy vị cứu tinh, nắm chặt tay nàng hỏi: “Cô biết tiếng Tây Ba Nha?”.

“Ừ”.

Vì muốn thừa kế gia nghiệp của cha, mấy năm trng quá khứ cô liều mạng học, bây giờ biết ít nhất là bảy ngôn ngữ khác nhau. Chỉ có tên Tề Gia Hách kia không biết tốt xấu mới cho cô làm ở tạp vụ ở phòng hành chính tổng hợp.

“Chuyên viên mua bán sẽ đến vào lúc nào?”

“Xế chiều hôm nay sẽ đến!”

“Cái gì?” Có người gấp đến mức xoay vòng vòng. “Vậy alfm sao có thể kịp thời tìm phiên dịch viên”.

“Cát tỷ, cô ấy có thể”.

“Đúng rồi, cô ấy biết tiếng Tây Ba Nha. Đợi chút. Cô ở phòng nào, sao tôi chưa từng thấy cô?”. Người được gọi là Cát tỷ là trưởng phòng nghiệp vụ, cũng là một nguyên lão trong công ty, cho nên nhân viên trong Tề thị chị đều biết. “Cô mới tới?”.

“Vâng, tôi là nhân viên mới của phòng hành chính tổng hợp, xin mọi người chỉ giáo nhiều hơn!”.

Cúi đầu lễ phép, đây là người mà ai gặp cũng thích. Cát tỷ suy nghĩ rất nhanh rồi làm như quen biết lâu, kéo tay Đường Phỉ ngọt ngào nói: “Em có thể giúp chúng tôi một việc được không? Em đi đến sân bay đón người cùng Tiểu Tổng, và làm người phiên dịch luôn.”

“Với tôi thì không thành vấn đề. Nhưng mà mọi người phải hỏi trưởng phòng để trưởng phòng quyết định!”.

“Tôi sẽ nói ngay lập tức”. Cát tỷ nói là làm, gọi điện một cú. giải quyết tất cả vấn đề. “Không thành vấn đề, tiếp theo thì làm phiên em rồi”.

“Vâng, tôi sẽ cố gắng”. Mặc dù ở Đài Loan không phải là kế hoạch của cô, nhưng cô quyết định sẽ ở đây tôi luyện để tương lai làm chủ một doanh nghiệp.

Do Đường Phỉ yêu cầu, nên phòng nghiệp vụ cũng không báo cáo lên hội nghị là có phiên dịch viên. Cũng làm cho Tề Gia Hách không biết Đường Phỉ là người đảm nhiệm phiên dịch viên.

Sau khi kí kết hợp đồng, xác định sẽ có được một đơn đặt hàng lớn. Người của phòng nghiệp vụ cũng hiểu được có ơn thì phải báo đáp, bọn họ đối với Đường Phỉ rất tốt, ngày nào cũng mang điểm tâm đến cho cô ăn.

Hôm nay, một nam nhân viên của phòng nghiệp vụ mang đồ ăn vặt nổi tiếng Đài Bắc đến cho Đường Phỉ. Đúng lúc bị Tề Gia Hách nhìn thấy cô và người đàn ông khác đang vừa nói vừa cười, trong lòng cảm thấy có chút cảm thụ không đúng. Cô chưa từng cười như vậy với anh. (Ồ: ghen rồi, hớ hớ, Hách ca dễ thương quá).

“Bây giờ có thể quang minh chính đại nói chuyện yêu đương trong giờ làm việc à?”.

Tề Gia Hách đột nhiên xuất hiện ở phía sau Đường Phỉ và nam nhân viên. Mà anh vừa lên tiếng, dọa nam nhân viên tim như ngừng đập.

“Báo cáo Tổng giám đốc, chúng tôi không phải đang nói chuyện yêu đương. Đồng nghiệp ở phòng nghiệp vụ có mua chút điểm tâm mà Đường Phỉ chưa ăn nên tiện mang đến một phần cho cô ấy!”. Người đó vội vàng giải thích, chỉ sợ chọc vào Tổng giám đốc thì sẽ bị mất chén cơm.

“Là như vậy hả?”.

“Đúng vậy”.

Đường Phỉ không chút sợ hãi, khiêu khích với ánh mắt của anh, nhưng mà nam nhân viên cũng không thấy cô ấy dừng cảm. Anh ta lấy tùy tiện một cốc, chào Tề Gia Hách rồi nhấc chân chạy đi.

“Nếu như cô muốn tìm đối tượng để yêu đương thì không nên tìm người đàn ông sẽ bỏ rơi cô như thế này”. Anh giễu cợt rồi ngoắc ngoắc tay ra hiệu cho cô đi về phòng làm việc của Tổng giám đốc.

“Đã nói là chúng ta không nói chuyện yêu đương, anh lo lắng quá rồi. Tìm tôi có chuyện gì? Bóng đèn lại bị hỏng rồi à? Vậy anh muốn tôi sử lý cái gì?”. Cô đi vào phòng làm việc và rất tự giác đóng cửa phòng.

Mấy ngày qua cô cũng đã quen với công việc của phòng hành chính tổng hợp. Mỗi lần nghe điện thoại không phải thiếu văn phòng phẩm thì là thiếu giấy vệ sinh, nếu không nữa thì là bồn cầu không thông.

“Tôi chỉ muốn xem cô có lười biếng hay không?”.

Có người nói, một người con trai quá để ý đến một người con gái, đó cũng là một biểu hiện thích. Cũng có người nói, một người con trai muốn gây khó dễ cho người con gái, đó cũng là một biểu hiện thích. Nhưng mà Tề Gia Hách đã bao nhiêu tuổi rồi, cũng sẽ có khả năng đó sao?

“Anh thích tôi à?”.

Bị cô hỏi quá bất ngờ, Tề Gia Hách suýt nữa thì bị sặc nước miếng của mình. Anh không thể hiểu nổi suy nghĩ của cô. “Cái gì?”.

“Anh luôn chú ý đến tôi. Vậy anh rất thích tôi à?”.

Đối mặt với vấn đề mà cô đặt ra, nhịp tim của Tề Gia Hách đột nhiên có chút không bình thường. Nhưng sợ bị cô phát hiện, anh cố trấn tĩnh “hừ” một tiếng: “Cô còn chưa tỉnh ngủ à?”.

“Cái gì?”. Đường Phỉ trợn mắt hỏi ngược lại.

“Bởi vì cô chưa tỉnh ngủ nên cô mới nằm mơ giữa ban ngày”.

“Nếu như không phải là yêu thích tôi, cũng không cần chú ý đến tôi như thế, tôi rất chăm chỉ làm việc, xin Tổng giám đốc cứ yên tâm”.

“Tôi trả lương cho cô, tất nhiên là muốn biết xem cô có chăm chỉ làm việc hay không. Nếu như cô lười biếng thì điều đó sẽ dẫn đến tôi sẽ bị tổn thất”. Tề Gia Hách đột nhiên giơ tay chống vào tường, đem cô vây ở giữa anh và tường, vẻ mặt mập mờ hỏi: “Tôi mới nhớ ra một điều, từ khi cô gặp tôi vẫn dây dưa không tránh, bây giờ thì đánh chết cũng không rời khỏi nhà tôi. Không phải là vừa rồi cô nói ra tâm tư của chính mình chứ?”.

“Anh đừng có mà nói đùa! Anh nghĩ rằng tôi thích ở nhà anh à. Nếu như anh nhanh một chút sa thải anh họ tôi, thì dù anh có ười cái xe tải đến cũng không kéo tôi trở lại được”.

“Vậy sao? Vậy thì chúng ta sẽ đánh cuộc xem ai sẽ là người có thể chờ lâu hơn!”.

“Anh nhất định sẽ thua! Nếu như Tổng giám đốc không còn việc gì thì tôi xin phép trở lại phòng hành chính tổng hợp”.

Đường Phỉ thở phà phò chuẩn bị rời đi, đúng lúc điện thoại nội tuyến của Tề Gia Hách vang lên.

“Tổng giám đốc, Assab điện tới nói ngày mai sẽ rời khỏi Đài Loan rồi, anh ấy muốn mời Tổng giám đốc ăn một bữa cơm. Ngoài ra Assab tiên sinh còn nói, nếu có thể thì đưa Đường Phỉ theo vì Đường Phỉ đã giúp làm phiên dịch cho anh ấy!”.

Khách hàng lớn muốn rời khỏi Đài Loan, tổ chức một bữa tiệc chia tay là không thể thiếu. Nhưng mà Đường Phỉ phiên dịch cho Assab lúc nào? Tại sao anh lại không biết chuyện này?

“Đợi đã...!”. Anh đặt điện thoại xuống, gọi Đường Phỉ đang mở cửa.

Anh ta là muốn tìm phiên toái với cô phải không? Làm sao mà một chút thời gian đã gọi cô lại? “Tề Gia Hách, anh không cần quá phận!”.

“Đi đến một cuộc hẹn với tôi”.

“Cái gì? Bây giờ...”.

Tề Gia Hách nói xong cũng đi ra ngoài, cơ bản không để cho cô nói gì. Thấy cô thở phà phò đứng tại chỗ, anh quay đầu lại nói một câu: “Khách hàng chỉ định muốn gặp cô để cảm ơn cô đã làm phiên dịch. Nếu như cô không đến thì ngày mai không cần đi làm”.

Mặc dù Đường Phỉ nổi giận trong bụng, nhưng cô vẫn lựa chọn im hơi lặng tiếng. Cô không thể làm gì và đáp án chỉ có một.

8. Chương 8

Tề Gia Hách cứ nghĩ rằng Đường Phi chỉ là một đại tiểu thư con nhà giàu lớn lên ở nước ngoài, nhiều nhất thì tiếng Anh sẽ tốt hơn một chút cho nên mới để cô ở phòng hành chính tổng hợp. Nghĩ rằng nếu cô ấy chịu khổ thì sẽ bỏ đi, không ngờ cô ấy cũng có chút tài năng.

Nhìn cô đối đáp trôi chảy với khách hàng Canada, thái độ bình tĩnh. Nếu nói cô là một nữ cường nhân rất tự tin cũng không quá.

Năng lực của cô vượt xa so với người bình thường vừa tốt nghiệp, làm cho anh nhìn cô với con mắt khác.

“Ngài Assab nói thật vui mừng có thể hợp tác cùng với công ty chúng ta”.

“Giúp tôi chuyển lời, tôi cũng rất vui mừng”.

Như mong muốn của anh ta, Đường Phi chuyển đạt ý của anh. Sau đó Assab lại nói thêm một câu, Đường Phi chỉ lúng túng cười, không phiên dịch lại.

Tề Gia Hách nghĩ ngờ nhìn cô hỏi: “Ngài Assab nói cái gì?”.

“Không có gì”.

“Là một phiên dịch viên không nên giấu điều gì”.

“Ngài ấy chỉ khen ngợi tôi thôi”.

“Vậy sao? Ngài Assab đã khen cô cái gì?”.

Đường Phi chần chừ không muốn nói vì sợ anh ta nghĩ cô dát vàng lên mặt mình. “Cái đó không quan trọng, ngài Assab còn nói lần này đến Đài Loan anh ta đã thu hoạch được rất nhiều”.

“Đường tiểu thư, chẳng lẽ Assab đang mắng tôi cho nên cô mới không dám phiên dịch?”.

“Không phải như vậy... Được rồi, nếu như anh muốn biết, tôi sẽ cho anh biết. Thực ra là ngài Assab đã nói là anh đã nhặt được một bảo vật, được chưa?”.

“Vậy cô nói với ngài Assab, có phải là bảo vật hay không thì cũng phải từ từ suy nghĩ mới biết được”.

Tề Gia Hách luôn có cách khiến cho cô muốn bóp chết anh ta, nhưng mà cô vẫn dịch lại theo ý của anh ta. Cuối cùng làm cho ngài Assab cười haha.

“Ngài Assab nói, nếu như anh không cảm thấy tôi là một bảo vật, thì anh ấy hi vọng anh có thể tặng phiên dịch viên là tôi cho anh ấy, anh ấy rất cần một trợ thủ đắc lực”.

Tề Gia Hách cười nói: “Cô hãy nói cho ngài Assab, tôi không thể đồng ý chuyện này, bởi vì nếu nhường cô cho công ty bên đó thì công ty chúng ta và công ty bên đó không thể nào cùng hợp tác tiếp được rồi”.

Kì lạ? Không phải Tề Gia Hách vẫn muốn đá cô đi sao? Đáp án này của anh ta đúng là ngoài suy nghĩ của cô.

Bữa tiệc tiễn người nãy cũng coi như rất hoàn mỹ, sau khi đưa ngài Assab trở về khách sạn, Đường Phi đi bên cạnh Tề Gia Hách không nói gì.

Đột nhiên có một người đi đường uống say không cẩn thận va vào người Đường Phi, cô lao đảo một cái suýt nữa thì ngã xuống, may mà Tề Gia Hách nhanh tay lẹ mắt kéo cô. Cô theo lực va vào người anh ta, cả người dường như dán vào ngực anh ta.

Đây là lần đầu tiên hai người tiếp xúc gần như vậy, dường như trong nháy mắt nhịp tim cũng đập trật một nhịp.

Kì lạ? Rõ ràng là người đáng ghét như thế nhưng hiện tại bỗng dưng không có cảm giác đáng ghét nữa?

Hai người đều cảm thấy như thế, nhưng đều khẩn cấp kéo lí trí trở lại, cô giật tay ra, còn anh cũng lập tức buông cánh tay của cô, tiếp tục tạo một khoảng cách giữa hai người.

“Tôi nay cảm ơn cô”.

“Không tin được, anh cảm ơn tôi”.

“Tôi luôn luôn phân rõ công và tư, lần này cô đã thay công ty kí được một khoản hợp đồng lớn, tôi sẽ luận công ban thưởng”.

“Thưởng hay không tôi cũng không để ý, tạm thời anh đừng gây phiền toái cho tôi là được”.

Giữa hai người vừa có một chút hảo cảm nhưng bởi vì lòng háo thắng và thành kiến mà dập tắt nó.

Sáng sớm hôm sau Đường Phỉ bước vào công ty, toàn bộ đồng nghiệp phòng hành chính tổng hợp đều vỗ tay. Bọn họ làm cô sống sót một lúc mới hoàn hồn.

“Mọi người sao thế? Có chuyện gì đáng ăn mừng sao?”.

“Chúng ta đang muốn chúc mừng em”.

“Chúc mừng tôi cái gì?”.

“Chúc mừng em thăng chức”.

“Tôi thăng chức”. Cô mới đi làm chưa tới nửa tháng. “Đừng có nói đùa, Tổng giám đốc nói thời gian thử việc của tôi là ba tháng. Mà anh ta còn thấy tôi không vừa mắt, làm sao có thể để cho tôi thăng chức. Chắc là mọi người nhìn nhầm rồi, không thì trong công ty có người trùng tên họ với tôi”.

Đúng rồi, chuyện đó không thể xảy ra. Cô còn nhớ rõ sáng nay lúc đi làm, Tề Gia Hách còn không cho cô đi nhờ xe, rất hẹp hòi”.

“Cô mau nhìn xem, đây là công văn mới đưa tới”.

Quả nhiên có công văn để trên bàn của cô, không có khả năng là công văn cũng đưa sai chỗ chứ? “Kỳ quái, hôm nay mặt trời mọc đằng tây sao?”.

Mọi người nghe cô nói chuyện, nhìn cô bằng ánh mắt quái dị.

Người bình thường nghe được thăng chức sẽ rất vui vẻ, hơn nữa được Tổng giám đốc đẹp trai như vậy chú ý là niềm mơ ước của rất nhiều nhân viên nữ độc thân. Thịnh thoảng phái nữ sẽ nằm mộng ban ngày ảo tưởng rất nhiều thứ.

Nhưng tại sao Đường Phỉ nghe được tin tức tốt, chẳng những không cười mà còn có vẻ mặt không tin được.

“Đường Phỉ, cơ hội tốt phải nắm chặt. Đàn ông thích những người phụ nữ dịu dàng biết chăm sóc. Cô đừng có cãi lộn với Tổng giám đốc nữa, cẩn thận bị liệt vào danh sách đen”.

“Tôi từ lâu đã là đệ nhất trong danh sách đen rồi, cho nên chẳng cần lo lắng”.

“Vậy sao? Nhưng chúng tôi đều cảm thấy cô trong lòng Tổng giám đốc rất đặc biệt. Tổng giám đốc cứ đến 5h sẽ xuống thăm cô, hình như rất để ý đến cô”.

“Anh ta đang nhìn xem tôi có lười biếng hay không? Muốn tìm cơ hội để đuổi tôi”.

“Mặc kệ như thế nào, cơ hội của cô hơn người khác rất nhiều, cô phải nắm chắc cơ hội này”.

“Đại ca, đại tỷ, không phải là mọi người suy nghĩ tôi và Tổng giám đốc của các người là có quan hệ kia chứ!”.

Ánh mắt mập mờ của bọn họ phóng đến phía Đường Phỉ, cô càng giải thích càng như công nhận. Không biết Tề Gia Hách có cài camera theo dõi hay máy nghe lén hay không mà vừa nhắc đến anh ta đã gọi điện tới, tất cả mọi người ở bên ngoài cười cười.

Nghe được giọng nói của anh ta, giọng cô tự nhiên nâng cao: “Tổng giám đốc, rốt cuộc anh đang muốn đùa cái gì?”.

“Cô không nhân được lệnh điều chuyển nhân sự à?”.

“Tôi nhận được rồi thì làm sao?”.

“Nếu đã nhận được thì tại sao còn không qua đây trình diện?”.

Còn rống lên nữa, dùng hết lực ở đan điền (=vùng dưới rốn) à? Màng nhĩ của cô sắp bị anh ta hét thủng rồi. Ngoáy ngoáy lỗ tai rồi cô mới nói: “Rất cuộc là anh muốn tôi làm cái gì? Tôi còn bận đưa tin nhắn, đưa văn phòng phẩm và còn phải đi cầu thang bộ!”.

“Nói đúng là đi la cà bát quái thì có”. Tề Gia Hách không khách khí nói.

“Xin hỏi Tổng giám đốc gọi điện đến để tìm tôi gây sự à?”. Bởi vì đang ở công ty nên Đường Phỉ còn chưa mặt mũi cho anh ta, nếu không thì đã sớm khói lửa.

Nhưng cô dám nói chuyện vs Tổng giám đốc kiểu đó cũng đủ dọa người. Toàn bộ nhân viên phòng hành chính tổng hợp toát mồ hôi, ghé tai nói nhỏ với nhau.

“Cô ấy có biết cô ấy đang nói chuyện với ai không?”.

“Tất nhiên là cô ấy biết, cho nên tôi mới nói cô ấy là người đặc biệt”. Nhưng mà đặc biệt có rất nhiều loại đặc biệt. Có vài người dù làm đúng hay sai cũng sẽ được ưu ái, nhưng có vài người sẽ dễ trở thành mục tiêu để công kích. Nếu Đường Phỉ không cẩn thận một chút sẽ vui quá hóa buồn. (Ồ: có lẽ chỗ này là chị làm quá lên thì sẽ bị anh phản lại và đòn phản rất đau).

“Nhanh lên phòng làm việc của tôi, mau ra khỏi phòng...”. Tề Gia Hách không kiên nhẫn, hầm hừ ở đầu dây bên kia.

“Nhưng mà tôi lại không muốn ra khỏi phòng...”. Đường Phỉ nghĩ ít chạm mặt thì sẽ ít phiền toái.

“Đây là mệnh lệnh, cô không lên phòng tôi cũng không sao, nhưng ngày mai hãy nghỉ việc đi”.

“Tôi sẽ lập tức lên”. Cô không có biện pháp để đánh đổ kẻ tiểu nhân bỉ ổi này.

9. Chương 9

Hôm nay là chủ nhật nhưng từ sáng sớm đã có những tiếng nói chuyện lớn dù đã cố ý đè thấp giọng, làm Đường Phỉ không ngủ tiếp được. Nhưng hôm qua Tề Gia Hách giao cho cô rất nhiều việc khiến cả người cô đều rất mệt mỏi, dù không ngủ được nhưng cô vẫn muốn nường trên giường.

Nhưng mà tạp âm càng ngày càng nhiều, cuối cùng cô vẫn phải đi xuống giường. Còn mặc nguyên bộ đồ ngủ rộng thùng thình đi ra khỏi phòng. Vừa đi tới mấy bậc thang đã thấy bốn cô tiểu thư bàn luận xôn xao về Tề Gia Hách và Đường Vũ đang đứng trong sân.

“Các cô đang làm cái gì vậy?”

“Suýt...”

Tề Mỹ Nghi đặt ngón trỏ trên môi, muốn cô giữ yên lặng, Đường Phỉ đành mím môi lại nhưng cô rất tò mò. Bốn cô gái này cùng rời giường vào sáng sớm mà tinh thần còn rất tốt, rất cuộc là có chuyện gì có thể hấp dẫn các cô ấy?

Cô nhìn theo tầm mắt của bốn người, lại nhìn Tề Gia Hách và Đường Vũ “Các cô đang nhìn cái gì mà nghiêm túc vậy?”.

“Cô không thấy bọn họ rất kì lạ à?”. Tề Lệ Dung hỏi nhỏ.

“Lạ? Là như thế nào?”.

“Có chút mập mờ”. Tề Phân Yên lộ ra bộ mặt như Conan.

“Mập mờ?”. Có phải dùng nhằm từ không? Mặc dù cô di dân đến Canada từ rất nhỏ nhưng người nhà hầu như đều dùng tiếng Trung cho nên cô tự nhận là khả năng tiếng Trung là rất tốt. “Không thể nào...”.

“Anh của tôi rất phản cảm với phụ nữ”.

“Tôi biết”. Thế nên anh ta mới luôn gây sự với cô nhưng mà điều đó cũng thể chứng minh được cái gì. “Có đôi lúc tôi cũng cảm thấy nhiều người đàn ông rất nhàm chán”.

“Anh của tôi còn nghiêm trọng hơn nhiều, mà tôi chưa bao giờ thấy anh ấy đưa bạn gái về nhà”. Tề Mỹ Nghi nghiêm túc nói.

“Có thể là ánh mắt của anh ta quá cao thôi”.

“Vậy tại sao anh ấy vẫn cố hết sức ngăn cản cô đưa Đường quân gia đi?”.

Không phải là bọn họ cũng phản đối sao? “Bởi vì năng lực làm việc của anh ấy rất tốt!”.

“Đường Phỉ, năng lực quan sát của cô thật kém. Tôi cảm thấy ánh mắt họ nhìn nhau rất khác lạ, nếu như tiếp tục như thế không may bọn họ thật sự thành đồng tính, thích lẫn nhau. Nhà chúng tôi không sao, dù sao nhà tôi tư tưởng rất thoải mái. Nhưng còn nhà cô? Có thể chấp nhận Đường quân gia thích một người đàn ông sao?”.

“Tất nhiên là không rồi!”. Đùa gì vậy? Đường Vũ là con trai độc nhất của nhà họ Đường, nếu đúng là đồng tính, tất cả mọi người sẽ ngăn cản và phản đối.

“Suyt..., đừng lớn tiếng như vậy..., nhờ bọn họ biết chúng ta đang nghi ngờ nhất định sẽ che giấu. Đến khi đó chúng ta càng khó tìm được sự thật”.

“Vậy các cô nghĩ nên làm như thế nào?”.

“Chúng tôi đã nghĩ ra cách nhưng mà chúng tôi không thích hợp làm việc này”.

“Cách gì?”.

“Đó là có một người con gái sẽ đi quyến rũ anh trai tôi”.

Quyến rũ ... Mấy cô này đang nghĩ gì vậy?.

Đường Phỉ bị dọa đến nổi suýt ngã lăn xuống cầu thang, may mà bốn vị tiểu thư kéo được cô nhưng mà cô vẫn chưa kịp định thần. Vừa nghĩ đến sẽ có một người phụ nữ xa lạ sẽ thân thiết với Tề Gia Hách, cô lại cảm thấy không thoải mái. “Không tốt lắm đâu, ngộ nhờ đùa thành thật thì sao?”.

“Vậy thì tốt quá, chúng tôi sẽ có chị dâu”.

“Chuyện này không hay đâu, chuyện tình cảm không nên miễn cưỡng phải thuận theo tự nhiên, nếu như chuyện tình cảm mà dùng kế hoạch thì không tốt, cho dù muốn tìm người thì cũng phải tìm cô gái nào tự ổn định được mình”.

“Tôi biết người sẽ tự áp được mình, không làm chuyện giả thành thật, nhưng mà không biết cô ấy có đồng ý làm chuyện này không?”.

“Thế thì hãy nói chuyện với cô ấy”.

“Thì chúng tôi đang nói chuyện với cô gái ấy mà”.

Bốn vị tiểu thư rất ấn ý nhìn thẳng vào cô, Đường Phỉ hốt hoảng biết bọn họ đang nói đến mình, cô nhất thời giật mình. “Đừng có nói đùa, tôi với anh trai các cô không hợp nhau, tôi mà nói với anh ta cái gì đó thì một giây sau sẽ bị đuổi ngay lập tức”.

“Được rồi cô cứ để bọn họ phát triển đi. Dù sao thì một trong bốn người chúng tôi kén người ở rể là được rồi, họ Tề cũng không sợ bị đoạn hương khói”.

Nhưng Đường Phỉ lại sợ điều đó, cô nhất định không thể để chuyện đó xảy ra. “Tôi làm”.

“Cô đồng ý làm thử?”.

“Tôi làm nhưng mà nếu anh trai các cô đuổi tôi thì các cô phải giúp tôi bởi vì tôi không thể đi được”.

Cô không thể thuyết phục Đường Vũ về Canada thì cô phải theo dõi anh ấy để anh ấy không cho anh ấy cơ hội chạy mất.

Nhưng mà quyền rũ Tề Gia Hách, cách này có thể áp dụng được sao? (Ồ: ta nghĩ chị bị đặt bẫy quá).

Nghĩ đến sẽ phát sinh một số hình ảnh kì quái, tim của cô tự nhiên đập rất nhanh. Cô bị sao đây? Chuyện đạo này nhịp tim không được bình thường, Đường Phỉ nghĩ không biết có phải mình bị bệnh không? (Ồ: chị ơi bệnh tương tự).

Nhưng mà bây giờ cô đã không có đường lui bởi vì cô vừa đồng ý thì bốn cô gái đã hành động. Tạo cơ hội cho cô quyền rũ anh trai mình trong khi cô còn chưa nghĩ được gì!.

Đi nghỉ phép ở bờ biển tất nhiên là đề nghị của bốn vị tiểu thư. Quy củ ở nhà họ Tề là thiếu số phục tùng đa số, cho nên bốn phiếu áp đảo được một phiếu của Tề Gia Hách. Tất nhiên là bốn cô gái thắng.

Đường Phỉ và Đường Vũ cũng muốn tham dự biểu quyết nhưng nghĩ lại lại quyết định bảo trì ý kiến trung lập, vì vậy chuyến hành trình nghỉ phép ở bờ biển đã được quyết định.

Một nhóm bảy người nghỉ phép không vào khách sạn mà đến một biệt thự. Như thế có thể không lo lắng sự quấy nhiễu của các du khách khác hưởng thụ trọn vẹn ngày nghỉ.

Vừa xuống xe, Tề Phương Tĩnh đã la hét: “Nóng quá, chúng ta đi bơi thôi”.

“Được”.

“Mọi người đi chơi đi, sau khi trở lại sẽ có cơm ngon để ăn”.

Mặc dù là nghỉ phép nhưng Đường Vũ vẫn làm rất tốt bổn phận của một quản gia, đi mà mua một đồng thức ăn để mọi người nghỉ phép vẫn có thể ăn những món ăn ngon nhất.

“Đừng lo những việc đó, anh cũng ra ngoài chơi đi, mọi người cùng nhau đi!”. Tề Gia Hách chưa bao giờ coi Đường Vũ là người giúp việc mà như người nhà của mình nên nghỉ phép anh cũng không muốn Đường Vũ phải vất vả.

“Cô mau xem anh trai tôi, rất lạ có phải hay không?”.

Đường Phỉ vẫn không cảm thấy bọn họ có gì kỳ lạ nhưng mà lại bị bốn vị tiểu thư tẩy não, bây giờ cô cũng thấy ánh mắt của Tề Gia Hách nhìn Đường vũ cũng có chút kì quái.

“Cô phải nhanh lên một chút, nếu không đến khi mối quan hệ của họ tiến thêm bước nữa thì sẽ không kịp đâu!”.

“Nhưng...” Nhưng mà cô chưa bao giờ quên rũ một người đàn ông nào, không biết phải làm thế nào.

“Không sao mà, mọi người cứ đi chơi đi, tôi chỉ ở lại chuẩn bị bữa trưa, bữa tối chúng ta sẽ xuống ăn ở nhà ăn”.

“Được rồi, nếu anh đã quyết định thì cứ làm như vậy đi”.

Cứ như thế năm anh em nhà họ Tề và Đường Phỉ đi đến bãi biển. Xuống nước chơi không đến năm phút bốn cô tiểu thư lần lượt lên bờ.

“Không phải là các em muốn bơi hay sao?”. Tề Gia Hách cảm thấy kì lạ, rõ ràng là bọn họ muốn đi làm sao bây giờ vừa mới xuống nước đã lên luôn.

“Bọn em đi mua chút đồ uống, đi một lúc sẽ quay lại”.

Bốn vị tiểu thư bỏ chạy, tạo cơ hội ở chung cho Đường Phỉ và Tề Gia Hách. Nhưng bãi biển rất lớn, cự li khá xa, cơ hội không đến dễ dàng như thế.

Đường Phỉ không biết làm gì đành bơi lội xung quanh, không ngờ đang bơi chân cô lại bị chuột rút. Bởi vì rất đau không thể đạp được nước, thân thể dần chìm xuống, cũng không thể gọi được ai.

Tề Gia Hách theo thói quen ra khỏi cửa sẽ chăm sóc cho em gái nên vẫn chú ý đến Đường Phỉ. Đúng lúc này anh quay đầu, đầu tiên cũng không phát hiện ra Đường Phỉ có vấn đề nghĩ rằng cô đang lặn. Cho đến khi có người hô to có người chết đuối, anh mới biết là cô đã xảy ra chuyện.

Anh nhanh chóng lặn xuống nước bơi đến chỗ Đường Phỉ lúc này đã không còn sức để giãy giụa, tim của anh như trùng xuống, giống như chính mình không thể thở được,

Nhưng sau đó anh lập tức tỉnh táo lại, cứu người như cứu hỏa, không thể trì hoãn, anh giữ chặt cô sau đó cố gắng kéo cô về bờ.

Tề Gia Hách rất thích vận động cho nên lúc còn là học sinh anh đã từng tham gia khóa huấn luyện cứu sinh. Anh không ngờ khóa huấn luyện đó sẽ được sử dụng vào lúc này.

Khi môi anh áp lên đôi môi lạnh lẽo của cô anh bỗng nhiên cảm thấy rất đau lòng.

“Tĩnh lại đi! Nhanh tĩnh lại đi!”. Gây gỗ cũng tốt, cái vĩa cũng được, chỉ cần cô tĩnh lại kể cả cô không coi anh ra gì anh cũng sẽ không so đo với cô.

Đột nhiên Đường Phỉ ho mấy cái, mí mắt run rẩy rồi mới mở ra.

Khi cô nhìn thấy rất nhiều người đang nhìn cô chăm chăm. Cô sửng sốt một lúc mới chậm rãi ngồi dậy, nhìn thẳng vào Tề Gia Hách.

“Tôi bị làm sao vậy? Tại sao mọi người lại nhìn ta như thế?”.

Tề Gia Hách vốn đang rất lo lắng sau khi nghe xong câu hỏi của cô thì thở phào nhẹ nhõm: “Không sao, cô tỉnh là tốt rồi!”.

10. Chương 10

Nghe vậy Đường Phỉ mới nhớ đến chuyện vừa xảy ra, cuối cùng cô bị dọa sợ. “Tôi vừa mới bị chết đuối à?”. “Ừ”.

“Là anh đã cứu tôi sao?”. Vây... chẳng lẽ anh ta cũng đã hô hấp nhân tạo cho cô?

Tề Gia Hách đọc được trong mắt cô sự hoảng sợ, đành trấn an cho cô: “Tình huống rất nguy cấp, để cứu cô nên đã làm một số chuyện không nên làm, cô không cần nghĩ nhiều quá... Cô có thể đứng lên không?”.

“Tất nhiên...”. Nhưng Đường Phỉ vừa đứng lên, cái chân bị chuột rút bị đau làm cho cô ngã ngồi xuống mặt đất.

“Cô bị thương à?”.

“Không phải. Vừa rồi tôi bị chuột rút rất đau nên bây giờ chân không có lực”.

“Thật là –”. Tề Gia Hách định mở miệng nói móc cô mấy câu nhưng nhớ đến tình hình nguy cấp lúc này, chính mình đã nói sẽ không so đo với cô nữa. Là một người đàn ông phải nói được làm được, nên anh thu lại những gì mình định nói, trực tiếp ôm lấy cô.

“Này... mau buông tôi ra!”.

“Không đi được thì hãy ngồi yên đi, tôi sẽ đưa cô về biệt thự”.

Cứ như thế Đường Phỉ kéo gần khoảng cách của hai người lại một cách “chó ngáp phải ruồi”. Nhưng mà bốn vị tiểu thư đứng núp trong lùm cây nhìn lên thì lại nghĩ Đường Phỉ giả bộ chết đuối để tạo cơ hội.

Trở lại biệt thự, thấy Tề Gia Hách ra khỏi phòng, bốn cô gái lập tức chen vào phòng của Đường Phỉ, rồi rút gờ ngón tay cái lên với cô và không ngừng khen ngợi cô rất mưu trí.

“Các cô hiểu lầm rồi”.

“Đừng gương... Không sao đâu, nếu như cô đùa thành thật chúng tôi cũng không quan tâm, dù sao thì cô và anh trai tôi cũng đều độc thân. Cố gắng lên!”. Tề Lệ Dung cá tính luôn thoải mái, lấy cùi chỏ đập nhẹ vào đỉnh đầu Đường Phỉ cười mập mờ.

Trên trán Đường Phỉ lộ ra ba đường hắc tuyến, quần bách giải thích: “Không phải như các cô nghĩ đâu, tôi bị chuột rút chìm xuống thật, đến bây giờ chân của tôi vẫn còn đau”.

“Bị chết đuối thật?”. Thấy Đường Phỉ không giống như đang nói láo, bốn vị tiểu thư lúc này mới khẩn trương.

“Thật”.

“Trời ạ! Nếu anh tôi cứu cô chậm một chút, vậy thì...”.

Đột nhiên, Tề Phân Yên nhào tới ôm lấy Đường Phỉ, áy náy nói: “Thật xin lỗi... Nếu như chúng tôi không đề nghị đi bơi lội thì tốt rồi”.

“Đừng như thế, bây giờ tôi không sao rồi mà. Đâu phải do các cô hại tôi bị chết đuối đâu, là do tôi bị chuột rút, không có liên quan đến các cô mà”. Bây giờ Đường Phỉ lại phải an ủi bốn vị thiên kim.

“Mặc dù không phải do chúng tôi đẩy cô xuống nước nhưng mà đi bơi là đề nghị của chúng tôi cho nên chúng tôi cũng không tránh khỏi trách nhiệm, về sau có việc gì chúng tôi sẽ giúp đỡ cô hết sức, bởi vì chúng tôi nợ cô”.

Bốn vị tiểu thư tuy cách hành động hơi tùy tiện nhưng cá tính ngay thẳng, phạm sai lầm nhưng cũng sẽ dũng cảm nhận lỗi không dùn đẩy trách nhiệm.

Bây giờ Đường Phỉ đã hiểu tại sao Đường Vũ luôn tin tưởng bốn cô gái sẽ không gây ra việc lớn gì. Tuy họ hay làm theo ý mình nhưng vẫn luôn làm đúng nhân tình nghĩa lý (làm theo tình người và đạo lý).

“Anh tôi đâu? Chạy đi đâu rồi? Cứu cô ấy xong rồi lại coi như không có việc gì, thật không có đạo nghĩa (= đạo đức và chính nghĩa). Ít nhất cũng phải đưa Đường Phỉ đến bác sĩ chứ!”.

Xa xa nghe thấy tiếng bốn cô em đang mắng mình, Tề Gia Hách đứng ở cửa hỏi: “Anh có chọc đến các em đâu?”.

“Đường Phỉ nói cô ấy bị chuột rút rất đau, tại sao anh không đưa cô ấy đi gặp bác sĩ?”.

“Anh nói xem anh vừa mới đi đâu?” . Tề Phân Yên tính khí nóng nảy nhất, vọt tới trước mặt anh trai, đánh vào người chất vấn.

“Em giống như vợ đang đánh ghen chồng vậy, nếu ở đây có người ngoài thì người ta nhất định sẽ nghĩ em là vợ anh”. Tề Gia Hách châm chọc, không trả lời mà đi về phía Đường Phỉ. “Tôi đi mua băng dán (= chắc là cái gì đó như Salopas), cô dán sẽ thấy thoải mái hơn”.

“Cảm ơn”.

Tề Gia Hách chăm sóc cô như thế làm Đường Phỉ cảm thấy không quen. Thời gian vừa rồi hai người như nước với lửa, nên bây giờ cô bỗng nhiên cảm thấy xấu hổ. Giữa hai người có một loại không khí khác lạ làm cho bốn tiểu thư cũng cảm thấy không tầm thường.

Giống như có dòng điện vừa chạy qua đây”.

Bốn cô nhìn nhau cười một tiếng lặng lẽ rời khỏi phòng, một lần nữa tạo cơ hội cho hai người. Ngay cả Đường Vũ lên gọi mọi người xuống ăn cơm cũng bị chặn lại.

Bọn họ kéo Đường Vũ ra hỏi: “Đường quần gia, anh làm gì thế?”.

“Gọi Đường Phỉ và Tổng giám đốc xuống ăn cơm”.

“Chúng ta đi trước thôi, Đường Phỉ và anh tôi có mấy lời muốn nói với nhau, anh không cần làm phiền họ đâu!”. Tề Mỹ Nghi nói.

“Nhưng...”.

Tề Lệ Dung kéo tay Đường Vũ, vẻ mặt cợt nhả hỏi: “Hôm nay anh nấu cái gì vậy?”.

Tề Phương Tĩnh cũng bu lại, ôm lấy cánh tay Đường Vũ một cách thân thiết “Anh không thể nấu toàn món chỉ hai thích đâu nhé”.

“Tôi chưa từng — —”

“Tôi biết, trên bàn ăn đều có món ăn mà mọi người thích, anh chưa từng thiên vị ai cả. Nhưng bây giờ có Đường Phỉ, trên bàn ăn phải có món màu xanh đỏ”.

Như thế rất lãng phí, món rau cũng rất tốt cho sức khỏe. “Phỉ Phỉ không kén ăn, các cô thích ăn gì em ấy đều có thể ăn được”.

“À, nếu vậy người chúng tôi thích Đường Phỉ có thể sẽ thích hay không?”.

“Ai?”.

“Anh trai tôi”.

Đường Vũ quay đầu nhìn cánh cửa phòng một cái. Dù không nhìn được tình huống trong phòng của Đường Phỉ và Tề Gia Hách nhưng anh nhớ tới mỗi lần hai người họ ở cùng chỗ luôn đấu khẩu đối chọi rất gay gắt, chân mày không tự chủ nhíu vào.

“Các cô sẽ không làm cái gì chứ?”.

“Đường Vũ anh không được phá hỏng chuyện tốt của chúng tôi!”.

“Tôi chắc chắn sẽ không làm gì nhưng tôi sợ cả hai người đó sẽ bị thương”. Hai người kia giống như hổ và sư tử. Đặt hai con thú dữ ở cạnh nhau sẽ làm cho người ta lo lắng.

Đường Phỉ ngồi trên ghế salon để Tề Gia Hách dán cao dán cho cô. Trong phòng rất an tĩnh làm cho hai người không được thoải mái. Cô muốn làm chút chuyện gì đó nhưng cả người chuyển động được mà không bị phát hiện chỉ có đôi mắt thôi.

Tầm mắt của cô rơi trên mặt anh, dừng lại ở giữa hai hàng lông mày. Anh có sống mũi thẳng, nói lên anh là một người kiên cường, không dễ thỏa hiệp. Sau đó ánh mắt của cô lui xuống một chút dừng lại trên đôi môi của anh, đột nhiên trong đầu cô hiện lên một hình ảnh —

Anh giúp cô hô hấp nhân tạo.... Mặc dù lúc đó làm như thế là cần thiết nhưng chỉ cần nghĩ môi của hai người đã từng dính chặt một chỗ, mặt của cô bỗng nhiên đỏ bừng.

“Cứ dán cao dán giảm đau, nếu như vẫn không thoải mái tôi sẽ giúp cô xem lại”.

“Được”.

Câu trả lời của cô ấy dịu dàng quá?.

Không chỉ Tề Gia Hách cảm thấy kì quái mà cả Đường Phỉ cũng thấy âm thanh đó không giống với giọng nói của mình. Cô xấu hổ, bật dậy từ trên ghế salon, nhảy lò cò bằng một chân, la hét nói: “Tôi thấy đói rồi, đi ăn cơm thôi”.

“Này, cô không thể đi chậm à? Cẩn thận chưa khỏi chuột rút lại bị trẹo chân”.

Tề Gia Hách bước lên một bước kéo lấy cánh tay cô nhưng vì cô đag nhảy lò cò không có trọng tâm, cả người ngã vào trong ngực anh. Hai người “Phanh” một tiếng ngã lả ra đất, anh trở thành miếng đệm thịt.

Nghe được tiếng Tề Gia Hách kêu lên, Đường Phỉ biết mình lại gây phiền toái vội vàng xoay người muốn xin lỗi nhưng mà cô không nên xoay người lại. Bởi vì như thế làm hai người mặt đối mặt, thân thể dính sát vào nhau, tư thế rất mập mờ, lúc nào cũng có thể lau súng cướp cò (Ồ: có bạn nào không hiểu không? :”>).

“Cô đừng lộn xộn!”. Tề Gia Hách nhỏ giọng quát, toàn thân căng cứng, đến hô hấp cũng không dám dùng quá sức.

Anh không nghĩ rằng mình sẽ có phản ứng như thế. Do anh đã cấm dục quá lâu sao? Nếu không tại sao ngay lúc này anh lại có phản ứng với người mà anh luôn thấy phản cảm?.

“Sao thế? Có phải tôi đụng phải chỗ nào không?”. Đường Phỉ nghĩ là mình lại làm gì đó, cả người uốn qua uốn lại, muốn xem xem có phải anh đã bị thương ở đâu không?

“Cô đừng có lộn xộn nữa!”. Âm thanh của Tề Gia Hách buồn bực, như muốn cảnh cáo mà lại như nghiêng rắng nghiêng lợi mà nói.

Đường Phỉ cảm thấy mình tốt bụng nhưng không được hồi đáp, buồn buồn nói: “Tôi chỉ sợ anh bị thương ở đâu, sao phải như vậy!”.

“Cô mau dậy đi”.

“Được rồi...” Đường Phỉ đang muốn dậy nhưng lại nhớ đến việc của bốn cô em gái nên dừng động tác, quay ra hỏi Tề Gia Hách. “Này, tôi muốn hỏi anh...”.

“Có chuyện gì không thể để sau được sao?”.

“Bởi vì như thế này sẽ dễ lấy được đáp án hơn”.

Cô là con gái thật hả? Ở tư thế này anh còn đang thấy không tự nhiên, thế mà cô vẻ mặt vẫn tự nhiên, muốn nói chuyện với anh?.

“Được rồi, có gì thì cô hãy hỏi đi”.

“Chẳng lẽ anh không có chút cảm giác gì với phụ nữ sao?”.

Chẳng lẽ cô phát hiện ra anh có phản ứng sinh lý? Anh sợ bị cô phát hiện sẽ rất mất thể diện nên cố gắng hít hơi dài, khôi phục nguyên trạng nói. “Tôi đã nói là tôi không có mà nhất là cô”.

“Cho nên anh có cảm giác với đàn ông?”.

Nếu như cô là con trai anh đảm bảo sẽ đánh cho cô một trận, nhưng mà cô không phải nên anh không thể làm gì khác hơn là phải nhịn, dù không vui thế nào cũng chỉ có thể nhịn.

“Tôi xin cô, đừng có hỏi mấy vấn đề nhảm nhí này nữa được không?”. Tề Gia Hách không nghĩ ra biện pháp, không còn cách nào cố ý nói gắp: “Mau đứng dậy, tôi muốn đi vệ sinh”.

Đường Phỉ “ừ” một tiếng rồi ngoan ngoãn đứng dậy. Dù sao cũng không thể ngăn cản con người làm việc đó.

Tề Gia Hách nhanh chóng đứng dậy đi về phòng khóa cửa lại, để Đường Phỉ ở lại suy nghĩ: “Hình như anh ta chỉ có cảm giác với con trai, mình phải làm gì bây giờ?”.

Nhưng mà tại sao cô lại cảm thấy như thế? Cô cứ nghĩ rằng bởi vì Đường Vũ là anh họ của cô. Cô không thể nhìn Đường gia tuyệt hậu nhưng suy nghĩ kĩ thì đáy lòng lại có một âm thanh phủ nhận việc đó.

Từ đầu có lẽ là ghét, cho đến bây giờ đã khê động lòng. Cô mơ hồ nhận ra sự thay đổi trong thái độ với Tề Gia Hách. Nhưng sự thay đổi này làm cho cô rất lo lắng.....

Tình yêu, không nằm trong kế hoạch Đài Loan của cô.... ..

11. Chương 11

Kể từ sau khi phát hiện ra mình thích Tề Gia Hách, Đường Phỉ thường xuyên ngăn người. Có đôi khi nhìn anh mà mất hồn. Tề Gia Hách lại lựa chọn cách không để ý đến cô bởi vì anh cũng không chấp nhận được việc mình đang thay đổi.

Anh vẫn luôn nghĩ rằng mình luôn nghiêm chỉnh, có thể không chế được dục vọng của mình nhưng kể từ khi Đường Phỉ xuất hiện thì điều đó đã không còn đúng nữa.

Anh thường xuyên tức giận, hay so đo với cô, mà chuyện xảy ra ở biệt thự ngày đó càng làm anh không tin được. Anh không ngờ rằng Đường Phỉ có sức ảnh hưởng lớn với anh đến vậy. Để chứng minh là anh không bị cô ảnh hưởng, anh cố ý không chú ý đến cô. Thậm chí còn dùng mặt lạnh để nhìn cô, muốn cô tự động rời khỏi tập đoàn Tề thị.

Nhưng được mấy ngày anh phát hiện Đường Phỉ không là một người chịu ngồi yên. Cô thích làm việc và rất vui mừng khi có việc để làm. Cho nên anh không giao việc cho cô làm để cho cô rảnh rỗi. Ngay cả đi xã giao với khách hàng anh cũng chỉ đưa thư kí Vương đi cùng chứ không đưa cô theo.

“Cô hãy ở lại công ty đi, có gì thì tôi sẽ call cho cô”. Nói xong những lời này, anh và thư kí Vương đi gặp khách hàng.

“Rõ ràng là anh ta cố ý, có cần tỏ thái độ như thế không? Ai bị gay cũng chán ghét người khác giới như thế sao?”.

Cô không hiểu lắm suy nghĩ của người đồng tính luyến ái. Trên thực tế cô không hiểu lắm chuyện tình yêu, cô chưa từng yêu bao giờ, tất nhiên cô cũng sẽ không biết cảm giác điên đảo tâm hồn là cái gì!

Nếu anh ta không giao việc cho cô làm, cô lại càng làm ỉn bễ bọn nhiều việc. Tề thị là một công ty, xí nghiệp lớn cho nên cô sẽ học tập được rất nhiều thứ. Hơn nữa cô từng ở phòng hành chính tổng hợp, lại giúp phòng nghiệp vụ kí được một vụ buôn bán lớn cho nên mối quan hệ giữa cô và mọi người đều rất tốt, đến phòng ban nào cũng rất được hoan nghênh.

Mà cô còn rất thích giúp đồng nghiệp giải quyết vấn đề khó đến nỗi bây giờ chỉ cần có gì đó khó thì họ đều tìm cô giúp đỡ. Vì thế cho dù Tề tổng không để ý đến cô thì cô vẫn có việc để làm.

Con người Đường Phỉ là tập hợp của sự xinh đẹp và thông minh, cho nên theo lẽ thường, cô có nhiều người ái mộ. (= yêu thích).

Cô không biết là mình thường được các đồng nghiệp khen ngợi, một số khách hàng cũng biết đến tên của cô biết được cô có năng lực làm việc khá tốt. Cô cũng muốn khiêm tốn nhưng không giấu được tài năng.

Sau khi làm xong một số việc vặt, cô trở về phòng làm việc của Tề Gia Hách. Cuối cùng lại thấy anh đang ngồi nghiêm mặt trên ghế nhìn chăm chăm vào cô.

“Tổng giám đốc đã về rồi!”.

“Cô vừa đi đâu?”. Tề Gia Hách không đáp mà hỏi ngược lại.

“Đi vệ sinh, tiện đi đặt ít văn phòng phẩm...”. Tề Gia Hách nhíu mày không hài lòng lắm với câu trả lời này. Đường Phỉ đành phải khai toàn bộ: “Tôi chỉ là ăn ké được ít điểm tâm của đồng nghiệp thôi mà? Anh nghĩ thấy mùi à? Tôi chỉ ăn có hai miếng thôi, không nhiều đâu! Nếu anh không thích thì có thể trừ vào tiền lương của tôi, nhưng mà tôi sẽ không đi đâu cả”. Cô biết ngay mà, hương vị của nó rất đậm, không thể lừa gạt anh ta được.

Cô gái này thật có cách làm cho người ta dở khóc dở cười.

“Tôi đã nói là cô ở yên đó, cô không tuân theo còn đi đâu? Còn không cho tôi sa thải cô, nếu thế thì cô lên làm Tổng giám đốc đi!”.

Chỉ cần một lệnh nhân sự là anh có thể sa thải cô không để cho cô làm xằng bậy ở chỗ này nhưng mà anh không muốn làm thế? Điều này rất kỳ lạ? Chẳng lẽ.... Anh đã thích cái phiền toái lớn này rồi?.

“Tổng giám đốc thật thích nói đùa, tôi dù muốn làm Tổng giám đốc cũng không giành vị trí của anh”. Cô trở về Canada có thể trực tiếp trở thành tổng giám đốc rồi, sao phải tranh giành cùng anh. “Oa, bó hoa thật là đẹp, của ai thế?”.

Nhắc đến hoa, mặt Tề Gia Hách càng đen lại. “Về sau cô nói với người ái mộ cô là đừng có đem hoa đến công ty, cô đến công ty để làm việc chứ không phải để yêu đương, còn nữa, đây là phòng làm việc của tôi! Hiểu chưa?”.

“Sao Tổng giám đốc tức giận vậy? Tôi cũng không biết là ai tặng hoa cho tôi. Nếu tổng giám đốc muốn mắng thì mắng người tặng hoa chứ?”.

Đúng vậy? Tại sao anh lại tức giận thế? Chẳng lẽ là ghen? Không được, không được! Nếu anh còn tiếp tục như thế anh sẽ phát điên mất!

“Cô mau đi làm việc đi”.

“Tôi muốn trốn việc”.

“Trốn việc để làm cái gì?”.

“Làm cái gì cũng được”. Cô biết là không nên đứng đây trừng mắt nhìn anh, anh sẽ lấy cớ để đuổi việc cô. Nhưng mà lạ, tại sao anh không làm thế?

Đến khi cô rời khỏi phòng làm việc cô vẫn không tin là Tề Gia Hách để cô đi mà không nói gì.

Tề Gia Hách cảm thấy mình bị Đường Phỉ làm cho phát điên rồi. Anh cứ nghĩ cho Đường Phỉ trốn việc thì anh sẽ thoát khỏi sự ám ảnh của cô. Nhưng mà anh đã quá coi thường sự ảnh hưởng của cô, tên của cô như đã mọc rễ ở công ty, mỗi người vô tình hay cố ý đều sẽ nhắc đến tên cô.

“Tổng giám đốc, anh cảm thấy Đường Phỉ là người như thế nào?”. Thư kí Vương cười hỏi anh.

“Sao lại nhắc đến cô ấy, cô ấy lại gây họa gì à? Nếu như thế thì cô cứ nói thẳng tôi sẽ xử lý”.

“Làm sao lại gây họa? Trong công ty ai nhắc đến Đường Phỉ đều giờ ngón tay cái khen ngợi Tổng giám đốc có con mắt nhìn người”.

“Thế thì mọi người đánh giá cô ấy quá cao rồi. Đúng là cô ấy nói ngoại ngữ rất tốt. Nhưng mà do cô ấy là công dân của Canada, nói tốt tiếng Anh là chuyện bình thường, có thể nói thêm tiếng Tây Ba Nha. Mọi người đừng có nghĩ cô ấy rất lợi hại”.

“Tổng giám đốc không biết cô ấy là thạc sĩ quản trị doanh nghiệp sao?”.

“Vậy sao?”. Anh nhặt được bảo bối thật à? Tề Gia Hách không tin tưởng lắm, nếu Đường Phỉ là một nhân tài thì làm sao có thể chịu đựng làm việc ở phòng hành chính tổng hợp, phải phản đối rồi chứ. “Chắc là có người nói lung tung thôi”.

“Tổng giám đốc không biết tốt xấu rồi. Tôi nghe nói Đường Phỉ không chỉ là thạc sĩ quản trị doanh nghiệp mà cô ấy còn thông thạo 7, 8 ngôn ngữ. Chưa tốt nghiệp đã có rất nhiều công ty mời cô ấy đến làm việc”.

“Cái này là cô ấy nói”.

“Không phải, ở phòng hành chính tổng hợp có người có anh trai du học ở Canada, mà người đó lại học cùng trường với Đường Phỉ. Cô ấy vừa nhắc đến Đường Phỉ với anh trai mình thì anh trai cô ấy nói Đường Phỉ không thể làm ở phòng hành chính tổng hợp được, bởi vì đó là đại tì tiểu dụng (= tài lớn mà sử dụng vào việc nhỏ) rồi. Anh ta còn nói ở trường học Đường Phỉ là một nhân vật rất nổi tiếng, có tài năng xuất chúng”.

Tề Gia Hách cảm thấy mình vừa nghe được gì đó rất lạ. Đường Phỉ trong lời nói của thư kí Vương là Đường Phỉ mà anh vẫn biết sao?

“Tôi cứ nghĩ là Tổng giám đốc biết điều đó nên mới điều Đường Phỉ đến làm việc cạnh anh, không ngờ anh lại không biết gì... Có cần tôi làm việc đó cho anh không?”.

Tề Gia Hách biết ý của thư kí Vương là cô muốn điều tra Đường Phỉ giúp anh, nhưng anh lắc đầu từ chối. “Không cần tìm hiểu làm gì, dù sao sớm muộn thì cô ấy cũng về Canada”.

“Tại sao Tổng giám đốc không giữ cô ấy lại?”.

“Tại sao tôi lại phải giữ cô ấy lại?”.

Thư kí Vương mỉm cười, xem ra là người trong cuộc mơ hồ rồi. Bọn họ đều cảm thấy quan hệ của hai người rất mập mờ. Người trong cuộc vẫn chưa xác định được tình cảm của mình.

“Là một nhân tài tốt thì nên quý trọng phải không?”.

“Nói thế không sai, nhưng mọi chuyện có được hay không cũng phải nói đến duyên phận”.

“Nói như vậy cũng đúng... À phải rồi, tôi nghe nói người tặng hoa cho Đường Phỉ chính là khách hàng Canada. Không biết trợ lý Đường có động lòng rồi trở về Canada không?”. Thư kí Vương mỉm cười nói ngụ ý.

Cảm xúc của Tề Gia Hách mới bình ổn lại bị câu nói của thư kí Vương làm sôi lên.

Có phải là anh đang ghen? Không được như vậy! Nếu tiếp tục như thế anh sẽ phát điên mất. Anh phải tìm cách làm rõ cảm giác của mình mới được.

Đêm... Đài Bắc vẫn chưa ngủ... Đèn nê ông lóa mắt. Thỉnh thoảng trên đường phố sẽ có một vài điệu nhạc vang lên. Mặc dù đã đêm rồi nhưng thời tiết vẫn rất nóng, ai ai cũng chen nhau bước vào nơi nào đó mát mẻ.

Tối nay trong PUB khá đông. Nhưng với nam nam nữ nữ trong này, càng đông thì càng có nhiều cơ hội.

Có vài người nhìn thuận mắt thì sẽ làm quen, uống một vài chén rồi dựa vào cảm giác say để làm chuyện yêu. Đây là trò chơi mà rất nhiều người đàn ông chơi, họ chỉ là tìm bạn giường không nói chuyện tình yêu.

Một người đàn ông đẹp trai như Tề Gia Hách bước vào hộp đêm sẽ trở thành mục tiêu của nhiều phụ nữ.

“Có thể giới thiệu cho tôi một loại rượu là các cô gái có thể uống không?”.

“Rượu đào mật yêu”.

Nhìn cô gái có bộ ngực cao vút như ẩn như hiện, Tề gia hách nhớ tới cây đào mật. Cây đào mật càng chín càng có hương vị ngọt ngào. Giống như cảm giác của anh với cô gái này.

“Thật là cái tên dễ nghe. Anh có thể mời em một ly rượu đào mật yêu chứ?”.

“Cho tiểu thư đây một chén đào mật yêu”.

Anh rất ít khi vào hộp đêm, nhưng do thỉnh thoảng phải chiêu đãi khách hàng cho nên cũng nghiên cứu một số loại rượu. Rượu đào mật yêu uống vào giống như uống nước trái cây có vị đào mật vậy.

Anh mời mỹ nữ bên cạnh một ly rượu, sau đó lại xuất hiện thêm một mỹ nữ nóng bỏng: “Anh có thể mời em một chén không?”.

“Không thành vấn đề”. Anh nhấp một ly hấp dẫn nhìn cô nàng. (Ồ: T_____T không biết đang viết gì).

Phụ nữ bây giờ còn thoải mái rất nhiều so với đàn ông. Mà bây giờ đi ra ngoài càng ngày càng có nhiều người xinh đẹp còn rất mạnh dạn. Mỗi tế bào trên người các cô như muốn nói đang đợi người đến để cùng tình một đêm.

12. Chương 12

Càng uống nhiều rượu thì cô gái kia càng đến gần anh, dường như cả người dán chặt vào cánh tay của anh, nhưng kì lạ là tìm anh lại không nổi gợn sóng gì.

“Chúng ta có nên đổi địa điểm không?” Cô nàng đào mật hỏi.

“Anh nên quyết định đi!”. Cô nàng kia cũng không thể đợi muốn cởi quần áo anh ra.

“Tôi đi gọi điện thoại”. Tề Gia Hách không trả lời, rời khỏi chỗ ngồi và gọi điện cho Đường Vũ. Trong phòng khách ở nhà bây giờ chỉ còn có Đường Phỉ đang ngồi xem tivi, Đường Vũ đang tắm và để quên điện thoại di động trên bàn nước. Nghe thấy tiếng điện thoại di động kêu, cô cầm điện thoại đưa cho Đường Vũ bảo anh nghe máy. Nhưng Đường Vũ bảo cô nghe máy và chuyển lời cho Tề Gia Hách rằng anh đang tắm.

“Đường quán gia, anh có thể đến đón tôi không?”.

“Anh ấy đang tắm. Làm quán gia ở nhà anh thật mệt, anh muốn anh ấy bán sức ra cho anh dùng à?”. Cô biết là anh ta uống say, một ngọn lửa bốc lên đầu.

Hôm nay anh ta như là uống nhầm thuốc. Ở công ty không thèm nhìn cô, để cho cô tự mình về nhà. Sau đó nửa đêm canh ba lại gọi anh họ đi đón, thật sự là không có nhân tính!

“Đường Phi? Sao lại là cô?”.

“Tôi đã nói với anh rồi. Anh họ đang tắm!”.

“À —”. Tề Gia Hách thở dài một tiếng. “Được rồi, vậy cô mau đến đón tôi”.

“Tại sao tôi lại phải nghe theo anh?”. Quản gia nhà họ Tề là Đường Vũ, chẳng nhẽ bây giờ cô cũng phải làm ở nhà này?

“Vậy thì bảo anh cô tới đón tôi”.

Tề Gia Hách lại cúp điện thoại của cô? Đường Phi nhìn điện thoại di động sững sốt vài giây. (Ồ: sao ca lại không được cúp hả tỷ?).

Cô không muốn đi đón Tề Gia Hách nhưng mà đột nhiên cô lại nghĩ đến sở thích bây giờ của anh. Cô không muốn anh họ đi đón anh ta đang say không biết gì, nếu như xảy ra điều gì không may... Cuối cùng, cô vẫn phải đi đón anh.

“Anh uống đâu có nhiều, làm sao phải làm phiền người khác như vậy?”. Đường Phi đến PUB mới biết Tề Gia Hách không uống say. Lúc cô đến nhìn thấy anh tinh thần tỉnh táo, cô có cảm giác như là bị chơi xỏ.

“Cô chưa từng nghe câu uống rượu không lái xe, đã lái xe không uống rượu à? Tôi uống rượu rồi nên không thể lái xe được”.

“Được rồi, tôi chỉ nói thế, nhưng mà tôi xin anh, không nên nhắm mục tiêu vào anh họ tôi, anh ấy là con trai độc nhất trong nhà, Đường gia chúng tôi chỉ có hân là con một, rất cần anh ấy nối dõi tông đường”.

“Cô đang nói gì thế?”.

“Phụ nữ không tốt sao?”.

Anh cứ nghĩ Đường Phi đang nói đến phụ nữ ở trong PUB nên anh lắc đầu: “Không tốt”.

“Rất cuộc thì phụ nữ có cái gì không tốt, tại sao lại nhất định phải là đàn ông?” Đường Phi tức giận rống to. Nếu không phải cô đang lái xe, cô sẽ tức đến nổi nhảy dựng lên mất.

Tề Gia Hách nhìn cô tự nhiên nổi giận không hiểu chuyện gì. “Đợi chút, dừng xe”.

“Dừng xe làm gì?”.

“Tôi muốn hóng gió một chút, muốn được yên tĩnh một chút”.

Đường Phi dừng xe ở bên đường. Thấy Tề Gia Hách xuống xe cô cũng xuống xe theo.

Gió đêm nhẹ nhẹ, so với ban ngày thì có vẻ thời tiết dễ chịu hơn nhiều.

Tề Gia Hách duỗi lưng một cái hưởng thụ gió đêm. Đường Phi đi theo nhìn nhất cử nhất động (= tất cả những cử động, hành động) của anh.

Lưng của Tề Gia Hách vừa rộng vừa dài. Đột nhiên Đường Phi có một ý niệm kỳ quái, cô muốn biết cảm giác khi được dựa vào lưng anh.

Nhưng mà khi cô nghĩ đến người có tấm lưng này nên để cho phụ nữ dựa vào lại chỉ có cảm giác với đàn ông, cô lại tức giận. “Này, anh nhanh lên một chút, khuya lắm rồi. Nếu anh làm tôi mất ngủ thì ngày mai tôi sẽ trốn việc đó”.

“Đường Phi, chúng ta bắt tay giảng hòa nhé!”.

Đường Phi bị đề nghị bất thành linh của anh dọa choáng váng, không xác định lắm, cô ấp úng hỏi lại: “Anh vừa nói cái gì?”.

“Tôi nói, chúng ta cũng không phải là những đứa trẻ, không nên cãi nhau ồn ào nữa”. Tề Gia Hách đột nhiên dừng lại, quay người nhìn thẳng vào mắt cô, tiếp tục nói:

“Cô không cảm thấy chúng ta âm ỉ như vậy có chút ấu trĩ sao?”.

“Tại sao? Anh hi vọng tôi có thể ủng hộ anh sao? Bây giờ anh đang lôi kéo chiến hữu (= đồng đội) sao? Tôi nói cho anh biết, dù anh và tôi có bắt tay giảng hòa thì tôi cũng không thể đồng ý cho anh và anh họ tôi ở chung tiến thêm bước nữa được”. Đường Phi hiểu lầm ý muốn làm hòa của Tề Gia Hách, quyết liệt tỏ rõ lập trường.

Lời nói của cô làm Tề Gia Hách sững sốt vài phút rồi mới từ từ lấy lại tinh thần: “Cô nói cái gì? Tôi và Đường quân gia tiến thêm bước nữa? Ở chung với nhau? Tôi và anh ấy đều là đàn ông làm sao có thể như thế được? Cô nghĩ rằng tôi là đồng tính luyến ái sao?”.

“Không phải sao?”.

“Đương nhiên không phải rồi! Rốt cuộc ai làm cho cô có suy nghĩ như thế, tôi sẽ bóp chết kẻ đó!”.

“Là do anh nói với tôi là phụ nữ không tốt, anh đối với phụ nữ không có suy nghĩ gì. Hơn nữa anh trăm phương nghìn kế muốn đuổi tôi đi để giữ anh tôi lại ở nhà anh. Chẳng lẽ không phải là do anh thích anh tôi?”.

Được rồi... Dứt khoát giết anh đi là được! Nghe thấy Đường Phi nói là anh thích đàn ông, cả người anh đều nổi da gà.

“Anh không nói lời nào là khẳng định đúng không?”. Đường Phi gây sự với anh, muốn nói đạo lý với anh.

Cho đến giờ phút này, anh có thể xác định chính xác là anh thích cô. Nhưng đối mặt với cô gái mình thích làm sao anh có thể giải thích cho bản thân đây? Và làm sao có thể làm cho cô không nói lảm nhảm nữa?

Đến khi Đường Phi đứng trước mặt anh, anh bỗng nghĩ ra một biện pháp xử lý vẹn cả đôi đường.

Người anh hơi nghiêng về phía trước, cúi đầu, hôn cô. Anh dùng hành động để chứng minh là mình không đồng tính luyến ái, cũng làm cho cô không thể nói gì nữa. (Ốc: KISS rồi :”>)

Đường Phi nhìn chăm chăm vào Tề Gia Hách, đây là lần thứ hai anh hôn cô. Nhưng mà lần đầu tiên anh giúp cô hô hấp nhân tạo nên cô không cảm nhận được gì, cái đó không thể gọi là hôn. Thế nhưng lần này chắc chắn là hôn, một nụ hôn kéo dài.

Từ nhỏ Đường Phi được giáo dục theo kiểu phương Tây. Thỉnh thoảng cũng sẽ hôn người thân hoặc bạn bè. Nhưng mà bình thường cũng chỉ hôn nhẹ lên cái trán hoặc gương mặt. Cô chưa bao giờ hôn một người đàn ông nào.

Đây là nụ hôn đầu của cô, mặc dù cô không giống các thiếu nữ bị đoạt nụ hôn đầu thì giống như thế giới bị sụp xuống. Nhưng cô không hiểu tại sao Tề Gia Hách đột nhiên lại hôn cô.

Anh thích cô rồi sao? Không thể.

Đúng thế, Tề Gia Hách không thích cô nhưng cô không thể nghĩ ra lý do tại sao đột nhiên anh lại hôn cô.

“Tề Gia Hách, anh đang dùng tôi làm vật thí nghiệm phải không?” Nghĩ như thế, cô tức giận dùng sức đẩy anh ra, chất vấn.

“Vật thí nghiệm?”.

“Không đúng à? Không phải là anh muốn chứng minh trong sạch của bản thân nên mới hôn tôi sao?”.

13. Chương 13

“Làm gì có khái niệm như thế? Tôi đã nói tôi không phải là đồng tính luyến ái, nói như thế nào thì cô mới tin?”. Ngay cả hôn cũng không thể chứng minh được là anh thích phụ nữ chứ không thích đàn ông! Đầu của cô gái này chứa những gì thế?

“Vậy thì anh có thể tùy tiện hôn bừa người sao?”.

“Cái gì?”.

“Nếu như không phải như thế, thì anh nói tại sao anh lại hôn tôi? Không phải là anh thích tôi chứ?”. Thật sự là anh chịu thua cô rồi, có cô gái nào sau khi được hôn lại hỏi nhiều vấn đề kì quái như thế không? Theo như anh thấy thì có lẽ chỉ có cô mới như thế thôi.

Cũng bởi vì thích một người nên mới muốn chạm vào người đó. “Đường Phỉ tiểu thư, làm phiền em, bây giờ phải nghe thật kĩ những lời anh nói, anh - Tề Gia Hách không phải là đồng tính luyến ái, cũng không phải lấy em làm vật thí nghiệm. Lý do mà anh hôn em rất đơn giản, đó là anh thích em”.

“Haha”. Đường Phỉ rất muốn cười, không những thế còn phải cười thật to.

Cái người này lúc nào cũng thấy cô phiền và rất muốn đuổi cô đi. Vậy mà bây giờ có thể nói dối một cách thuần thục mà rất tự nhiên như thế. Cô rất bội phục anh.

“Em... Rốt cuộc em có phải phụ nữ hay không? Anh tỏ tình có gì buồn cười? Làm sao em có thể cười nhạo tấm lòng của anh?”. Tề Gia Hách bị phản ứng của cô chọc giận.

Nghe anh nói như vậy Đường Phỉ cũng ngừng cười to. Cô nhìn Tề Gia Hách đang tức giận, một lúc lâu vẫn không thể hoàn hồn.

Không phải là cô muốn cười nhạo anh, chỉ là cô không thể tin những lời anh nói là sự thật. Nhưng về mặt của anh rất nghiêm túc làm cho cô bắt đầu nghĩ, anh thật sự thích cô.

“Nhưng... không phải là anh rất ghét tôi hay sao?”.

“Anh chưa bao giờ ghét em cả, anh chỉ cảm thấy phụ nữ rất phiền toái mà thôi”.

“Nhưng mà tôi là phụ nữ, sự thật này sẽ không thể thay đổi”.

“Tất nhiên là anh biết điều đó”.

“Anh thật sự thích tôi?”. Đường Phỉ nhìn về mặt anh càng lúc càng khó coi. Cô còn muốn hỏi tại sao anh lại thích cô, nhưng suy nghĩ một chút, thà không hỏi còn tốt hơn. “Được, tôi biết là anh đang nghiêm túc”.

“Vậy đáp án của em là gì?”.

“Tôi...”. Cô không ngờ rằng tình huống lại như thế này. Hai người giống như là oan gia vậy mà bây giờ lại thích nhau. Cô cảm thấy không chân thực. “Tại sao em phải đồng ý... Anh vốn không có theo đuổi em... Nếu em đồng ý vậy thì anh được hời rồi!”.

Tề Gia Hách kéo cô đi về phía xe, vừa đi vừa nói: “Đã yêu thì không cần so đo nhiều như thế, từ giờ phút này chúng ta sẽ hẹn hò với nhau nhé!”.

“Này —”.

“Anh sẽ bắt đầu theo đuổi em!”.

“À? Thế anh định theo đuổi em như thế nào?”.

“Thế em thích cái gì? Hoa tươi, kim cương hay là trân châu mã não? Hay là em muốn một tòa biệt thự?”.

“Anh nghĩ em là người nông cạn thế sao? Em không phải là một kẻ háms tiền!”.

Tiền mua được một thứ gì đó quá dễ dàng, tình cảm là phải chân thành. Phải bỏ ra rất nhiều tâm ý thì mới có thể làm cô cảm động được.

“Đường tiểu thư, không phải là em đang gây khó dễ cho anh chứ? Nói cho em biết anh cũng rất được nhiều người thích lắm đấy”.

Đường Phỉ rút tay mình về, cười mà như không cười: “Được, thế thì cứ để cho bọn họ giành. Em không có thói quen tranh đoạt đàn ông cùng người khác”.

Có đôi lúc tình yêu giống như là một cuộc so tài, trừ sự chịu đựng, còn cần thực lực, nhưng quan trọng nhất là phải sẵn sàng làm tất cả vì người kia.

Mặc dù hai người rất thích cãi vã, nhưng lúc này đây, nhiệt độ của bàn tay đối phương chảy vào trong tim của họ, vừa ấm áp lại vừa ngọt ngào.

Bữa sáng nóng hổi không phải do Đường Vũ chuẩn bị mà do đích thân Tề Gia Hách làm. Tuy chỉ là bánh mì nướng kẹp trứng, nhưng thành ý của anh là max.

Bữa sáng bình thường của nhà họ Tề thường không đông đủ, hơn nữa bốn vị tiểu thư rất khó tính. Cho nên ai muốn ăn gì thì nói Đường Vũ chuẩn bị.

Tề Gia Hách là người dễ tính nhất, anh chỉ cần một phần sandwich và một ly sữa là được.

Nhưng hôm nay anh dậy từ sớm, ngăn cản Đường Vũ làm bữa sáng cho anh, tự mình vào phòng bếp làm chút đồ ăn.

Vừa nhìn thấy Đường Phi đến bàn ăn, Tề Gia Hách liền kéo cô ngồi xuống, bưng bữa sáng của cô để lên bàn, lòng tràn đầy mong đợi.

Cô kinh ngạc nhìn bữa sáng trước mặt: “Cái này...”.

“Là anh làm cho em”.

Đường Phi còn chưa kịp cảm động thì Tề Phân Yên xuất hiện ở phòng bếp... Cô muốn xuống bếp uống nước nhưng không ngờ lại thấy cảnh này. Cô như người ngoài hành tinh, đôi mắt to chớp chớp nhìn anh trai mình.

“Đây là cái vẻ mặt gì? Muốn ăn sáng à?”.

“Anh làm bữa sáng sao?”. Tề Phân Yên đến bên bàn ăn, nhìn bữa sáng mà anh chuẩn bị. “Chỉ có thế này? Như vậy sẽ không đầy đủ dinh dưỡng đâu!”.

Câu nói đầu tiên của cô đã phá hỏng không khí lãng mạn mà Tề Gia Hách cố tạo ra. Tề Phân Yên cũng rất tự giác biết mình là con kì đà, cho nên nhanh chóng rời khỏi nhà bếp để bọn họ ở lại.

“Em đừng nghe Phân Yên nói bừa, bữa sáng anh làm tuy đơn giản nhưng chắc chắn sẽ không có vấn đề gì!”. Sở Đường Phi không tin, chính anh còn ăn trước một miếng.

“Em tin anh”. Đường Phi cũng ăn một miếng bánh mì kẹp trứng. “Anh chiếm cứ phòng ăn thế này, bữa sáng của những người khác tính sao?”.

“Yên tâm, anh đã bảo Đường quân gia chuẩn bị rồi. Cũng chỉ có Mỹ Nghi và Phương Tĩnh ăn sáng, sáng sớm Lệ Dung đã ra khỏi nhà đi về. Còn Phân Yên sau khi về phòng, tám phần sẽ ngủ thẳng đến chiều mới dậy”.

“Em sợ anh mỗi ngày đều chiếm phòng bếp không tốt. Từ ngày mai cứ như bình thường thôi”. Tâm ý của anh cô cảm nhận được, để ột người đàn ông ngày nào cũng xuống bếp nấu cho cô ăn, cô cũng áy náy.

“Anh biết mà, anh cũng không có ý định ngày nào cũng xuống làm cơm đâu. Nói thật anh không rành lắm vụ bếp núc này”. Hình tượng đàn ông bếp núc là cái gì, thấy trứng sắp cháy còn làm anh khẩn trương hơn là gặp một khách hàng khó tính.

Mỗi người có một sở trường riêng, vẫn nên làm việc mà mình am hiểu thì mới tốt.

“Được rồi, em ăn no rồi. Em lên lầu thay quần áo, sau đó còn đến ga tàu điện ngầm”.

“Đi xe của anh là được rồi”.

“Không cần”.

“Bình thường anh không cho em ngồi em toàn mắng anh là hẹp hòi. Sao bây giờ anh cho em đi em lại không muốn?”.

“Không sao cả, chỉ là hôm nay em muốn đi tàu điện ngầm thôi”.

“Đường Phỉ...”.

Cô cũng không vì anh không vui mà thay đổi ý định. Cô còn rất tự nhiên thay quần áo xong xách túi xách đi đến ga tàu điện ngầm. Mặc dù Tề gia cách ga tàu điện ngầm khá xa nhưng cô có thói quen đi bộ đến đó.

Kể từ khi vào ở Tề gia, bắt đầu đi làm ở công ty, ngày ngày cô đều đi một đoạn đường như thế. Có lúc cô không cam tâm tình nguyện, bởi vì cô nghĩ đến Tề Gia Hách từ chối cho cô đi cùng xe. Cho nên vừa đi cô sẽ vừa mắng anh hẹp hòi, không có nhân tính.

Nhưng cũng sẽ có lúc cô cảm thấy rất vui vẻ, giống như bây giờ.

Chỉ cần nghĩ đến Tề Gia Hách làm bữa sáng cho cô, tưởng tượng bộ dạng lúc anh vụng về chiên trứng và bánh mì, cô sẽ không nhịn được cười.

Thật ra thì trứng chưa chín lắm còn bánh mì thì hơi cháy, nhưng cô vẫn thấy nó rất ngon. Có lẽ do cô cảm nhận được dụng tâm của Tề Gia Hách, cho nên dù có khó ăn mấy thì vẫn là thức ăn ngon.

Nhưng mà đột nhiên cô nhớ đến dáng vẻ thờ phỉ phò lúc cô ra khỏi cửa, không khỏi có chút lo lắng. “Không phải mới từ chối một lần mà anh ấy đã bỏ cuộc chứ?”.

Nhưng mà rất nhanh vấn đề của cô đã có đáp án — lúc cô đang chen chúc trong tàu điện ngầm, đột nhiên có một bóng dáng cao lớn đứng chắn trước người của cô, còn nói: “Thật xin lỗi, cho tôi đứng chỗ này, vị trí bên cạnh bạn gái tôi là dành riêng cho tôi”.

Nghe được giọng nói quen thuộc, Đường Phỉ vội vàng ngẩng đầu lên sững sờ nhìn Tề Gia Hách, lại nghĩ đến câu nói vừa rồi làm người ta buồn cười. Xung quanh mọi người đều đang cười trộm, cô đỏ khóc đỏ cười.

Cô nhỏ giọng hỏi: “Làm sao anh lại đi tàu điện ngầm?”.

“Bởi vì anh sợ em nghĩ rằng anh không có thành ý nên anh quyết định đi tàu điện ngầm cùng em. Nhưng mà...”.

Tề Gia Hách sợ nóng và sợ bị nhét chung một chỗ với nhiều người, anh cúi đầu nói nhỏ vào tai cô: “Em định mỗi ngày đều đi tàu điện ngầm sao?”.

Đường Phỉ cười vui vẻ nhìn bộ dáng anh nhăn nheo khổ sở.

“Đừng có cười, trả lời anh đi”.

“Tiết kiệm năng lượng rất tốt mà”. Nhưng rồi Đường Phỉ lại không đành lòng nhìn anh khổ sở: “Được rồi, từ ngày mai em sẽ đi xe của anh, được chưa?”.

“Cảm ơn em!”. Tề Gia Hách xúc động, ôm lấy cô, cho cô một nụ hôn cảm kích.

Đã thuận theo ý của anh, anh còn phải ăn đậu hũ của cô. Trò đùa dai của cô lại giúp cho anh chiếm được tiện nghi của cô.

14. Chương 14

Đêm khuya yên tĩnh, chỉ còn tiếng côn trùng kêu và thỉnh thoảng có một vài chiếc xe qua đường. Đường Phỉ đã ngủ hơn nửa giấc ngủ rất sâu và ngọt ngào. Nhưng đột nhiên cảm thấy có người sờ lên giường của cô. Cô bị dọa kêu lên một tiếng nhưng một giây sau miệng cô bị một bàn tay dùng sức che.

“Suyt, đừng kêu”.

Đường Phỉ nghe thấy giọng của Tề Phân Yên mới thở phào nhẹ nhõm. Bỗng nhiên bên tai lại truyền đến một giọng nói khác: “Nghe nói anh trai tôi đã quỳ dưới váy cô rồi phải không? Cô có sức quyến rũ không nhỏ đó nha, tại sao cô lại làm được hay vậy?”.

Tề Phương Tĩnh cảm thấy anh trai thích Đường Phỉ rất khó tin.

“Phân Yên, em che miệng của Đường Phỉ rồi, làm sao cô ấy nói được”. Tề Mỹ Nghi lên tiếng.

“Đúng vậy, em mau buông tay ra đi”. Tề Lệ Dung rất hưng phấn muốn biết chuyện gì đang xảy ra.

Xem ra là bốn vị tiểu thư đã âm thầm lên vào phòng cô. Sau khi miệng được thả tự do, Đường Phỉ đỡ khóc đỡ cười ngồi dậy. Nhờ ánh trăng nhìn ánh mắt chờ đợi của bốn cô gái: “Mấy cô không ngủ được bởi vì muốn hỏi tôi việc này?”.

“Bởi vì chuyện này liên quan đến hạnh phúc cả đời của anh trai, đương nhiên chúng tôi phải quan tâm một chút rồi!”.

“Anh trai cô không phải đồng tính luyến ái, các cô quan tâm vấn đề này phải không?”.

Tất nhiên các cô biết anh mình không bị đồng tính luyến ái. Việc này là bọn họ sắp đặt muốn cho Đường Phỉ tiếp cận với anh trai mình. Bọn họ muốn giúp hai người đến với nhau nhưng không ngờ sự việc lại tiến triển nhanh như vậy!.

“Anh tôi thật sự thích cô sao?”. Tề Lệ Dung nhanh chóng đi thẳng vào vấn đề chính.

“Ừ, anh ấy nói như thế”.

“Vậy cô trả lời làm sao? Không phải là từ chối chứ?”.

Giọng của bốn cô gái nghe rất hưng phấn làm Đường Phỉ có chút buồn bực: “Không phải là các cô muốn tôi đi dò xét anh trai các cô sao?”.

“Đúng vậy, chúng tôi muốn cô đi dò xét anh trai nhưng mà nếu đùa thành thật thì cũng không phải chuyện gì xấu. Dù sao thì nam chưa vợ gái chưa chồng, mà chúng tôi cũng đang thiếu chị dâu. Nếu như cô không ghét bỏ thì anh trai tôi thuộc về cô rồi”. (Ồ: =) ca đã bị bán thành công).

Bốn vị tiểu thư đều rất ủng hộ cô và Tề Gia Hách yêu nhau làm Đường Phỉ rất cảm động: “Các cô không phản đối tôi và Tề Gia Hách yêu nhau sao?”.

Không thể nói đây là kì vọng của bọn họ. Như thế họ sẽ không lo lắng anh trai vì mình mà chán ghét phụ nữ. Hơn nữa như thế có thể giữ được Đường quân gia ở lại. Dù thế nào đi chăng nữa bọn họ vẫn chiếm được ưu thế.

“Dĩ nhiên cô cũng không cần lo lắng chúng tôi...Chúng tôi đảm bảo sẽ không có mẹ chồng ác hay em chồng phá khuấy. Ở nhà này là chế độ nữ quyền,, nếu anh trai dám khi dễ cô thì nhất định sẽ không sống được đâu”.

“Các em đối với người anh trai hết lòng chăm sóc các em như vậy à? Dám nói xấu anh?”.

“A——”.

Đột nhiên đèn phòng sáng lên, cả năm cô gái đều nhìn về phía Tề Gia Hách. Năm người giống như đứa trẻ làm chuyện xấu bị bắt gặp, lúng túng cười nhìn Tề Gia Hách.

“Anh, làm sao anh lại nghe lén chuyện của con gái chúng em?”. Tề Phân Yên lên tiếng đầu tiên.

“Là ai không đóng cửa tốt?”.

“Được rồi, bây giờ tìm ra người nào cũng đâu có ý nghĩa gì, mấy giờ rồi hả, đi ngủ thôi. Ngày mai Đường Phỉ còn phải đi làm, các em muốn làm cô ấy mệt sao?”.

“Anh đã biết đau lòng cho cô ấy rồi sao, anh không sợ chiến tranh xảy ra giữa chị dâu và em chồng à?”.

Tề Phương Tĩnh cố ý dọa anh trai nhưng không ngờ người bị dọa lại là Đường Phỉ. Cô không muốn vì cô mà trong nhà xảy ra chuyện gì. “Đừng nóng đừng nóng, các cô ở lại đây muộn một chút cũng không sao!”.

“Đùa thế thôi... Chúng tôi chỉ cần đáp án, bây giờ đáp án đã có rồi chúng tôi phải đi ngủ thôi”. Bốn vị tiểu thư cười cười nhảy xuống giường đi ra ngoài. Lúc đi qua Tề Gia Hách còn trêu anh: “Anh, anh sẽ ở đây qua đêm à?”.

“Các em ——”.

Họ cười haha dùng tốc độ nhanh nhất trở về phòng mình trước khi Tề Gia Hách tức giận.

Mặc dù là nói đùa nhưng các cô lại nói đúng tiếng lòng của Tề Gia Hách. Anh đứng im ở cửa một lúc vẫn không động đậy. Cho đến khi Đường Phỉ hỏi tại sao anh còn chưa đi ngủ, anh mới phục hồi lại tinh thần nhẹ giọng nói: “Ừ... Em ngủ ngon”.

Đường Phỉ không giữ anh lại không ngoài suy đoán của anh và anh cũng không cảm thấy thất vọng. Bởi vì kích tình chỉ là ngắn ngủi, chân ái (= tình yêu chân thành) mới đáng giá để họ chờ đợi. Anh tin rằng tình yêu của họ sẽ giống như rượu nguyên chất, càng ủ càng thơm...

Thỉnh thoảng sau khi tan ca, các đồng nghiệp sẽ rủ nhau đi chơi để tăng thêm tình cảm như đi hát, xem phim, tụ tập ăn uống. Hôm nay phòng nghiệp vụ có tổ chức giao lưu trong phòng mà quan hệ của Đường Phỉ vốn không tệ cho nên người trong phòng nghiệp vụ muốn mời Đường Phỉ cùng tham gia.

“Chúng tôi sẽ đi hát karaoke, trưởng phòng muốn cô cùng tham gia, cô sẽ đi chứ?”.

“Tôi rất muốn đi nhưng để tôi hỏi xem Tổng giám đốc còn có kế hoạch khác không?”. Đường Phỉ nói xong nhìn về phía cửa phòng làm việc.

“Vậy thì cô đi hỏi đi, tôi ở đây chờ cô”.

“Cô chờ tôi một chút”.

Đường Phỉ vào phòng làm việc, một lúc sau cô đi ra: “Việc đó...”.

“Không thể đi được à?”.

“Không phải...”.

“Vậy là có thể đi được sao?”.

“Có thể đi... nhưng mà...”.

Đi hay không đi khó khăn đến thế sao? Tại sao nét mặt Đường Phỉ có vẻ khó coi vậy? Có nghiêm trọng thế không? “Có vấn đề gì sao? Nếu như không đi được cũng không sao... không miễn cưỡng”.

“... Tổng giám đốc nói là anh ấy cũng muốn đi”.

“Hả?”. Lần này đến lượt chị Lưu ở phòng nghiệp vụ ngây người.

Trong lúc Chị Lưu đang sững sờ Tề Gia Hách bước ra, khuôn mặt tươi cười hỏi: “Không hoan nghênh tôi sao? Tôi có thể tham gia không?”.

“Không phải! Tất nhiên là hoan nghênh! Chỉ là tôi không nghĩ là Tổng giám đốc sẽ tham gia thôi!”. Cô bị giật mình. Tổng giám đốc chưa từng tham gia một buổi giao lưu của một phòng nào! Tại sao tự nhiên lại đổi tính vậy?

Đường Phỉ? Chẳng nhẽ cô ấy và Tổng giám đốc... Mặc dù mọi người đều nói cô ấy và Tổng giám đốc có quan hệ đặc biệt mờ ám nhưng mà cô ấy vẫn luôn phủ nhận chuyện đó mà. Hơn nữa không ít người nhìn thấy cô ấy và Tổng giám đốc cãi vã cho nên mọi người đều không biết mối quan hệ của họ là gì. Nhưng bây giờ nhìn thái độ của hai người có gì đó rất lạ.

Khi chị Lưu còn đang đoán mò thì Tề Gia Hách đã khoác tay nhẹ nhàng ôm Đường Phỉ vào trong ngực.

“Chúng tôi định đi hẹn hò nhưng nếu mọi người muốn mời Đường Phỉ đi, thì chúng ta cùng nhau đi thôi. Đi nói cho trưởng phòng của cô, hôm nay tôi mời mọi người”.

“Dạ, tôi sẽ nói”. Tin tức Tổng giám đốc muốn mời khách tất nhiên phải thông báo ọi người thật nhanh. Sau khi chị Lưu nhận được lệnh lập tức phi trở về phòng nghiệp vụ.

Chờ chị Lưu đi rồi Đường Phỉ ngẩng đầu nhìn Tề Gia Hách, bĩu môi hỏi: “Anh cố ý phải không?”.

“Cái gì?”.

“Cố ý ọi người biết mối quan hệ của chúng ta”.

“Có cái gì không thể để cho người ta biết hay sao? Chẳng lẽ em muốn ọi người biết em là người độc thân? Không thể như thế được! Nếu mọi người biết em là hoa đã có chủ thì những con ruồi xung quanh em sẽ tự biết mà rút lui!”. (Ồ: ca xấu nhé, nói người ta là ruồi, cơ mà em thích).

“Anh làm như vậy sau này làm sao em có thể nhìn mọi người”.

“Không cần phải căng thẳng như thế, cứ thoải mái thôi. Em ăn kẹo không? Hay uống trà sữa? Hay là muốn anh?”. Tề Gia Hách cố gắng nói đùa cũng chỉ vì muốn có được nụ cười của người đẹp.

Một Tổng giám đốc cao cao tại thượng của một tập đoàn sẵn sàng bỏ đi tư thái Tổng giám đốc của mình chỉ vì muốn nàng vui vẻ. Mặc dù cách làm cho chút ngứa thớ, nhưng tất cả những cố gắng của anh cô đều nhận thấy được.

Đường Phỉ cười nhẹ, sau đó nhón chân lên, nhẹ nhàng hôn lên môi anh: “Đây là phần thưởng cho sự cố gắng của anh”.

“Chưa đủ!!”. Tề Gia Hách không dễ dàng buông tha cho cô, bàn tay giữ chặt hông cô, kéo cô về phía phòng làm việc, đóng cửa vào. Sau đó cho cô một nụ hôn triền miên....

“Tức chết tôi rồi!”. Sau khi nhận được tin tức từ Đài Loan truyền về, cha của Đường Vũ - Đường Chính tức giận đến nổi cả người nổi gân xanh, giống như là cả thế giới đều đang có lỗi với ông.

Theo ý của ông, toàn bộ thế giới đều đang có lỗi với ông.

Vẫn hi vọng con trai có thể về thừa kế sự nghiệp, nhưng rồi nó cũng không nghe theo lời ông. Nó không coi những lời ông nói là quan trọng, Đường Phỉ còn giấu tin tức về Đường Vũ. Hơn nữa, Tề Gia Hách còn coi thiếu gia của Tập đoàn Thiệu Đông giống như người giúp việc mà sai bảo..... Càng làm ông bức mình.

Bảo ông làm sao có thể nuốt trôi được cục tức này!!!!

15. Chương 15

“Chủ tịch, tiếp theo nên làm như thế nào?”.

“Tôi muốn Đường Vũ và Đường Phỉ phải ngoan ngoan mà tự quay về Canada”.

Trên thế giới này không ai có thể đối đầu với ông. Người nào đối đầu với ông đều có kết quả không tốt. Cho dù là con của ông hay cháu của ông, ông cũng muốn bọn họ cảm nhận được hậu quả nghiêm trọng của việc không nghe lời.

“Mike, bây giờ cậu hãy xuất phát đến Đài Loan đi”.

“Đến đó đưa Đường Vũ thiếu gia về sao?”.

“Không, cậu sang bên đó mở một công ty, bằng mọi cách đoạt lấy các mối làm ăn của Tề thị”.

“Nhưng ở Đài Loan Tề thị rất có uy tín, muốn đoạt mối làm ăn của họ không hề dễ dàng. Hơn nữa công ty chúng ta làm về vật liệu xây dựng không cùng ngành với bọn họ. Tôi sợ mình không hoàn thành nhiệm vụ của ngài giao”.

“Lợi nhuận, bất kì một kẻ làm ăn nào ở trong tình huống được lợi nhuận cao thì không có kẻ ngu nào sẽ từ chối. Cậu chỉ cần đưa tiền cho họ, chúng ta không lợi cũng không sao!”. Đường Chính tính toán đánh vào nhược điểm của con người.

“Vậy chúng ta làm đến khi nào thì dừng tay?”.

“Đến lúc cần ngừng lại thì tôi sẽ cho cậu biết. Cậu phải luôn giữ liên lạc với tôi, tôi muốn nắm được mọi tình hình. Sau đó tôi sẽ thông báo cho cậu phải làm gì và làm như thế nào!”.

“Dạ, xin hỏi Chủ tịch còn muốn chỉ thị gì không?”.

“Trước tiên cứ hoàn thành xong việc này đã”.

“Vậy bây giờ tôi sẽ xuất phát đi Đài Loan”.

“Đi đi”.

Đường Chính định tiến hành việc này trong bí mật, nhưng không ngờ bà xã Lý Tương Lan tới công ty tìm ông đúng lúc nghe được đoạn đối thoại này. Đợi đến lúc Mike đi rồi, Lý Tương Lan mới bước vào phòng làm việc của Đường Chính.

“Sao bà lại tới đây?”.

“Ông định làm như vậy thật sao?”.

“Tôi làm cái gì bà không cần biết, bà chỉ cần lo tốt mọi chuyện trong nhà là được rồi”.

“Tại sao tôi không được biết đến, nếu ông làm như thế thì con trai sẽ hận ông cả đời đấy ông có biết không? Hơn nữa tại sao ông kéo cả những người không liên quan vào?”. Lý Tương Lan không thể nào hiểu được suy nghĩ trong lòng chồng mình.

“Cái gì gọi là không có liên hệ. Anh ta dám coi con trai tôi như người giúp việc mà sai bảo. Tôi muốn làm cho anh ta hiểu mình đã không biết phân biệt tốt xấu như thế nào? Tôi muốn cho nó cảm nhận được tư vị làm hạ nhân (= người dưới).”

“Ông đừng làm như vậy, gọi con trai trở về là được rồi, không cần làm những chuyện không cần thiết như thế!”.

“Tôi đã nói chuyện này bà không cần quan tâm. Tôi cũng không cho phép bà nói cho Đường Vũ và Đường Phi biết chuyện này mà đề phòng. Nếu mà bọn họ biết chuyện rồi đề phòng, tôi sẽ không bỏ qua cho bà”.

Độc đoán, bá đạo chính là cá tính của Đường Chính. Càng cứng rắn đối chọi với ông thì sự việc càng không thể cứu vãn được. Lý Tương Lan mặc dù không đồng ý với cách làm của ông nhưng bà biết bây giờ bà có nói gì cũng chỉ đổ thêm dầu vào lửa mà thôi.

“Chờ anh một chút, anh đi lấy cái điện thoại rồi ra ngay”.

“Ừm”. Đường Phi nhìn theo bóng dáng của Tề Gia Hách cho đến khi anh rời khỏi phòng khách.

Anh có thể nhận ra được Đường Phi rất vui vẻ, từ sau khi yêu Đường Phi càng tỏa sáng. Con người gặp việc tốt thì tinh thần sẽ thoải mái, nụ cười của cô cũng càng rực rỡ.

Đây là một chuyện tốt. Đường Vũ chưa từng thấy Đường Phi như vậy. Trước đây gặp cô anh vẫn cảm thấy cô như là người máy.

Trước kia làm gì cô cũng đều rất liều mạng mà làm, cái gì cũng muốn đứng nhất. “Thua” đối với cô mà nói là một chuyện rất mất mặt.

Tất nhiên là cô không “thua” quá thảm, nhưng cô cứ như là người máy bị một người là “thành công” điều khiển vậy.

Nhưng bây giờ cô đã giống người sống hơn, biết cười biết cáu kỉnh, cũng biết đến những thứ không phải là hoàn mỹ. Giống như lúc anh nhìn thấy cô cười và ăn hết chỗ bánh mì nướng cháy.

“Anh, tại sao anh cứ nhìn em cười, mà còn cười rất kì lạ?”.

“Anh có cười như thế đâu, anh chỉ cảm thấy vui vẻ mà thôi”.

“Rốt cuộc anh vui vẻ vì việc gì?”.

“Anh vui vì cô gái nhỏ đã trưởng thành rồi”.

“Cái gì cơ?”.

“Anh nhìn em hạnh phúc như thế, người làm anh như anh tất nhiên là rất vui rồi”.

“Anh lại đùa em!”. Đường Phỉ ngượng ngùng.

Từ sau khi cô và Tề Gia Hách yêu nhau, cô thường thấy mọi người nhìn cô và cười. Làm cô cảm thấy rất xấu hổ muốn trốn đi.

“Anh không phải đang đùa em, đừng có suy nghĩ lung tung. Anh mừng cho em, Tổng giám đốc là một người đàn ông rất tốt, em phải giữ chặt lấy, duyên phận chỉ có thể gặp chứ không thể cầu, dù có nhiều tiền hơn nữa cũng không mua được đâu”.

“Em biết mà”.

Cô ngàn lần cũng không ngờ được là cô rời khỏi Đài Loan từ khi còn bé nhưng sau đó lại trở về mảnh đất này, càng không ngờ đến là cô lại tìm được người trong lòng ở đây.

“Bây giờ em có ý kiến gì với Đài Loan không?”.

“Em bắt đầu thích Đài Loan rồi”.

“Em có nghĩ sẽ ở lại không?”.

Đường Phỉ suy nghĩ một chút, không trả lời được. Không thể làm gì khác hơn là hỏi ngược lại Đường Vũ: “Anh thì sao? Anh không định trở về Canada sao?”.

Tình yêu ngọt ngào làm cô quên mất mục đích và nhiệm vụ đến Đài Loan của mình. Nhưng bây giờ cô không có gì để có thể thuyết phục anh họ trở về Canada.

Đường Vũ nghe được câu hỏi của cô, cũng không có đáp án, chỉ nhàn nhạt trả lời.

“Thuận theo tự nhiên thôi”.

“Vâng, bây giờ chỉ có thế như thế”. Đường Phỉ gật đầu một cái, đồng ý với cách nói của anh họ.

Mặc dù hai người quyết định như thế nhưng càng ngày trong lòng càng có một áp lực vô hình đè nặng vào hai người....

Sáng sớm hôm nay, Tề Gia Hách và Đường Phỉ vừa mới vào phòng làm việc đã có người khấn trương báo cáo với Tề Gia Hách, nói rằng có rất nhiều khách hàng cũ đột nhiên không muốn cùng Tề thị hợp tác. Bởi vì những vị khách hàng đó đều là khách hàng lâu năm ổn định cho nên nguyên vật liệu đều bị thừa ra vượt mức quy định.

Mua nguyên liệu vượt mức bởi vì khách hàng cũ có thể ưu đãi. Nhưng không thể ngờ được những người khách kia không thể có nhân tình đạo nghĩa không báo trước mà hủy bỏ sự hợp tác lâu nay. Đột container hàng sắp tới sẽ xử lý như thế nào? Ngay cả những container chưa bán được cũng là một vấn đề đau đầu.

“Tại sao bọn họ lại không hợp tác nữa. Không phải bọn họ đều là những khách hàng lâu năm sao? Đã đi tìm hiểu tình hình chưa?”.

“Bọn họ nói có người đưa ra giá tiền hợp lý hơn, còn nói chúng ta hợp tác nhiều năm nhưng giá tiền đều rất cao và không hạ giá cho nên không hợp tác nữa”.

“Giá tiền chúng ta đưa ra đều rất đúng giá thị trường. Rốt cuộc là ai làm loạn giá cả thị trường vậy? Đã điều tra ra chưa?”.

“Là một công ty mới được thành lập, không tra được gì nhiều, người đứng đầu cũng là người chưa bao giờ nghe đến”.

Đột nhiên xuất hiện một công ty mới nhưng có thể lấy giá rất rẻ để cướp đi khách hàng của Tề thị. Đây tuyệt đối không có khả năng là một công ty vô danh.

“Tiếp tục điều tra, tôi muốn được nhìn thấy tài liệu chính xác”.

“Vâng”.

“Mặt khác, cho người đến công ty của những khách hàng cũ cho đối phương biết thành ý của chúng ta. Có thể ưu đãi giảm giá trong phạm vi cho phép. Cố gắng lôi kéo khách hàng về”.

“Sau đó hỏi xem những công ty khác có đồng ý nhận thêm một chút nguyên liệu đầu vào. Nếu cần thì chúng ta sẽ bán theo đúng giá vốn. Cứ nói là công ty chúng ta đang khuyến mãi. Tạm như vậy, mau đi làm đi, có gì thì mau chóng báo cáo cho tôi”.

Trưởng phòng nghiệp vụ vừa rời đi về mặt Tề Gia Hách liền thay đổi. Không phải là anh chịu thua mà là sự việc quá đột ngột. Thương trường như chiến trường, chỉ cần chênh lệch một phân tiền cũng có thể hủy đi quan hệ làm ăn nhiều năm chỉ trong chốc lát. Chắc là do anh đã nhàn hạ an tĩnh quá lâu nên mới dễ cho người khác lợi dụng.

Đột nhiên có một bàn tay đặt lên vai anh, dùng sức vừa phải giúp anh xoa bóp những bắp thịt đang căng thẳng.

Trong phòng làm việc lúc này cũng chỉ có anh và Đường Phỉ, không có người khác. Anh cầm tay cô vỗ nhẹ, cười trấn an: “Anh không sao, đừng lo lắng. Chỉ là có một ít vấn đề, nếu như anh không thể xử lý được thì anh làm sao có thể quản lý được công ty”.

Cô không nghi ngờ năng lực của anh, nhưng cô sợ người làm việc này đã có chuẩn bị, Đường Phỉ không nhịn được hỏi: “Không phải công ty đã đắc tội ai chứ?”.

“Thương trường như chiến trường, cái thế giới này cạnh tranh rất kịch liệt. Không thể tránh được những người đến đoạt mỗi làm ăn, mà anh cũng không biết là anh đã đắc tội với ai”.

“Cũng không nhất định đó là người trong giới kinh doanh, có lẽ anh vô ý đắc tội một nhân vật lớn nào đó, anh vẫn nên điều tra kỹ cho đảm bảo”.

“Được rồi, anh sẽ lưu ý, hôm nay anh sẽ về muộn, anh sẽ bảo tài xế đưa em về nhà”.

“Em ở cùng với anh”.

“Tâm ý của em anh hiểu nhưng có nhiều việc em không thể giúp được. Nghe lời anh, em hãy về nhà trước đi”.

“Nhưng mà.....”.

“Anh không hy vọng em sẽ mệt mỏi. Hơn nữa em ở đây anh sẽ phân tâm, em hãy về nhà đi để cho anh yên tâm hơn. Được không?”.

Cô biết mình sẽ thành gánh nặng của anh, Đường Phỉ không thể khẳng khái giữ ý kiến. Sau giờ làm cô theo tài xế về nhà.

16. Chương 16

Đường Phỉ ngồi ở phòng khách đợi cả đêm vẫn chưa thấy Tề Gia Hách về nhà, cô rất lo lắng, vì thế đã lấy chìa khóa xe từ chỗ Đường Vũ, tự mình lái xe đến công ty.

Hỏi bảo vệ thì đúng là Tề Gia Hách vẫn còn đang ở công ty, cô mới bước vào thang máy.

Mặc dù có bảo vệ, nhưng làm việc trong tòa nhà không người trong đêm như thế này rất đáng sợ. Cô bỗng hiểu được tại sao Tề Gia Hách đã đưa ra quy định nhân viên không được tăng ca quá bảy giờ.

Đúng là một người lãnh đạo biết quan tâm lo lắng đến nhân viên. Chắc là anh ấy không hi vọng không làm việc trong hoàn cảnh vắng lặng thế này, nhất là nhân viên nữ. Anh đặt an toàn của nhân viên lên đầu.

Đi vào phòng làm việc của Tề Gia Hách, cô thấy anh mệt mỏi nằm ghé vào bàn làm việc ngủ thiếp đi. Thấy anh như vậy, cô rất đau lòng, thấp giọng nói: “Em thật sự không thể giúp anh cái gì sao?”.

Cô đã đọc rất nhiều sách, tiếp nhận sự giáo dục dành cho người thừa kế, chẳng nhẽ lại không thể chia sẻ phiền não với người yêu sao?

Không, Đường Phỉ luôn nghĩ: Chưa đi đến cuối, không thể bỏ việc giữa chừng.

Cô cẩn thận cầm tài liệu đang lộn xộn trên bàn, bắt đầu xem xét, muốn nhìn xem cô có thể giúp một chút hay không. Quả nhiên kiến thức của nàng ko phải là uổng phí, đến công ty với cha cũng học được không ít, chỉ là những cái này vẫn đang trong quá trình tích lũy.

Vừa phát hiện là mình có thể giúp, Đường Phi rất vui mừng, nhưng cô không có ý định để cho Tề Gia Hách biết. Cô không hy vọng làm cho anh cảm thấy có gánh nặng, cho nên cô quyết định lén giúp anh.

Đã xác định được cần làm như thế nào, cô đem tài liệu bỏ lại trên bàn, lại không cẩn thận đánh thức Tề Gia Hách. Anh còn đang ngái ngủ, không thấy rõ là ai, nhanh chóng bắt được tay cô, lạnh giọng chất vấn: “Là ai?”.

“Là em”.

“Đường Phi? Muộn như thế này sao em còn đến đây? Sao em lại không nghe lời anh thế, em có biết con gái ra đường lúc nửa đêm rất nguy hiểm hay không?”.

“Nhưng mà Phân Yên hôm nào cũng nửa đêm mới về nhà mà!”.

“Tiểu thư, em đang làm trái lại những gì anh bảo sao?”.

Tề thị đang phải đối mới với nguy hiểm nên cô không muốn ầm ĩ với anh, đối với đàn ông cũng cần phải dụ dỗ, nũng nịu một chút. Cô hơi nghiêng người, vòng tay qua cổ anh, dịu dàng nói: “Muộn như thế mà anh vẫn chưa về nhà, nên em rất lo lắng cho anh”.

“Ngốc, không phải anh đã nói là không sao rồi ma? Tuy rằng sự việc lần này đối với công ty là một sự đả kích không nhỏ, nhưng chưa đến mức bị phá sản!”.

“Anh đã có tính toán gì chưa?”.

“Không cần lo lắng, tình huống xấu nhất là sẽ phải bán tháo, vẫn sẽ có người đồng ý nhận hàng”.

“Em không đồng ý anh làm như vậy, nếu như anh phải theo đối thủ xuống giá quá mức như thế, về sau muốn nâng giá về mức bình thường sẽ rất khó!”

“Anh nói đó là tình huống xấu nhất mà, hiện nay còn chưa đến mức đó, đừng lo lắng”.

“Ừ, em tin tưởng chuyện này sẽ được giải quyết tốt đẹp một cách nhanh chóng. Hơn nữa, em cũng tin rằng với danh tiếng của Tề thị, những bạn hàng trước kia sớm muộn gì cũng sẽ quay về thôi”.

“Ừ, tạm thời chúng ta đừng nghĩ đến những vấn đề này nữa, chúng ta cùng về nhà thôi”.

“Được”.

Hai người còn chưa ra khỏi phòng làm việc thì bụng của Tề Gia Hách đã đánh “cô lô”. (Ồ: tiếng bụng kêu đói đó ạ)

“Anh còn chưa ăn cơm sao?”. Đường Phi giật mình nhìn anh.

“Bạn nên anh quên mất, chúng ta đi ăn gì đó rồi hẵng về”.

Đường Phi gật đầu, chủ động nắm tay Tề Gia Hách: “Anh muốn ăn gì?”.

Cũng đã gần sáng rồi, không biết có thể ăn cái gì.

“Có em ăn cùng với anh thì ăn cái gì cũng được”.

Mặc dù nguy cơ làm cho bọn họ lo lắng nhưng cũng làm cho chuyện tình cảm của bọn họ càng tốt hơn, coi như đó cũng một chuyện đáng mừng.

Giữa trưa ngày hôm sau, có một cuộc điện thoại gọi đến phòng làm việc của Tề Gia Hách. Chỉ một cuộc điện thoại này đã giải quyết toàn bộ số nguyên vật liệu tồn kho vượt mức kia.

“Ngài Suzuki nói là những nguyên vật liệu kia đều muốn thu mua hết?”. Ông trời muốn tặng quà cho anh hay là anh vẫn đang nằm mơ chưa tỉnh? Tề Gia Hách không thể tin được, có người đồng ý mua hết mấy chục triệu nguyên vật liệu đó.

Nhưng anh lại càng không ngờ được khách hàng lớn này là ngài Suzuki. Ở Nhật Bản ông ấy làm ăn rất lớn, trước đây anh cũng đã từng tiếp xúc qua. Nhưng lúc đó còn ngại vì đang làm ăn với các công ty khác nên anh đành thôi. Không ngờ bây giờ ngài Suzuki lại chủ động làm ăn với anh.

“Đúng”.

“Xin hỏi làm sao ngài Suzuki biết tôi có nhóm nguyên vật liệu này”.

“Bên ngoài đã sớm truyền tin, nghe nói bên công ty đã bị mất các mối làm ăn cũ”.

“Quả thật như vậy, tôi cũng không muốn giấu diếm. Bởi vì những bạn hàng cũ bỏ hợp tác không báo trước nên làm cho chúng tôi không kịp đối phó. Mà những nguyên vật liệu này không thể tích trữ hàng quá lâu, cho nên nếu Ngài có điều kiện gì xin cứ nói thẳng”.

Tề thị chủ yếu là kinh doanh nguyên vật liệu chế biến thực phẩm, nguyên vật liệu loại này có thời hạn ngắn nên anh mới phải vội vàng bán.

“Không có điều kiện gì cụ thể, tôi từ lâu đã nghe nói anh làm ăn rất có uy tín, giá tiền cũng rất hợp lý. Cho nên anh cứ bán cho tôi với giá ban đầu anh vẫn bán cho những người khác là được”.

“Ngài Suzuki, chuyện này....”.

“Chuyện này cứ quyết định như vậy”.

“Ngài Suzuki, vô cùng cảm ơn ngài...”.

Cúp điện thoại, Tề Gia Hách hứng phấn bật dậy, thấy Đường Phỉ vừa đi vào phòng làm việc, anh nhóng chóng ôm cô xoay vòng vòng.

“Thả em xuống... em chóng mặt...”.

“Giải quyết! Tất cả đều được giải quyết rồi!”.

“Cái gì thế? Trông anh vui vẻ như vậy!”.

“Vấn đề của chúng ta đã được giải quyết rồi. Có một khách hàng lớn ở Nhật Bản chấp nhận mua hết nguyên vật liệu của chúng ta, em nói có nên vui hay không?”.

“Ừ, là chuyện đáng mừng”.

Thật ra thì ngày từ đầu Đường Phỉ đã đoán được kết quả như thế. Trước khi ngài Suzuki nói chuyện với Tề Gia Hách, cô đã gọi điện thoại nói chuyện với ngài ấy.

Nhà cô và ngài Suzuki có mối giao tình rất sâu, vả lại đúng dịp hợp đồng bên ngài ấy với đối tác đến lúc hết hạn. Cho nên khi cô nói, ngài ấy đồng ý ngay.

“Ngài Suzuki đúng là quý nhân của anh”.

“Ừ”. Đường Phỉ gật đầu một cái, nhìn anh vui vẻ như vậy, cô cũng rất vui.

Thì ra ma lực của tình yêu lại lớn như thế. Mọi động tác, cảm xúc của người mình yêu đều có thể tác động đến tâm tình của mình. Nhìn đối phương vui vẻ, mình cũng thấy rất hạnh phúc.

Tất cả chuyện phiền não đều bị cô ném ra sau đầu, cảm thấy rất hạnh phúc.

“Cười cái gì thế?”.

“Vui vẻ thôi”.

“Ngốc, em cứ phiền não thay anh như thế. Có ngủ đủ không đấy?”. Tề Gia Hách vỗ nhẹ trán cô, quan tâm hỏi.

“Anh không nghe thấy buổi tối em ngáy rất to sao? Em ngủ rất ngon giấc”.

“Ngáy to thế sao, vậy buổi tối anh ngủ với em nhé, sẽ biết là em có ngáy to hay không”.

Lời này vừa nói ra, hai người ngẩn người vài giây. Nam nữ ngủ chung một cái giường, nghe lời này làm cho người ta cảm thấy rất xấu hổ.

Tề Gia Hách không tự nhiên, dời tầm mắt đi. Đường Phỉ cũng bắt đầu giả ngu.

“Bây giờ em sẽ đem tin tốt này đến mọi người ở phòng nghiệp vụ, chắc chắn họ sẽ rất mừng”.

“Ừ, được, tiện thể bảo họ chuẩn bị đầy đủ giấy tờ để truyền sang Nhật Bản, bên kia họ đã fax tài liệu sang đây rồi”.

“Được, em sẽ nói”.

Đường Phỉ nhanh chóng đi ra, Tề Gia Hách quay lại chỗ ngồi, thoát khỏi không khí mập mờ này. Nhưng lòng của hai người vẫn như cũ - đập rất nhanh.

“Anh ấy nói thật sao?”. Đường Phỉ xấu hổ nghĩ.

“Cô ấy sẽ không nghĩ mình là sắc lang chứ...”. Vừa nghĩ đến khả năng bị Đường Phỉ hiểu lầm, Tề Gia Hách rất chán nản.

Trước khi tan việc, Đường Phỉ bỗng nhiên nhận được điện thoại. Khi cô nghe máy thì đầu dây bên kia truyền đến giọng nói quen thuộc của Mike, khiến cô bị dọa.

“Anh đang ở Đài Bắc?”. Không nghĩ cũng đoán được là ai phái Mike đến, đó cũng chính là không để cho cô giữ kín bí mật.

“Ra ngoài gặp mặt đi, Boss có lời muốn tôi truyền lại cho cô”.

“Tối nay tôi còn có việc —”

“Đại tiểu thư, tốt nhất là cô nên đến gặp tôi, nếu không thì tôi không thể thực hiện nhiệm vụ mà Boss giao phó”.

“Bác đã giao nhiệm vụ gì cho anh?”.

“Cái này nói qua điện thoại không tiện, mong cô đi gặp tôi. Nếu cô thực sự không đi, tôi cũng có thể tìm ra cô, nhưng mà chỉ sợ là cô không hy vọng tôi sẽ xuất hiện chứ?”.

Mike cười rất gian xảo, không cần nói cũng biết vẻ mặt anh ta bây giờ chắc chắn rất giống những tên tiểu nhân bỉ ổi nham hiểm độc ác trong phim. Cô rất không thích nghe Mike cười, nghe rất chói tai.

“Anh chờ tôi”. Cúp điện thoại, Đường Phỉ gọi cho Tề Gia Hách, vừa đúng lúc anh vừa nói chuyện với bạn hàng xong, chuẩn bị về công ty đón cô tan làm. “Hách, em muốn đi mua ít đồ, anh không cần về công ty đón em, mua các thứ xong em sẽ tự về”.

“Em đi mua gì mà vội vã vậy, chờ một chút, anh đi mua cùng với em”.

“Không cần, em không đi lâu đâu, anh cứ về nhà trước đi”.

Mike đến Đài Loan rồi, chuyện Đường Vũ làm quản gia ở Tề gia thế nào cũng bị làm sáng tỏ, trước khi bác biết cô phải đưa Đường Vũ về Canada.

Mike xuất hiện làm cho cô ý thức được một vấn đề mà mình vẫn sơ xuất - sự nghiệp chủ yếu của Tề Gia Hách là ở Đài Loan, mà cô phải quay về Canada để thừa kế gia nghiệp. Khoảng cách xa như thế, tình yêu có thể duy trì được không, sau khi cô trở về có thể trở lại Đài Loan hay không, điều này không thể biết được.

“Rốt cuộc em muốn mua thứ gì quan trọng mà không thể cho anh biết được?”.

“Đây là bí mật không thể cho anh biết được”. Vì để trấn an Tề Gia Hách, cô đành phải nói dối.

“Xem ra, em không định nói cho anh biết rồi”.

“Không sai, thật thông minh. Em càng ngày càng thích anh đó”.

Đột nhiên được cô ấy tỏ tình, Tề Gia Hách bật cười: “Em ấy, đừng có dụ dỗ anh như vậy, anh sẽ xảy ra chuyện mất. Bây giờ tìm anh đang đập rộn lên, hô hấp dồn dập, cảm giác như là bất cứ lúc nào trái tim đều có thể nhảy ra khỏi lồng ngực vậy”.

“Đừng làm rộn, thế nhé!”.

“Được rồi, đừng về quá muộn nhé!”.

Cúp điện thoại, Đường Phỉ lập tức bắt taxi, nhanh chóng đến nơi hẹn với Mike. Vừa xuống xe, cô đã bị dòng chữ ở cửa vào làm cho choáng váng.

17. Chương 17

Thấy dòng chữ “Công ty mua bán Louie”, cô ngay lập tức đã hiểu được. Hai ngày nay cô thường nghe được Tề Gia Hách nói đến tên công ty này, chính là công ty mới thành lập đoạt đi các mối buôn bán của Tề thị. Xem ra chắc là bác đã biết hết mọi chuyện rồi nên mới ra tay với Tề thị.

Vừa thấy được Mike, cô hỏi: “Chuyện này là do bác sai anh làm à?”.

“Đây chính là kế hoạch của Boss (= ông chủ), nhưng mà đại tiểu thư lại ra tay can thiệp, Boss rất không vui”. Mike vẫn cười làm cho người khác chán ghét.

“Tại sao lại ra tay với một người không quen biết? Hơn nữa ngành của Tề thị và công ty của bác là hoàn toàn bất đồng về lĩnh vực. Rốt cuộc là vì lý do gì mà bác tôi lại làm như vậy?”.

“Bởi vì thiếu gia và đại tiểu thư đã lừa gạt Boss, điều này khiến Boss không vui. Hơn nữa, Tề gia còn coi thiếu gia như người giúp việc mà sai bảo, Boss cảm thấy tôn nghiêm của mình bị dẫm đạp. Đại tiểu thư, cô biết rất rõ cá tính của Boss, đây không phải là chuyện mà tôi có thể ngăn cản”.

“Thật quá đáng, tôi muốn anh mau ngừng lại hết đi!”.

“Tôi không thể làm trái với lệnh của Boss, nhưng mà muốn chuyện này kết thúc không phải không có biện pháp. Boss ra lệnh chỉ cần thiếu gia và tiểu thư lập tức trở về Canada, ông ấy sẽ không ra tay với Tề Gia nữa”.

Đây rõ ràng là uy hiếp, nhưng cổ rất rõ còn người của bác. Một khi ông đã biết Đường Vũ làm quản gia ở Tề gia chắc chắn sẽ không mặc kệ như thế. Nếu như cô và anh họ không tuân theo, như thế sẽ hại những người vô tội ở Tề gia? Vừa nghĩ đến công việc của Tề Gia Hách sẽ bị người ta ngăn chặn, cô cũng rất lo lắng.

“Anh hãy mau dừng lại, chuyện này tôi sẽ nói với Bác. Trong đoạn thời gian này nếu như tôi còn phát hiện anh làm gì ảnh hưởng đến Tề thị, tôi sẽ không tha cho anh”.

“Dĩ nhiên, tôi sẽ làm theo những gì đại tiểu thư hi vọng”.

Cả đêm Đường Phỉ không ngủ được, cho đến khi trời sáng, cô mới quyết định nói hết với Đường Vũ và muốn anh cùng cô trở về Canada. Mà Đường Vũ nghe được cùng đồng ý, bọn họ đều hi vọng không có gì làm hại đến Tề gia và tập đoàn Tề thị.

Đường Phỉ biết chuyện này không thể kéo dài lâu hơn nên sau khi nói chuyện cùng Đường Vũ và biết được Tề Gia Hách vừa bàn việc với khách hàng về đến công ty, cô liền đến phòng làm việc tìm anh: “Sau khi tan làm chúng ta đi ăn cơm đi, em có việc muốn nói với anh”.

Tề Gia Hách chỉ nghĩ đến kế hoạch của mình nên không phát hiện có gì lạ. Anh sờ sờ chiếc nhẫn trong túi, vui vẻ nói: “Được, anh cũng có lời muốn nói với em”.

Trải qua khoảng thời gian này, anh càng ngày càng xác định tình cảm của mình với cô. Anh hi vọng cô chỉ thuộc về mình anh. Vừa rồi khi đi qua cửa hàng trang sức anh đã chọn một chiếc nhẫn kim cương, hy vọng có thể cùng cô cố gắng nỗ lực cho tương lai.

“Như vậy nhé, em đi photo chỗ tài liệu này”. Đường Phỉ nói xong cầm tài liệu cuộc họp rời khỏi phòng làm việc của Tề Gia Hách. Sau khi cô rời khỏi không bao lâu, Tạ quản lý bộ phận nghiệp vụ hốt hoảng đi vào.

“Tạ quản lý, có việc gì không?”.

“Phải”. Tạ quản lý vẻ ặt do dự, có việc nhưng lại không dám nói.

Tạ quản lý xưa nay luôn là một người khá bạo dạn, nhưng hôm nay lại ấp úng như thế. Tề Gia Hách cũng nhận ra được có gì đó không bình thường: “Làm sao vậy? Có chuyện gì xảy ra sao? Có phải hay không công ty lại lại giở trò sau lưng?”.

“Không phải, trước mắt công ty Louie còn chưa có động tĩnh gì. Nhưng mà.... có liên quan đến chuyện của Đường Phỉ”.

“Chẳng lẽ Đường Phỉ lại giúp mọi người đàm phán thành công một vụ rồi?”.

Ở công ty bây giờ Đường Phỉ còn được hoan nghênh hơn Tổng giám đốc, có lúc anh còn nghĩ là lấy Đường Phỉ mới có thể ăn được thổ sản và đồ ăn vặt của các phòng ban.

“Không phải như vậy”.

“Tạ quản lý, hôm nay anh bị làm sao thế? Nói chuyện làm sao cứ ấp a ấp úng, không giống anh chút nào. Đừng khấn trương, có gì cứ việc nói thẳng”.

Tạ quản lý vẫn không nói ra miệng được, trực tiếp đưa ảnh trong điện thoại di động cho Tề Gia Hách xem.

Tuy màn hình điện thoại di động hơi nhỏ, nhưng anh vẫn nhận ra người trong hình ảnh là Đường Phỉ. Nhìn thấy cô ở trong tấm hình thì anh vẫn đang cười, nhưng đến khi nhìn thấy cô bước vào trong một tòa nhà thì anh không thể nào cười nổi.

Khi nhìn đến “Công ty mua bán Louie”, tim anh như muốn ngừng đập.

Đoạn hình tiếp theo còn làm cho người ta kinh ngạc hơn, một người đàn ông theo sau Đường Phỉ ra khỏi cửa chính của công ty đó, sau đó cúi người hành lễ với cô.

“Đây rốt cuộc là có chuyện gì? Tại sao Đường Phỉ lại ở đó? Cô ấy đi tìm người nào? Và người con trai kia là người nào?”.

“Tổng giám đốc, chúng tôi không biết Đường Phỉ đến đó làm cái gì, nhưng mà chúng tôi đã tra ra được người kia là ai. Anh ta là phụ tá đặc biệt của chủ tịch tập đoàn Đường Chính ở Canada, hơn nữa...”.

“Anh nói, không được ấp úng”.

“Người đó tên là Mike, chính là người đã đoạt các mối làm ăn sau lưng chúng ta”.

Sau khi nghe xong, đầu Tề Gia Hách như không còn hoạt động được nữa, chuyện như thế làm sao anh lại không nghĩ đến?

Tập đoàn Đường Chính thì anh có nghe đến, nhưng mà ngành nghề của họ không hề liên quan đến sự buôn bán của Tề thị, tại sao lại muốn cướp mối làm ăn của Tề thị? Chẳng lẽ đây là một kế hoạch hay sao? Chẳng lẽ Đường Phỉ là gián điệp? Đây chính là mục đích mà cô ấy đến Đài Loan?

Thật sự anh không muốn tin là có âm mưu gì đó, trong lòng không ngừng nói đỡ cho Đường Phỉ nhưng sau khi nghĩ lại, vì sao Đường Phỉ vẫn không muốn đề cập đến gia đình cô ấy?

Tại sao sau khi bị anh đụng vào ở sân bay vẫn quán lấy anh? Vốn là chuyện nhỏ như vậy nhưng bây giờ cũng biến thành nghi vấn lớn khiến cho anh nghi ngờ cô.

Đường Phỉ photo xong đi vào phòng làm việc của Tề Gia Hách thì nhìn thấy Tạ quản lý bước ra với vẻ mặt nặng nề. Cô định hỏi xem anh ta bị làm sao nhưng Tạ quản lý đi vừa nhanh vừa vội nên đành thôi, định sau khi làm xong mọi việc sẽ xuống phòng nghiệp vụ.

Nhưng cô vừa vào phòng làm việc đã nghe thấy Tề Gia Hách lạnh giọng chất vấn: “Rốt cuộc cô là ai? Mục đích của cô đến nơi này là cái gì?”.

“Cái gì?”. Đường Phỉ nhìn ánh mắt lạnh lùng đủ để giết người của Tề Gia Hách, vẻ mặt đầy nghi ngờ.

Tại sao anh lại nhìn cô bằng ánh mắt lạnh lẽo đó?

Không hi vọng làm mọi người trong công ty nói nhiều, làm cho nhân viên trong công ty hoảng loạn. Tề Gia Hách đã ra lệnh cho Tạ quản lý không được cho Đường Phỉ tiếp xúc với công ty Louie. Sau đó anh và Đường Phỉ trở về Tề gia. Dọc đường đi không ai nói gì, về đến nhà, anh gọi cả Đường Vũ đến phòng khách.

Lòng con người một khi đã có hiểu lầm thì toàn bộ sẽ tan rã, tin cậy và tình bạn bè cũng sẽ hóa thành bọt biển biến mất không có tung tích.

“Nói đi, rốt cuộc hai người là ai?”.

“Tổng giám đốc?”. Đường Vũ không rõ chân tướng, không hiểu chuyện gì: “Thế nào? Phỉ Phỉ, em lại gây ra họa gì à? Tại sao Tổng giám đốc lại tức giận như vậy?”.

“Em cũng không biết, ở công ty anh ấy đã như vậy, em hỏi thì anh ấy chẳng nói cái gì”. Đường Phỉ cũng không hiểu.

“Hai người có quan hệ như thế nào với tập đoàn Đường Chính?”.

Vừa nghe đến tên công ty nhà mình, Đường Vũ nhú mày, thẳng thắn nói: “Chủ tịch tập đoàn Đường Chính là cha tôi”.

“Cha của anh?”. Tề Gia Hách vừa kinh ngạc vừa buồn. Tại sao anh lại cho người không rõ lai lịch vào nhà hơn nữa còn có lần thứ hai. Nếu tập đoàn Tề thị bị phá sản thì đầu sỏ gây nên chính là anh. Anh căm ghét sự ngu xuẩn của mình, nhưng đau hơn lại là Đường Phỉ và Đường Vũ lại lừa gạt anh: “Tôi tin tưởng hai người như vậy, hai người lại làm như thế với tôi?”.

“Hách, anh đang nói gì vậy?”.

Đường Phỉ tiến lên kéo tay anh, nhưng mà Tề Gia Hách lập tức rút tay ra để tay cô rơi vào khoảng không, rất lúng túng và tổn thương.

“Tôi đang nói cái gì hai người phải biết chứ?”.

“Rốt cuộc thì em phải hiểu cái gì?”.

“Hai người bình tĩnh, có gì từ từ nói. Tôi nghĩ bên trong có gì đó hiểu lầm”. Trong ba người Đường Vũ là người lý trí nhất, anh ở Tề gia đã một thời gian, anh biết Tề Gia Hách sẽ không tự dưng như thế.

“Là hiểu lầm sao? Hai người có thể nói là không có liên quan đến tập đoàn Đường Chính? Hai người có thể nói là không có liên quan đến chuyện giành mối làm ăn với Tề thị, công ty Louie muốn làm cho Tề thị bị phá sản?”.

“Phải, tập đoàn Đường Chính là công ty của bác em mở nhưng mà em và anh họ không có làm việc trong tập đoàn, cũng không ngờ rằng bác lại cho người đến Đài Loan mở công ty mạo danh giành buôn bán với Tề thị”.

“Vậy tại sao cô lại đến Đài Loan?”.

“Em đến để đưa anh họ về”.

“Nếu mục đích đến đây đơn thuần như vậy, tại sao không nói rõ thân phận của hai người ngay từ đầu?”. Tề Gia Hách nổi nóng, lý trí bị phần nộ che mắt, không suy nghĩ gì.

Phản ứng của Tề Gia Hách làm Đường Phỉ cảm thấy rất bị thương, ngôn ngữ bén nhọn và thái độ hoài nghi là lưỡi dao sắc bén đâm vào lòng cô, làm cô khổ sở.

“Dù sao bây giờ em có giải thích thế nào thì anh cũng không nghe, vậy thì coi như là anh nói đúng”. Đường Phỉ chưa từng ăn nói khấp nép với người nào, hơn nữa cô ghét bị hàm oan, ghét Tề Gia Hách nghi ngờ nhân cách của cô.

“Hai người đừng nóng, chuyện này rõ ràng là hiểu lầm. Tổng giám đốc, tôi biết bây giờ tôi có nói gì thì anh đều nghĩ là tôi và Đường Phỉ thanh minh cho bản thân, nhưng tôi vẫn muốn giải thích rõ cho anh hiểu. Cha tôi đúng là chủ tịch của tập đoàn Đường Chính, nhưng tôi và Phỉ Phỉ không hề làm việc cho cha tôi. Tôi thay cha nhận lỗi với anh vì đã giành mỗi làm ăn với Tề thị. Cha tôi ép tôi về thừa kế gia nghiệp nên mới ra tay với Tề thị, chuyện này không hề liên quan đến Phỉ Phỉ. Dù sao đi nữa, đừng vì chuyện này mà nghi ngờ Phỉ Phỉ. Bởi vì chuyện này liên quan đến tôi nên tôi sẽ trở về giải quyết, tuyệt không để lại bất cứ hậu quả gì”.

“Anh nói nhiều làm gì, dù gì anh ấy cũng sẽ không tin”.

“Không thể không nói, có hiểu lầm thì phải giải thích, chẳng lẽ em cứ thế mà bỏ qua tình cảm của hai người sao?”.

“Thôi”. Tề Gia Hách cũng ngăn cản, bây giờ anh không thể nào nhớ bọn họ.

“Tổng giám đốc...”.

“Hai người hãy lập tức rời khỏi Tề gia đi, chuyện này đến đây là chấm dứt”.

Trong tình yêu nếu nghi ngờ lẫn nhau thì làm sao có thể tiếp tục? Tề Gia Hách cũng muốn tin tưởng Đường Vũ và Đường Phỉ nhưng mà anh sợ chỉ đi sai một bước thì Tề thị sẽ rơi xuống vực sâu vạn kiếp bất phục (= muôn kiếp không khôi phục lại được).

“Anh yên tâm, chúng tôi sẽ đi”. Cô vốn muốn rời đi, nhưng cô không ngờ lại rời khỏi đây bằng cách đó. Cô nhìn gương mặt tức giận của Tề gia Hách, ngoài mặt bình tĩnh nhưng trong lòng cũng đang nhò máu.

18. Chương 18

Canada, Đường gia.

Mặt trời đã lên cao nhưng Đường Phỉ còn đang nằm trên giường. Kể từ khi cô trở về Canada thì cô ngày càng lười, nửa đêm mất ngủ, ban ngày lại ngủ đến chiều mới dậy.

Từ khi Đường Phỉ về nhà, mẹ cô phát hiện con gái đã thay đổi, không còn vui vẻ như xưa.

“Phỉ Phỉ”. Tần Mẫn Chi ngồi ở mép giường, nhẹ giọng gọi.

“Dạ”. Đường Phỉ hừ nhẹ, cô biết có người vào phòng, cũng biết là mẹ nhưng cô rất buồn ngủ, ngay cả mí mắt cũng không muốn động.

“Có muốn tâm sự với mẹ một chút không?”.

“Con muốn ngủ”.

“Ồ Đài Loan đã xảy ra chuyện gì?”.

“Không có gì”.

“Đừng nói dối mẹ, mẹ nhìn được là bảo bối của mẹ đang không vui. Con không muốn nói ẹ, muốn mẹ cả ngày đều lo lắng cho con sao?”.

Lúc này Đường Phỉ mới xoay người nhìn mẹ, miễn cưỡng cười: “Thật sự là không có gì, chẳng qua là chưa quen với sự chênh lệch múi giờ, mấy hôm nữa là không sao đâu”.

“Có chuyện gì mà không thể nói ẹ biết sao?”.

“Mẹ!”. Đường Phỉ ôm lấy Tần Mẫn Chi: “Người ta thực sự không sao mà, mẹ muốn người ta phải nói gì chứ?”.

“Tại sao chân mày của con cứ nhíu lại? Cái miệng anh đào nhỏ sao không cười hả? Có phải ở Đài Loan gặp ai làm cho con không vui không?”.

Đường Phỉ rũ mắt xuống, bị mẹ hỏi như thế, tâm tình của cô càng buồn bực.

Thật ra Đường Phỉ rất muốn ôm lấy mẹ khóc lớn một trận, muốn nói ẹ biết tim của cô rất đau, thật là đau nhưng mà cô sợ mẹ lo lắng, không thể làm gì khác hơn là giả bộ như mình không có chuyện gì.

“Phỉ Phỉ... Con nói xem ai đã khi dễ con gái bảo bối của mẹ? Mẹ tìm người đó tính sổ!”.

Đường Phỉ sợ mẹ sẽ đi tìm người khác tính sổ, vội vàng lắc đầu: “Không có, không có ai khi dễ con cả, mẹ đừng nghĩ nhiều”.

“Vậy sao?”.

“Thật mà —”.

“Được rồi, con đã nói không có thì mẹ sẽ tin con”. Trẻ con lớn rồi đều có những bí mật của riêng mình, con gái đã không muốn nói Tần Mẫn Chi cũng không ép: “Không có việc gì làm thì đừng có ngủ nhiều, hình như là cha con muốn con đến Nhật Bản một chuyến”.

“Đến Nhật Bản làm cái gì?”.

“Ngài Suzuki ngã bị thương, cha con muốn con đi thăm ông ấy”.

“Ngài Suzuki bị thương? Có nghiêm trọng không?”.

“Nghe nói đã xuất viện, hiện tại phải ở nhà tĩnh dưỡng, con thay cha con đi một chuyến thăm ông ấy”.

“Vâng”.

“Đúng rồi, mẹ phải đến nhà bác con một chuyến, nghe nói bác con và Vũ cãi nhau rất huyên náo, cha con muốn mẹ đi làm người hòa giải, aish, không hiểu sao bác con và anh họ con giống như kẻ thù vậy. Tại sao không chung sống hòa bình chứ?”.

“Bởi vì bác con rất cố chấp”.

“Ông ấy cũng chỉ muốn tốt cho anh con”.

“Nếu như đổi lại, con không vui khi phải tiếp quản công ty, cha mẹ có còn hy vọng muốn con làm không?”.

“Sẽ không, mẹ và cha con cũng hi vọng con tìm được đường đi cho riêng mình. Để con tiếp quản công ty con cũng không vui sao?”.

Có vui không? Nếu là trước kia cô nhất định sẽ không do dự mà trả lời là rất vui vẻ, nhưng tại sao bây giờ cô lại do dự?

“Phỉ Phỉ?”. Tần Mẫn Chi thấy có gì đó không đúng. Từ vẻ mặt của con gái, bà có thể thấy có gì đó khác khác, trước kia bộ dạng con gái sẽ không như thế này. Rốt cuộc ở Đài Loan đã xảy ra chuyện gì?”.

“Con đi đặt vé máy bay”. Đường Phỉ không trả lời, cười cười rời giường, chậm rãi đi về phía máy tính.

“Đường Phỉ, em giúp anh phân tích những chỗ này —”.

Tề Gia Hách đã quên rằng cô đã rời khỏi đó, theo thói quen gọi tên cô, làm cho thư kí Vương đang muốn rời đi cũng giật mình.

Trong lòng Tề Gia Hách rất khổ tâm, hơi mất mát nói: “Xin lỗi, nhất thời quên mất”.

Từ khi Đường Phỉ rời đi không chỉ phòng làm việc của anh rất lạnh lẽo mà ở trong nhà cũng rất buồn. Mấy cô em của anh lúc nào cũng nói anh, bảo anh nhất định phải đưa Đường Vũ và Đường Phỉ về. Mỗi người đều mắng anh hồ đồ, hỗn đản. Còn sáng giọng uy hiếp anh, nếu anh mang người phụ nữ khác về nhà, họ sẽ làm cho các cô phải mất mặt mà ra đi.

Thật ra thì tâm tình của anh cũng không khá hơn chút nào. Đường Phỉ đi rồi anh mới biết hóa ra cô đã chiếm một vị trí rất quan trọng trong tim anh. Cô vừa đi tìm anh như bị khoét một lỗ không thể nào liền lại.

Anh nghĩ người khác là Đường Phỉ như thế này, không phải là lần đầu tiên.

“Tổng giám đốc, không biết tôi có thể nói một chút không?”.

“Nếu như nói đến Đường Phỉ thì cô đừng nói”.

Ông chủ đã cự tuyệt, thì cô còn có thể mở miệng nói chuyện sao?”.

Nhưng mà thư kí Vương chỉ do dự một chút, dù biết sẽ bị chửi, nhưng mà cô vẫn không thể không nói: “Nhưng mà tôi nghĩ có lẽ là chúng ta đã hiểu lầm Đường Phỉ rồi, cả những người ở phòng ban khác cũng nghĩ như thế”.

Mặc dù anh đã lệnh cho Tạ quản lý không được nói ra chuyện về tấm ảnh, nhưng sau khi Đường Phỉ đi thì mọi người ai cũng biết chuyện này.

19. Chương 19

Tuy rằng đã nói không được ngắc đến nhưng Tề Gia Hách vẫn tò mò muốn biết, có phải Đường Phỉ rời đi thì mọi người và anh đều luyến tiếc?

“Bọn họ đã nói những gì?”.

“Đường Phỉ đã giúp chúng ta giải quyết không ít vấn đề. Ví dụ như khách hàng Tây Ba Nha ngài Assab, là do Đường Phỉ giúp chúng ta giải quyết. Nếu như Đường Phỉ đứng là gián điệp thì cô ấy không nhất thiết phải giúp phòng nghiệp vụ mà có thể chuyển luôn đến công ty Louie”.

“Có lẽ đó chỉ là một trong các thủ đoạn của cô ấy”.

“Đường Phỉ không giống người sẽ sử dụng thủ đoạn”.

“Cô ấy là cháu gái của chủ tịch tập đoàn Đường Đang, cho nên cô ấy không thể không có liên hệ với chuyện đó”.

“Điều này rất khó nói”.

“Tôi biết cô và cô ấy có quan hệ rất tốt nhưng mà cô đừng nói giúp cho cô ấy nữa, nếu cô ấy thật sự bị oan sao không giải thích cho tôi biết, nhưng mà cô ấy lại không nói gì cả chứng tỏ trong lòng cô ấy có quỷ (= ý nói đang chột dạ)”.

“Nhưng ——”.

“Được rồi, đừng nói nữa, đi làm đi”.

“Vâng”.

Cho thư kí Vương lui ra, Tề Gia Hách lại cầm di động lên nhìn ảnh. Trong ảnh là hình anh chụp Đường Phỉ hôm anh tỏ tình với cô. Tronh hình cô cười rất rực rỡ giống như gió xuân ấm áp.

“Tại sao không giải thích, không tìm cách thuyết phục anh, để cho anh tin tưởng em....”.

Đến bây giờ anh còn nhớ rất rõ, cô quay người đi về mặt kiên quyết, không hề lưu luyến, bóng dáng kiêu ngạo kia vẫn luôn quanh quẩn trong đầu anh mãi không rời.

“Tề Gia Hách, người ta cũng không lưu luyến, người còn mong đợi cái gì?”.

Anh phải mau tỉnh lại, ngày qua ngày, anh còn gánh trên vai kẻ sinh nhai của mấy trăm người trên dưới của tập đoàn Tề thị. Dù trong lòng còn đau nhưng anh vẫn phải nhắm mắt đi về phía trước.

Anh phải làm việc, công việc. Đúng, như anh trước kia không yêu đương vẫn có thể sống rất tốt.

Trước đó anh định phát triển thị trường sang Nhật Bản nhưng do vụ công ty Louie mà kế hoạch này phải hoãn một thời gian nhưng bây giờ mọi chuyện đã tốt có thể tiến hành. Hơn nữa lần trước anh được ngài Suzuki giúp đỡ, anh cũng nên tự mình đi cảm ơn ông ấy.

Ấn vào điện thoại nội bộ, anh dặn dò thư kí Vương: “Giúp tôi đặt vé máy bay, tôi muốn đi Nhật Bản một chuyến”.

Anh là người thuộc phái hành động, ý tưởng vừa hình thành liền lập tức hành động. Đương nhiên chỉ có anh biết anh muốn mượn cơ hội này để không nhớ đến Đường Phi.

Nhà của ngài Suzuki nằm ở Osaka, là một ngôi nhà có kiến trúc gỗ cổ truyền thống của Nhật, nhà thì rộng nhưng người ở lại khá ít.

Nhà ngài Suzuki có ba người, quản gia và mười người giúp việc ở trong đại trạch (= nhà lớn), nhưng mấy năm trước vợ của ngài Suzuki qua đời, con gái cũng đi lấy chồng ở nước Mỹ, cho nên bây giờ ở đại trạch rất vắng vẻ.

Đường Phi đến làm cho ngài Suzuki rất vui vẻ, bởi vì Đường Phi giống như là một cô con gái của ông. Trong nhà vốn yên tĩnh cũng náo nhiệt hơn.

“Cháu nhất định phải ở đây chơi thêm vài ngày, ta sẽ cho người sửa sang lại phòng cho cháu”.

“Được ạ, vậy cháu lại làm phiền chú rồi. Nếu chú không đồng ý cho cháu ở thì cháu phải ở đầu đường xó chợ rồi”. Đường Phi cười nói.

“Đừng có nói càn, nếu để cho cháu ở đầu đường xó chợ, ba cháu chắc chắn sẽ trở mặt với ta”.

Đường Phi cười, quan tâm hỏi: “Chú, thân thể của chú có khỏe không?”.

“Đã gần như bình phục hoàn toàn rồi, bây giờ đã có thể đi vài bước mà không cần ai đỡ”.

“Thật tốt quá”.

Hai người đang trò chuyện vui vẻ thì quản gia đến cắt đứt câu chuyện của họ.

“Ngài Suzuki, có một vị tiên sinh Đài Loan là Tề Gia Hách tới chơi, không biết là ngài có muốn gặp anh ta không?”.

Vừa nghe tên của Tề Gia Hách, lòng của Đường Phi rung lên.

“Là Tề Gia Hách sao, thật trùng hợp”.

“Chú, xin chú đừng nói cho anh ấy biết là cháu đang ở đây”.

Ông nhìn cô như suy nghĩ gì đó, lúc sau ông gật đầu: “Chú biết rồi, trước hết cháu đến phòng sách ở cách vách trốn một lúc”.

“Cháu cảm ơn chú”.

Sau khi Đường Phi rời đi ông mới cho quản gia đưa Tề Gia Hách vào cửa. Tề Gia Hách vào cửa dùng lễ Nhật Bản chào hỏi, còn rất cẩn thận tạ lỗi: “Tôi đến công ty mới biết ngài bị thương phải nghỉ ngơi tại nhà, tôi xin lỗi vì đã mạo muội đến nhà”.

“Đừng khách khí, anh đến thăm tôi, tôi rất vui”.

“Tình trạng hồi phục của thương tích như thế nào rồi ạ?”.

“Nhờ phúc, tình trạng phục hồi rất tốt. Đúng rồi, không biết lần này Tề tiên sinh đến Nhật Bản có chuyện gì không?”.

“Trước đây không lâu được ngài giúp đỡ, tôi muốn tự mình đến cảm ơn ngài”.

“Cậu quá khách khí rồi, chúng ta có duyên hợp tác mới vậy, cậu không cần để trong lòng”.

“Mặc dù ngài nói như vậy, nhưng mà Gia Hách không thể không cảm ơn, về sau ngài có gì cần tôi giúp nhất định ngài không được khách khí với tôi”.

“Được, tôi sẽ không khách khí với cậu. Đáng nhẽ cậu đi đường xa đến tôi nên tiếp đãi cậu thật tốt nhưng hiện tại tôi cử động đi lại chưa tốt lần tới có thời gian chúng ta cùng uống một chén”.

“Không thành vấn đề, nếu như ngài đến Đài Loan nhất định phải để tôi tiếp đãi ngài thật chu đáo”.

Hai người trò chuyện rất vui vẻ, nhưng Đường Phỉ trốn ở phòng sách nghe cũng rất khổ sở. Cô và Tề Gia Hách đã từng vừa nói vừa cười, nhưng bây giờ cô lại phải trốn anh, thật xót xa, cô rất nhớ đoạn thời gian ở Tề gia, cũng rất nhớ đáng về anh cười với cô....

Cô không nhận được khe mở cửa phòng, nhìn lên anh qua khe cửa, nghe tiếng nói làm cô nhớ nhung.

Sau khi Tề Gia Hách rời đi, Đường Phỉ lại trở về phòng của ngài Suzuki, nhìn hốc mắt cô hồng hồng, ông hỏi: “Tại sao không nói rõ cho cậu ta biết?”.

“Nói gì ạ?”.

“Chú biết chuyện cháu nhờ chú giúp Tề Gia Hách bị bác cháu biết, bác cháu không bỏ qua chuyện đó. Tại sao không nói cho cậu ta biết là cháu nhờ chú giúp cậu ta vượt qua cửa ải khó khăn? Nếu cậu ta biết —”.

“Anh ấy không biết cũng tốt, bác cháu đã nói nếu cháu và anh không trở về Canada thì ông ấy sẽ tiếp tục đối phó với Tề thị, cháu không muốn thấy anh ấy bị tổn thương”.

“Không muốn cho cậu ta tổn thương, nhưng cháu lại tự mình gánh hết đau khổ à? Thật là ngốc mà”.

“Chú, chú đừng nói cho anh ấy biết là cháu nhờ chú...”.

Đường Phỉ không muốn cho Tề Gia Hách biết, lại không ngờ Tề Gia Hách đã nghe thấy hết.

Bởi vì anh nghĩ lần này hợp tác có một số chi tiết nhỏ muốn bổ sung cần nói rõ với ngài Suzuki nên mới quay lại. Nhưng không ngờ lại nghe được đoạn đối thoại đó của họ, trong lòng chấn động.

Sau khi biết rõ chân tướng sự việc, anh rất hối hận, lúc đó là anh chủ động đẩy Đường Phỉ ra, không chịu nghe Đường Vũ giải thích, bây giờ anh có mặt mũi nào xin cô tha thứ?

“Hôm nay muốn đi đâu? Chú bảo lái xe đưa cháu đi”.

“Không cần đâu ạ, cháu đi dạo lung tung một chút, không cần làm phiền chú lái xe”.

“Có xe thì đi đâu cũng dễ hơn, chú không thể để một mình cháu đi khắp nơi được, cái này cháu không được từ chối”.

Nếu tiếp tục kiên trì, thì chú Suzuki sẽ cảm thấy không yên tâm, Đường Phỉ không thể làm gì khác hơn là đồng ý sự sắp xếp của ông.

Nhưng nửa đường Đường Phỉ cho lái xe về trước.

“Như vậy tôi sẽ rất khó nói với ngài Suzuki....”. Về mặt của người lái xe rất khó xử.

“Chú cứ nói với chú Suzuki là hôm nay tôi sẽ dạo trong thành Osaka không có ý định đi chỗ khác, ông ấy sẽ không trách chú”.

Mãi mới đuổi được người lái xe về, một mình Đường Phỉ đi không mục đích trong thành Osaka.

Osaka mặc dù không náo nhiệt như To-ky-o nhưng là một thành thị cổ kính, những tòa nhà mang kiến trúc cổ xưa xen lẫn với hiện đại, mặc dù có chút mâu thuẫn nhưng không làm giảm sự hấp dẫn của nó.

Tất cả mọi thứ ở nơi đây không thay đổi, nhưng theo tâm tình biến hóa, vốn là những vật rất hấp dẫn cũng sẽ trở nên không thú vị.

Cô ngồi xuống nhìn trời ngẩn người đã nửa giờ, cô nghiêng đầu trầm tư, ngửa mặt lên trời than thở, không suy nghĩ về những cảnh tượng cổ kính trước mặt.

Tề Gia Hách ở phía xa lẳng lặng quan sát cô, sự hoạt bát nhanh nhẹn, thoải mái vui vẻ của cô mà anh biết dường như đã biến mất, trên mặt cô không có nụ cười, tràn đầy tâm sự. Cô như vậy làm anh cảm thấy rất đau lòng.

Anh giận chính mình tại sao lúc đó không lắng nghe Đường Vũ giải thích, cũng hận chính mình đã làm tổn thương cô, tức giận làm anh mất lý trí và cũng quên cơ sở của tình cảm chính là tin tưởng. Chỉ vì kích động chính anh đã đánh mất phần tình cảm không dễ có được.

Có mấy lần anh muốn đi lên nói chuyện với cô, nhưng vừa đi được vài bước, anh lại lui lại.

Đến đó sẽ nói gì với cô? Đến chính anh cũng không tha thứ ỉn được, Đường Phỉ sẽ tha thứ cho anh sao?

Có lẽ trong sự nghiệp anh là một người không sợ gì, nhưng trong tình yêu, anh cũng chỉ là một học viên.

Cho nên anh lựa chọn cách im lặng, cứ lẳng lặng theo cô, lẳng lặng bảo vệ cho cô.

“Không được! Mình phải lấy lại tinh thần, chụp ảnh ẹ xem để mẹ không lo lắng!”. Đường Phỉ ngồi dưới tàng cây thở dài, đánh vào mặt lấy lại tinh thần, lấy điện thoại ra chụp ảnh.

Tề Gia Hách không ngờ là cô lấy điện thoại ra chụp ảnh nên không kịp tránh. Thật ra anh vẫn có thể tránh nhưng chân của anh giống như tự có ý thức không nhúc nhích.

Đường Phỉ chụp ảnh xong muốn nhìn xem ảnh có được hay không lại nhìn thấy Tề Gia Hách trong tấm hình, cô kinh ngạc, đột nhiên quay người nhìn về phía sau —

Tề Gia Hách! Làm sao anh ấy lại ở đây?

Thời gian như ngừng trôi, trong đầu Đường Phỉ có hai âm thanh vang lên. Một nói mau đi, đừng để ý đến tên khốn kiếp đã làm tổn thương cô. Một lại nói đừng đi, hãy ở lại nói rõ ràng ra.

Nhìn gương mặt tuần tú quen thuộc, lúc này cô mới biết, dù bị tổn thương sâu như thế nào, cô vẫn rất nhớ anh.

Trong tình yêu, một khi đã yêu, ai cũng giống như kẻ ngốc.

20. Chương 20

Tề Gia Hách bước lên đánh vỡ tình thế căng thẳng của hai người. Anh biết anh là người sai trước, anh phải thành khẩn nhận sai, xin lỗi cô, nhưng khi anh đến trước mặt Đường Phỉ anh lại không biết phải nói từ đâu.

“Thật trùng hợp, anh cũng đến Nhật Bản để du lịch à? Vậy thì hãy thăm quan ở đây thật tốt, tam biệt”. Đường Phỉ căng thẳng, cô ra vẻ thoải mái chào hỏi anh, nói xong cũng chuẩn bị đi khỏi đó.

“Anh đến để nói lời xin lỗi với em”. Tề Gia Hách sợ cô đi mất, lời nói cứ như vậy thốt ra.

“Nói xin lỗi?”.

“Anh biết là anh đã hiểu lầm em”.

“Ặc...?”.

“Là do anh đã quá xúc động, không tin tưởng lời em nói, thật xin lỗi....Anh ko dám hi vọng xa vời là em sẽ tha thứ cho anh nhưng em hãy nhận lời xin lỗi của anh được không?”

“... Được, em nhận lời xin lỗi của anh”.

Với tính của cô, nếu cô không thương người này cô nhất định sẽ mắng chửi một trận, nhưng bây giờ cô chọn cách tha thứ cho anh.

Cho dù chia tay thì cô cũng không muốn có bất kỳ tiếc nuối nào.

“Em phải đi”.

“Đường Phỉ.... Chúng ta còn có thể gặp lại không?”.

“Hữu duyên”. Giống như ở nơi đất khách nào đó vô tình gặp được. “Nếu như lần sau vô tình gặp gỡ, chúng ta sẽ cười và chào hỏi nhau nhé”.

“Ừ....”. Dù trong lòng không muốn nhưng bây giờ anh không thể nào giữ cô lại. Nếu cô hi vọng anh có thể tự nhiên mà nói tạm biệt thì anh sẽ tôn trọng cô.

Nhưng mà sẽ phải bỏ qua như thế sao?

Anh nhìn bóng lưng cô độc của Đường Phỉ càng lúc càng xa anh hiểu được, muốn anh buông tha cho cô, anh thật sự không làm được!

Tháng mười hai, toàn bộ Canada phủ một màu trắng tuyền của những bông tuyết. Mặc dù rất lạnh, thỉnh thoảng còn có những trận gió tuyết khiến người ta chán ghét, nhưng cảnh sắc khi những bông tuyết rơi xuống vẫn làm người ta thích thú.

Rất nhiều người dừng chân ngẩng đầu nhìn những bông tuyết từ trên không trung chậm rãi rơi xuống và cười tủm tỉm. Đường như vào lúc này có thể quên đi mọi phiền não.

Hầu như những người này đều là khách du lịch chưa bao giờ nhìn thấy cảnh tuyết rơi. Du khách vừa nhìn thấy những bông tuyết bay toán loạn trong không trung thì rất vui vẻ còn cầm máy ảnh chụp hình.

Mặc dù Đường Phỉ đã nhìn cảnh vật này hai mươi mấy năm nhưng mỗi lần nhìn thấy bông tuyết cô sẽ dừng chân lại và thưởng thức cảnh tuyết này.

Đây là thời điểm cô được thả lỏng trong mấy tháng qua, gần đây cô đang cố gắng để mình bận rộn. Mặc dù không muốn thừa nhận nhưng cô thật sự đang muốn mình bận rộn để quên đi nỗi đau đó.

Cô dừng lại suýt nữa quên mất mục đích đến sân bay, lại vội vàng bước nhanh vào đại sảnh sân bay, lại không may đụng phải một người.

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi”.

Cô nói xin lỗi rất nhiều nhưng mà dường như đối phương không nói gì, cô buồn bực ngẩng đầu lên lại bị người đứng trước mặt làm giật mình.

“Đây là duyên phận đi!”. Cà phê đổ, ôi phục cũng bị ướt. Tình huống này đã từng xảy ra, nhưng mà nhân vật đã bị đổi chỗ.

Anh thần thông quảng đại biết trước là cô sẽ đến sao? Tất nhiên là không phải!

Anh đến Canada đã mấy ngày. Lần này đến đây anh đã sắp xếp mọi thứ ổn thỏa, anh ném trả công ty cho người cha đang an nhàn ở New Zealand, còn nhờ Đường Vũ cung cấp tin tức liên quan đến Đường Phỉ. Tin tức hôm nay Đường Phỉ xuất hiện ở sân bay cũng là do Đường Vũ thông báo, cho nên anh đến sân bay chờ cô, cố ý bày ra tiết mục này.

Nhìn thấy anh, Đường Phỉ mãi không hồi hồn.

Nếu lần sau gặp lại hãy cười và chào hỏi nhau. Những lời này do chính cô nói nhưng khi nhìn thấy anh, cô lại không cười được.

“Tại sao anh lại ở đây?”.

“Anh đến thăm dò thị trường Canada, nhưng mà em lại đụng vào anh, anh thật sự không biết làm sao”.

“Thật xin lỗi, em sẽ phụ trách, nhưng hiện tại em đang có việc, em sẽ liên hệ với anh sau”.

“Làm sao em lại cứ thế mà đi chứ, anh không tìm thấy hành lý, anh như thế này làm sao có thể đi gặp khách hàng?”.

Tề Gia Hách kéo Đường Phỉ lại không cho cô đi...

Một màn này giống như đã được an bài tốt.

“Tề Gia Hách, không phải là anh cố ý cầm cà phê đứng trước mặt em để em đụng anh chứ?”.

“Oan quá, anh làm như vậy thì được lợi gì?”.

Mặc dù còn nghi ngờ nhưng Tề Gia Hách lại kêu oan cô lại không biết làm như thế nào, bắt đắc dĩ phải nghĩ biện pháp: “Vậy bây giờ anh đi tiếp khách với em, sau đó em đi mua cho anh một bộ mới”.

“OK”.

Cứ như vậy Tề Gia Hách thành tùy tùng của Đường Phỉ. Đường Phỉ gặp được khách hàng, dọc đường đi anh vừa nói vừa cười với khách hàng của cô.

Sau đi đưa khách hàng đến khách sạn thu xếp ổn thỏa, Đường Phỉ đưa Tề Gia Hách đến Bách hóa mua quần áo nhưng anh lại kén cá chọn canh không chọn được cái nào vừa ý.

Đường Phỉ nhẫn nại cùng anh đi chọn đồ nhưng anh vẫn ghét này ghét kia, cuối cùng cô bực mình.

“Tề Gia Hách, anh cố ý à?” Đường Phỉ tức giận trợn trắng mắt, càng nghĩ càng thấy có vẻ như anh có mục đích khác: “Đột nhiên anh xuất hiện ở đây là muốn làm gì?”.

“Thật oan cho anh mà, anh có biết là em sẽ đến sân bay sao? Không biết! Anh biết là em sẽ đụng phải anh à? Không biết được! Cho nên tất cả đều là ngoài ý muốn, còn về phần những bộ quần áo này, thật sự là anh không thích âu phục may sẵn, cảm giác không vừa người”.

Anh nói chuyện đương nhiên, nghe cũng không có sơ hở, Đường Phỉ không thể không tin tưởng: “Được, vậy bây giờ anh nói cho em biết, rốt cuộc anh muốn em phải làm gì?”.

“Đặt thôi”.

“Được, đặt một bộ là được chứ gì? Đến lúc đó em sẽ cho người đưa quần áo đến khách sạn cho anh, như vậy em đã đi được chưa?”.

“Anh có thể đến nhà em tắm qua nước nóng được không?”.

“Cái gì?”.

“Bây giờ trên người anh ướt chèm chẹp, dính dính, với lại anh cũng cảm thấy hơi lạnh, anh đến nhà em tắm, được không?”.

“Đến khách sạn là được rồi, anh đặt phòng ở khách sạn nào, em đưa anh đến đó”.

“Anh quyết định tới đột xuất nên chưa đặt phòng”.

“Vậy thì bây giờ đi đặt”. Đường Phỉ không biết Tề Gia Hách đang có suy nghĩ âm mưu gì nên không dám dẫn anh về nhà.

“Chỉ là tắm thôi mà, trước kia anh còn cho em ở nhà anh, em quá tuyệt tình rồi!”.

Cái người này uống nhầm thuốc à, tại sao bỗng nhiên tính tình lại biến đổi như thế? Nhưng mà Đường Phỉ không nói gì được, lúc trước là cô cứng rắn muốn vào ở nhà anh, chắc là bây giờ bị báo ứng.

“Tắm xong anh phải đi ngay lập tức!”. Cô không muốn cha mẹ lo lắng, nên đã không nói cho cha mẹ cô biết khi cô đến Đài Loan đã từng nói chuyện yêu đương, cho nên cha mẹ cô cũng không biết đến Tề Gia Hách.

“Được”. Tề Gia Hách đồng ý rất sáng khoái.

Bởi vì Đường Phỉ chưa bao giờ đưa người con trai nào về nhà cho nên Tề Gia Hách vừa xuất hiện, cha mẹ Đường Phỉ vừa khần trương vừa hưng phấn, suýt nữa thì hỏi cả tổ tông tám đời nhà Tề Gia Hách.

“Mẹ, đừng hỏi nữa, để cho anh ấy đi tắm”.

“Đợi một chút, nói chuyện vài câu thì có sao”.

“Quần áo của anh ấy dính cà phê mà!”. Đường Phỉ muốn cắt đứt mạch điều tra Tề Gia Hách của cha mẹ. Bọn họ đã kết thúc, cha mẹ không biết chuyện trước kia thì bây giờ cũng không cần biết, có biết thì mọi chuyện cũng sẽ phức tạp lên mà thôi.

“Không sao.... cha đã mở lò sưởi lên, chỗ cà phê ấy giặt không sạch thì bộ quần áo đó bỏ đi được rồi, cha sẽ gọi cho thợ may đến làm, một lúc là xong, rất nhanh”. Đường Duẫn mỉm cười nói, tỉ mỉ cẩn thận quan sát Tề Gia Hách, trông rất giống như cha vợ đang nhìn con rể, càng nhìn càng thấy được: “Cháu tên là gì? Làm việc ở đâu?”.

“Bác trai, bác có khỏe không ạ? Cháu là Tề Gia Hách, hiện tại cháu giúp cha quản lý công ty buôn bán của gia đình”.

“Tề Gia Hách... Tề... Đường Phỉ, không phải con đến Đài Loan ở Tề gia sao?”.

“Đúng, đúng vậy...”. Đường Phỉ bất đắc dĩ phải gật đầu, nhưng sợ cha mẹ hỏi nhiều cô dứt khoát kéo Tề Gia Hách lên, đẩy anh về phía phòng tắm: “Một lúc nữa anh ấy còn phải đi gặp bạn, chúng ta không nên làm trễ thời gian của người ta”.

Đường Phỉ đá Tề Gia Hách vào phòng tắm, lúc này cô mới thở phào nhẹ nhõm, trở lại phòng khách ngồi xuống.

“Con ở nhà người ta lâu như vậy, bây giờ chúng ta sẽ cố gắng làm một chủ nhà nhiệt tình”.

“Con thấy không cần thế, anh ấy còn nhiều chuyện bận rộn, không thể có thời gian ngắm cảnh...”

“Vậy sao?”. Đường Duẫn không muốn vạch trần lời nói dối của con gái cho nên cũng không nói gì thêm.

Đến bây giờ cha mẹ vẫn không biết ở Đài Loan cô và Tề Gia Hách đã từng yêu nhau, lại càng không biết anh đã từng tổn thương cô rất sâu. Cho nên cô rất căng thẳng, chỉ sợ anh nói gì đó sẽ lộ chuyện, vẫn nên sớm tiễn anh ra khỏi nhà cho an tâm.

“Con làm sao vậy? Chẳng lẽ con và cậu Tề Gia Hách kia có quan hệ gì đặc biệt, nếu không thì tại sao lại căng thẳng như thế?”. Tần Mẫn Chi rất nhạy cảm, hơn nữa từ sau khi từ Đài Loan trở về con gái liên thay đổi rất nhiều, nhìn thế nào cũng giống như thất tình mà Tề Gia Hách lại là người con trai đầu tiên con gái đưa về nên bà làm mẹ sẽ suy nghĩ sâu sa.

“Không có! Mẹ nghĩ nhiều rồi!”.

Đường Phỉ trả lời quá nhanh làm cho hai người càng cảm thấy kì quái. Hơn nữa cô còn có phản ứng rất lạ, cứ đứng ngồi không yên, lại còn muốn nhanh chóng đuổi khách ra khỏi cửa. Tất cả mọi việc đều không bình thường.

Tần Mẫn Chi và chồng liếc nhìn nhau trong lòng đều có đáp án, họ không tin những lời con gái đã nói. Họ muốn biết mọi chuyện.

Tề Gia Hách thay xong quần áo ra khỏi phòng tắm, Đường Phỉ lại tiến đến luôn đuổi người: “Không phải anh còn việc phải làm sao? Vậy mau đi thôi, đã hẹn người ta không thể đến trễ!”.

“Không vội”. Tề Gia Hách cười cười, đặt mông xuống ghế salon.

“Cháu đã đặt phòng ở khách sạn chưa?”. Đường Duẫn hỏi.

“Cháu đến đây gấp nên còn chưa đặt phòng”.

“Em đặt giúp anh.”

Đường Phỉ vừa cầm điện thoại lên Tần Mẫn Chi đã tắt đi: “Sao phải phiền phức thế làm gì? Trong nhà có phòng khách, để cho nó ở đây là được rồi”.

“Không được! Không phải... Ặc, ý con là như thế sẽ không tiện, phải không?”. Đường Phỉ vừa nói vừa nháy mắt với Tề Gia Hách. Chỉ cần anh từ chối thì cha mẹ sẽ ko ép, anh hiểu ám hiệu của cô chứ?

Không ngờ Tề Gia Hách không những không từ chối mà còn cười nói cảm ơn: “Cảm ơn bác gái, vậy tạm thời cháu sẽ quấy rầy mọi người rồi”.

“Quyết định như thế đi! Phỉ Phỉ, con đưa cậu ấy lên phòng đi!”.

“Bác trai, bác gái, hai người cứ gọi cháu Gia Hách được rồi”.

“Ừ, đưa Gia Hách lên phòng đi. Nếu như cậu ấy cần gì thì con hãy giúp một tay, cha mẹ còn có bữa tiệc phải tham gia, chúng ta đi đây”.

“Bác trai, bác gái đi thông thả”.

Sau khi đưa cha mẹ ra khỏi nhà, mặt Đường Phỉ xụ xuống, cô quay đầu nhìn Tề Gia Hách, thở phò phò chất vấn: “Rốt cuộc anh muốn gì?”.

“Bình tĩnh, đừng khẩn trương, anh cũng không có ý gì. Em cứ coi như đang giúp một người bạn đang khó khăn thôi”.

“Nhà của em không tùy tiện nhận người vào”. Cô nhớ đến anh từng nói, trả lại cho anh.

“Được thôi, anh sẽ đi làm để trả tiền phòng? Phải làm gì? Nấu cơm à? Làm sao bây giờ, anh chỉ biết làm mỗi trụng chiên! Quét sân sao? Nhìn qua ngôi nhà rất sạch sẽ. Vậy rốt cuộc anh nên làm cái gì nhỉ...”.

“Tề Gia Hách, anh nói thật đi, anh đến đây làm cái gì?”.

“Được rồi, được rồi. Anh sẽ nói thật cho em biết. Lần này anh đến đây để theo đuổi em một lần nữa!”. Tề Gia Hách bước gần đến Đường Phỉ, thay đổi thái độ đùa giỡn lúc này, vẻ mặt trở nên nghiêm túc và nghiêm túc: “Mấy tháng này anh cố gắng để không nhớ đến em, nhưng anh phát hiện ra làm sao cũng không làm được. Anh không muốn buông tha tình cảm của chúng ta, thế nên anh mới đến đây”.

Đường Phỉ lui, lui, lui, lui đến góc tường, suýt nữa thì gơ tay đầu hàng.

Nghe được lời tỏ tình chân tình như vậy, nói không động tâm là gạt người, những mà bị rần rần một lần giờ vẫn còn sợ. Cô sợ dẫm lên vết xe đổ, cũng sợ lại bị tình yêu làm cho đau thêm một lần nữa.

Cô hít sâu một hơi, lấy toàn lực đẩy anh ra: “Anh thấy em dễ lừa gạt lắm sao? Sai một lần là tình cờ, lần thứ hai sẽ làm ngu xuẩn”.

“Đường Phỉ, anh rất nghiêm túc”.

“Được, vậy hãy để cho em thấy được anh có bao nhiêu nghiêm túc”.

Muốn cưới con gái bảo bối của người ta, cần đủ thành ý. Lần này đến Canada, tất nhiên là Tề Gia Hách đã chuẩn bị kĩ.

Anh quyết tâm chết không lùi, tự nói với mình mặt phải đủ dày, miệng phải ngọt. Dù không phải là tình thánh, nhưng anh tin cần cù có thể bù tất cả, cho nên anh lập tức bắt tay vào làm.

Tối hôm qua có một trận tuyết, lúc tỉnh dậy trên mặt đất đã phủ một lớp tuyết. Sau khi Tề Gia Hách rửa mặt chải đầu, bắt đầu quét sạch những bông tuyết trên đường xe đi và trên những bậc thang.

“Cháu là khách mà sao lại làm những việc này. Nhưng mà rất cảm ơn cháu”. Đường Duẫn nói lời cảm ơn.

Nhưng Đường Phỉ lại cố tình xem nhẹ sự cố gắng của Tề Gia Hách, nói với cha mình: “Không cần cảm ơn đâu, anh ấy làm những chút chuyện coi như trả tiền phòng”.

“Sao lại nói như vậy!”. Đường Duẫn trách con gái, lại quay lại nhìn Tề Gia Hách, cười nói: “Đừng để ý những lời nha đầu này nói”.

“Sẽ không”.

“Đến uống chút trà cho ấm người nào”. Tần Mẫn Chi sợ Tề Gia Hách bị lạnh, đưa trà cho anh.

Đường Phỉ cảm giác như mình thành người xấu: “Hôm nay con phải đến một nơi khá xa, nên con phải đi sớm”.

Tề Gia Hách không nhịn được hỏi: “Em muốn đi đâu?”.

“Ặc, muốn đi đến một nơi rất xa, đêm nay sẽ không về!”. Đường Phỉ cười xấu xa, giọng nói khiêu khích như muốn nói, có bản lĩnh thì mau đến!

Cô ấy sử dụng chiêu này làm Tề Gia Hách không ứng phó kịp. Nhưng trong đầu chợt nhớ đến lời bốn cô em đã nói —

“Anh à, theo đuổi bạn gái hay làm ăn đều phải biết ứng phó, đặc biệt là da mặt phải dày, bất chấp khó khăn gì cũng phải mặt dày mà theo”.

Anh cười cười hỏi: “Anh có thể đi cùng em không?”.

“Không được”. Đường Phỉ dừng bước, trừng mắt từ chối anh.

“Thật ra thì có rất nhiều nơi ở Canada anh chưa từng đến. Anh chỉ muốn theo em đi nhìn xung quanh, không được sao?”.

“Được rồi. Con chỉ đi xem thôi không cần làm gì nên đưa Gia Hách đi cùng thuận tiện đưa cậu ấy đi chơi. Chuyện của công ty cha sẽ xem nên con không cần vội”.

“Đúng vậy, nghe lời cha con nói đi”.

Hiện tại Tề Gia Hách có cha mẹ cô làm chỗ dựa, cô một mình một phe, không thể từ chối, không thể làm gì khác là phải vác theo cái đuôi Tề Gia Hách.

Lái xe đến nội thành Đường Phỉ vẫn cố gắng đuổi Tề Gia Hách xuống xe, nhưng anh chết dí trên xe không chịu đi. Cô đành tiếp tục chờ anh đi/

Cô muốn đến một nông trường ở lưng núi. Mấy năm gần đây, Đường Duẩn muốn phát triển du lịch nên công việc điều tra rơi vào tay cô.

Vừa xuống xe, Đường Phỉ cầm máy ảnh chụp hình khắp nơi. Thời tiết đang rất tốt, bỗng nhiên có một cơn bão tuyết, thậm chí hơn là xe cô không thể nổ máy.

“Phải gọi điện đến xưởng sửa xe xử lý thôi!”.

Nhưng mà gọi điện đối phương lại nói bây giờ không rảnh để đến đó. Hai người thấy tuyết rơi càng lúc càng dày đành vào nhà gỗ ở nông trường lánh tạm.

“Đáng ra nên để anh ở trong nội thành mới đúng”.

“Dừng ngốc, cho dù em để anh ở đó thì anh vẫn tìm cách tìm đến chỗ em”.

21. Chương 21

Nghe rất có tình có nghĩa, suýt nữa Đường Phỉ đã mở rộng lòng ra với anh, nhưng lại nghĩ đến ngay cả điều cơ bản nhất là tin tưởng mà anh cũng không làm được, cô lại đóng lại suy nghĩ đó.

“Để em xem hệ thống sưởi có dùng được không?”. Đường Phỉ thử một chút, không may, hệ thống sưởi không sử dụng được.

“Chờ tuyết ngừng rơi, chúng ta sẽ xuống núi”.

Nhưng mà tuyết không những không ngừng rơi mà càng lúc rơi càng nhiều. Không lâu sau cả vùng đã thành một mảnh trắng xóa.

“Có thể một lúc nữa cũng chưa dừng được”. Tề Gia Hách nhìn những bông tuyết rơi càng ngày càng nhiều.

“Ừ....”. Đường Phỉ nhìn ra ngoài, cũng có ý tương tự. “Chúng ta phải nghĩ biện pháp nhóm lửa, để em đi tìm xem có củi không!”.

“Để anh đi tìm, em ở lại trong phòng đi”. Tề Gia Hách ngăn cô lại sau đó xoay người ra khỏi nhà gỗ ấm áp.

Qua nửa giờ vẫn chưa thấy Tề Gia Hách quay lại mà tuyết rơi càng lúc càng dày, Đường Phỉ sốt ruột đi qua đi lại trong nhà.

Cô cố gắng liên lạc với Tề Gia Hách nhưng trận tuyết này quá lớn, không bắt được sóng di động. Chờ thêm một lúc nữa, cô chờ không nổi quyết định ra ngoài tìm người.

Bão tuyết bay toán loạn khiến tầm nhìn giảm tới mức thấp nhất. Trước mắt là một màu trắng xóa, cảnh vật được tuyết bao trùm lên. Đường Phỉ chỉ có thể dựa vào đồng tuyết cao thấp để xác định địa hình.

“Gia Hách”. Đường Phỉ đi một vòng quanh nhà gỗ vẫn không thấy Tề Gia Hách đâu, càng nghĩ càng lo lắng chỉ sợ anh xảy ra chuyện. Vì vậy lớn tiếng hô: “Tề Gia Hách, đừng làm em sợ! Mau ra đây! Em đồng ý anh ở nhà em bao lâu cũng được, sẽ không đuổi anh đi! Mau ra đây! Nếu anh không ra em sẽ tức giận, không bao giờ để ý đến anh nữa!”.

Vẫn không có tiếng đáp lại. Cô càng gọi càng lo lắng, càng gọi càng sợ nên không chú ý đến dưới chân, sợ ý đạp phải gì đó, cả người ngã xuống lăn vài vòng.

Thật vất vả mới tìm được củi ở trong đồng lộn xộn trong kho, Tề Gia Hách ôm củi đi ra thì nghe được tiếng kêu thảm thiết. Anh sợ Đường Phỉ xảy ra chuyện gì, vội vàng chạy về phòng nhỏ, lại không thấy người đâu.

Anh lập tức bỏ củi xuống chạy ra ngoài tìm người. Anh định dựa vào dấu chân để tìm cô nhưng mà bão tuyết quá lớn, chỉ một lúc đã xóa hết dấu vết có trên nền tuyết.

Anh phải dựa vào đôi tai tốt mới phân biệt được hướng của tiếng kêu. Mặc dù tốn chút thời gian nhưng anh đã tìm được Đường Phỉ ở một con dốc nhỏ. (Ồ: @@~ sao chị ra được chỗ con dốc ta).

Đường Phỉ muốn đứng lên nhưng cô bị lăn mấy vòng bị trật chân, cứ đứng lên là lại ngã.

“Đường Phỉ!”. Tề Gia Hách không quan tâm mình có bị lăn xuống hay không chạy nhanh đến chỗ cô, kéo cô từ trong tuyết ra.

“Anh không sao chứ?”. Đường Phỉ nhìn thấy anh, vẫn quan tâm đến an toàn của anh hơn.

“Anh không sao. Sao em lại chạy ra ngoài? Không phải anh bảo em ở trong phòng đợi anh sao? Bây giờ em có đi được không?”.

“Có thể”. Nhưng mà cô chỉ vừa động đã đau muốn hét lên.

“Đừng cậy mạnh, lên đây, anh công em”.

“Không cần, anh công em trên lưng thì làm sao đi được trong tuyết”.

“Có đi được hay không là vấn đề của anh”. Tề Gia Hách không cho cô từ chối, trực tiếp công cô.

Đi trên tuyết đã không dễ đi, lại còn phải đi trên sườn dốc, mỗi bước đi đều rất khó khăn. Tề Gia Hách cẩn thận, nỗ lực đi lên trên.

“Gia Hách... Để em xuống, em tự đi...”.

“Đừng lo lắng, sắp đến rồi”.

Đường Phỉ nằm trên lưng của Tề Gia Hách, những cố gắng và nỗ lực của anh cô đều thấy hết, nhưng tâm tình của cô cũng rất mâu thuẫn. Vừa không muốn thành gánh nặng cho anh, vừa muốn được dựa vào anh mãi như thế này.

Rất cuộc đã về được nhà gỗ. Chỉ một đoạn đường ngắn đã tốn rất nhiều sức lực rồi, mà bây giờ chân của cô còn bị thương, không thể đi 4, 5 cây để xuống núi được.

“Xem ra tối nay chúng ta phải ở lại đây rồi”. Tề Gia Hách nhìn những trận gió, lo lắng nói.

“Đành phải như vậy”. Với tình huống hiện tại của cô sẽ là gánh nặng của Tề Gia Hách nếu cố gắng xuống núi, và lại thời tiết như thế này thì phải ở lại thôi.

“Để anh xem chân của em”.

Đường Phỉ định từ chối nhưng nghĩ đến tâm tình lo lắng nên cô cũng không kháng cự lại tâm ý của anh, đuổi chân cho anh xem.

Nhìn Đường Phỉ cúi thấp đầu, Tề Gia Hách cười cười.

Anh rất vui vẻ, không phải là do Đường Phỉ bị thương mà đây là lần đầu tiên trong thời gian này cô không đối nghịch với anh. Đây là hiện tượng tốt, mặc dù không nên nghĩ như vậy nhưng anh vẫn cảm ơn trận bão tuyết này.

Nhưng không lâu sau anh không muốn nghĩ thế nữa, anh bắt đầu lo lắng trận bão tuyết này sẽ làm trễ việc trị liệu cho Đường Phỉ.

Trong nhà gỗ không có hệ thống sưởi cũng không có ánh đèn, ánh sáng duy nhất là từ ngọn lửa trong lò sưởi, bởi vì củi không nhiều lắm mà tuyết không biết bao giờ mới ngừng nên anh dùng khá tiết kiệm. Đêm, còn khá dài.

Trong phòng nhiệt độ rất thấp vả lại vừa rồi ở trong trời tuyết nên quần áo của hai người đều ẩm ướt, không nhìn được mà rùng mình.

“Anh đi xem có bộ quần áo nào không?”

Tề Gia Hách sợ Đường Phỉ bị lạnh kiểm tra trong phòng nhưng trong nông trường này chẳng có gì. Hệ thống sưởi thì bị hỏng, củi thì chỉ có một ít, đến đồ vật giữ ấm cũng chỉ tìm được một cái thảm cũ.

Tề Gia Hách cầm tấm thảm cũ trở lại bên lò sưởi: “Em thay quần áo ướt xuống rồi hong khô, cái thảm này tuy cũ nhưng vẫn giữ ấm được”.

“Còn anh thì sao?”

“Anh không lạnh”.

“Không lạnh thật sao?”

“Thật. Anh sẽ quay mặt đi, em thay quần áo ướt xuống đi”.

Tề Gia Hách nói xong cũng quay người đi cho thêm củi. Đường Phỉ chần chờ một chút cũng cởi bộ quần áo ướt sũng rồi lấy cái thảm bọc mình lại.

“Em đưa quần áo cho anh”. Tề Gia Hách đưa tay ra.

“Để em tự làm là được rồi”.

“Đưa cho anh”.

Nhìn bàn tay còn kiên trì đưa cao, tâm Đường Phỉ cũng hạ xuống. Thật ra cô đã tha thứ cho anh từ lâu rồi chỉ do cô sợ lại bị thương một lần nữa nên mới trốn tránh tình cảm của anh.

Vừa rồi anh mạo hiểm tìm củi trong trời gió tuyết lớn như thế, lại còn khổ cực công cô về ngôi nhà gỗ làm cô rất cảm động. Đúng là hoạn nạn mới biết chân tình. Một người đàn ông dùng chân trâu mã não tặng cho người con gái cũng không chứng tỏ được anh thật lòng yêu cô gái đó, nhưng nếu người đàn ông nguyện ý dùng tính mạng của mình để bảo vệ người con gái thì tình yêu của anh là rất thật lòng.

Con người luôn luôn kỳ lạ như thế, mất đi rồi mới biết quý trọng.

“Chẳng lẽ chúng ta chết rét ở chỗ này?”. Cô còn muốn nắm tay anh vượt qua cuộc sống hạnh phúc sau này.

“Ngốc, tất nhiên là không rồi, anh sẽ không để chuyện đó xảy ra. Em ngủ một chút đi, anh trông lửa cho. Khi nào tuyết ngừng anh sẽ gọi em”.

“Anh không mệt à?”

“Anh không mệt, em ngủ đi”.

Đường Phỉ rất nghe lời nhắm mắt ngủ nhưng mấy phút sau cô lại mở mắt ra nhìn vào ánh mắt thâm tình của Tề Gia Hách. Thấy cái nhìn này, cô rất muốn khóc.

Cô không muốn kết thúc như vậy, cô muốn cùng anh trải qua những ngày tháng hạnh phúc sau này....

“Sao thế? Lạnh không?”. Tề Gia Hách sợ cô lạnh, cởi áo khoác của mình xuống đắp lên người cô: “Đừng lo lắng, anh sẽ ở đây trông cho em. Em ngủ đi”.

Anh đã quyết định dù có phải đốt rụi đồ đạc trong phòng anh cũng sẽ không để cô lạnh.

“Anh cứ mặc vào, bây giờ người em thấy rất ấm rồi”. Do hạnh phúc làm cô cảm thấy ấm áp từ đáy lòng.

“Vậy thì em mau ngủ đi”.

“Ừ”. Đường Phỉ lại nhắm hai mắt, nhưng vẫn không ngủ: “Gia Hách...”.

“Ừ?”. Đã lâu lắm rồi cô không kêu tên anh dịu dàng như thế. Dù chỉ là kêu tên một tiếng cũng làm cho tim anh nín chặt.

“Chúng ta cùng ngủ là được rồi”. Không nhìn anh nói, mắt nhắm lại nhưng tâm lại buông lỏng. Cô mở trái tim mình với anh, lại cảm thấy thật nhẹ nhõm.

“Ừ”. Tề Gia Hách cười vui vẻ, tảng đá đè trong lòng đã lâu bởi một câu nói của cô mà biến mất.

Chờ tuyết ngừng, bọn họ sẽ đón ánh sáng tương lai.

Trời vừa sáng, tuyết đã ngừng nhưng chân Đường Phỉ bị thương không thể nào đi lại. Cô không muốn liên lụy đến Tề Gia Hách nên bảo anh xuống núi gọi người lên cứu cô.

Nhưng nói gì Tề Gia Hách cũng không đồng ý. Đêm qua có cái gì trong nhà có thể đốt được anh đều đốt rồi, nếu có trận bão tuyết nữa thì hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

Anh không muốn để Đường Phỉ một mình ở nhà gỗ, nhưng Đường Phỉ lại kiên trì không leo lên lưng anh.

Cuối cùng Tề Gia Hách nghĩ ra một biện pháp. Anh tháo một tấm gỗ lớn trên tường, cột thêm một sợi dây, làm thành một ván trượt tuyết.

Anh để Đường Phỉ ngồi lên, anh sẽ chậm rãi đi phía trước.

Nhìn anh phí sức đi trên tuyết, Đường Phỉ đau lòng: “Anh lên đây ngồi đi, xin anh đấy...”.

“Em yên tâm, anh không sao”. Tề Gia Hách rất kiên trì, không thể không đưa Đường Phỉ đến nơi an toàn.

Đi trên tuyết một thời gian dài chân anh đã sớm đông cứng nhưng nhờ ý chí anh vẫn đi được, trong tim anh chỉ có một ý niệm, Đường Phỉ được an toàn là tốt rồi.

Đường Phỉ không nói được anh, rất lo lắng. Nhìn tinh thần anh có lúc không yên, bước chân cũng lảo đảo, cô đành nói chuyện để anh có thể nâng cao tinh thần.

“Gia Hách, em hỏi anh một chuyện, anh phải thành thật trả lời em”.

“Em hỏi đi”.

“Anh yêu em từ khi nào?”.

Khi nào sao? Đến chính anh cũng không biết được, anh cười cười: “Anh cũng không biết mình đã yêu em từ lúc nào”.

“Anh hối hận vì đã đẩy em ra chứ?”.

“Rất hối hận cho nên anh có thể làm tất cả để em xoáy chuyển tình cảm với anh”.

Là như thế nên mới không để ý chuyện hai chân bị phế sao? May mắn Tề Gia Hách quay lưng đi nên không nhìn thấy những giọt nước mắt của Đường Phỉ. Cô quyết định trả lời anh. “Tề Gia Hách, bây giờ em sẽ nói với anh một câu rất quan trọng, anh phải nghe cho rõ”.

“Được”.

“Em yêu anh”.

“Anh biết”. Nếu như cô không thương anh sẽ không vì anh mà khóc thút thít như thế.

“Anh biết? Em có nói với anh đâu?”.

“Chưa nói. Nhưng bắt đầu từ bây giờ mỗi ngày em phải nói cho anh nghe”.

Mặc dù anh đưa lưng về phía cô nhưng cô biết anh cười rất vui vẻ: “Cho nên anh không được phép xảy ra chuyện gì, nghe không! Bởi vì anh làm em bị tổn thương nên anh phải bồi thường cho em, biết không?”.

“Ừ, anh sẽ bồi thường cho em mà”.

“Không thể nói suông, từ nay về sau, không được phép của em không được bỏ em biết không?”.

Tề Gia Hách cười nói: “Em biết không, tất cả mọi người đều nói anh không biết tốt xấu mà bỏ báu vật vô giá là em. Vất vả lắm anh mới biết mình đã có được một bảo vật trân quý như vậy, anh tuyệt đối sẽ không bao giờ bỏ nữa”.

“Thì ra không phải tự mình phát hiện... Thật không biết tốt xấu... Nhưng mà....”. Đường Phỉ nhìn hai chân của anh đang vùi trong tuyết, hai mắt rưng rưng nói: “Thấy anh đối tốt với em như vậy, em miễn cưỡng sẽ không so đo với anh”.

“Cảm ơn”.

Đi được hai phần ba quãng đường thì gặp được Đường Duẫn và Đường Vũ đưa người đến cứu.

“Giao cho tôi”. Đường Vũ nhận lấy công việc của Tề Gia Hách bế Đường Phỉ lên xe.

“Mọi người đến rồi, tốt quá”. Có người đến cứu, Tề Gia Hách mới có thể buông lỏng. Nhưng rốt cuộc anh cũng không chịu nổi, vừa buông lỏng trước mắt đã tối sầm, cả người ngã về phía sau...

“Gia Hách —”.

Trời quang mây tạnh, trừ những chiếc xe dọn tuyết đang dọn bớt tuyết trên đường. Trên đường vốn trắng xóa, cũng lộ ra một vài màu sắc khác...

Thời tiết tuy sáng sủa như thế nhưng không biết lúc nào có thể có một trận bão tuyết dữ dội. Cuộc sống cũng như thế, chưa chắc mỗi phút mỗi giây đều thuận lợi không có sóng gió gì.

Trải qua sự kiện bão tuyết này, tình cảm của Đường Phỉ và Tề Gia Hách cũng được hâm nóng lên rất nhiều. Nhưng vẫn tồn tại một vấn đề nan giải.

“Anh nghe nói thời điểm Đường Phỉ bị nguy hiểm thì ở chung một chỗ với Tề Gia Hách, đã có chuyện gì xảy ra? Chẳng nhẽ vợ chồng hai đứa và Đường Phỉ, Đường Vũ cùng nhau lừa gạt anh?”. Đường Chính đến thăm bệnh nghe nói Tề Gia Hách và Đường Phỉ ở cùng nhau thì nổi đóa.

“Em không hiểu ý của anh?”.

“Anh cảm thấy rất là mất thể diện, tại sao em lại cho tên tiểu tử đã giẫm lên thể diện của anh ở nhà của em?”.

“Anh nói là Gia Hách giẫm lên thể diện của anh? Chắc anh nhầm rồi, Gia Hách không phải là người như vậy!”.

“Đường Phỉ đã nhờ anh không nói cho hai đứa biết nhưng đã như thế này, anh không nói thì hai người lại nhận tên tiểu tử họ Tề kia làm con rể”.

Đường Chính nói chuyện của Đường Phỉ và Đường Vũ ở Đài Loan làm gì, ra sao cho Đường Duẫn biết, còn rất chắc chắn Tề Gia Hách làm cho ông rất mất mặt, ông phản đối đến cùng việc Đường Phỉ và Tề Gia Hách ở chung một chỗ. (Ồ: ý là phản đối anh chị yêu nhau).

“Nghe nói bây giờ chân của tên tiểu tử kia không có cảm giác, sợ là sau này phải ngồi xe lăn. Chẳng nhẽ em muốn đem đứa con gái duy nhất gả cho người như thế?”.

“Dù như thế, chỉ cần Đường Phỉ nguyện ý thì em sẽ không phản đối”.

Đường Chính và Đường Duẫn là anh em nhưng hai người tính cách rất khác nhau. Đường Chính kiêu căng tự đại nhưng Đường Duẫn là một người rất tốt.

“Em biết là anh cũng rất yêu thương Phỉ Phỉ, nhưng nếu như Gia Hách không đi lại được thì cũng là vì cậu ấy đã cứu Phỉ Phỉ. Em không thể ngăn cản bọn chúng yêu nhau”.

Đường Chính sinh khí: “Được, anh đã phân tích tốt xấu rồi mà vẫn kiên trì như thế thì anh cũng không nói gì được nữa. Nhưng nếu hai người nhận tên đó làm con rể đồng nghĩa với việc hai người muốn cắt đứt quan hệ với anh. Như thế thì mọi người đều vui mừng”. (Ồ: như trẻ con, hờ tí là cắt xít =.=).

Đường Vũ vừa đến cửa đã nghe được cha mình đang nói, không nhịn được nói: “Chẳng nhẽ cha muốn bị cô lập hoàn toàn mới vui à?”.

“Làm sao? Tất cả mọi người muốn chống đối à?”.

“Đâu phải là muốn chống đối cha, nhưng nếu cha cứ quyết giữ ý mình như vậy chúng con sẽ giữ khoảng cách với cha”.

“Cái thằng tiểu tử này cứng cáp rồi muốn cãi lời cha đúng không? Con tưởng uy hiếp được cha mình sao?”.

“Cha muốn nghĩ đó là uy hiếp cũng được. Nhưng con hi vọng cha đừng vì thành kiến cá nhân mà ảnh hưởng đến người vô tội”.

“Tôi muốn thế đấy”.

“Được, thế thì còn sẽ đi. Lần này con đảm bảo cha sẽ vĩnh viễn không tìm được con”.

“Con —”.

Thái độ bướng bỉnh của Đường Vũ được di truyền từ cha nhưng may mắn anh không có những suy nghĩ cực đoan như cha.

“Nếu như cha đồng ý không làm khó cho Tề Gia Hách và Phỉ Phỉ nữa thì con sẽ về nhà thừa kế sự nghiệp. Con phải đi thăm Gia Hách và Phỉ Phỉ”. Sau khi Tề Gia Hách đến tìm anh để theo đuổi Đường Phỉ, bọn họ đã thành bạn tốt.

“Đường Vũ — tức chết tôi! Thật là tức chết mất!”. Đường Chính muốn đánh người nhưng tính của con trai ông chẳng nhẽ ông lại không biết? Đường Vũ nói được làm được. “Thôi hai người đó như thế nào cũng mặc nhưng đừng hy vọng anh sẽ chúc phúc cho chúng nó”. Đường Chính nói rồi thở phào đi về.

“Tại sao anh hai lại giận chó đánh mèo Phỉ Phỉ và Gia Hách. Nếu như theo như những gì anh hai kể thì Gia Hách hoàn toàn vô tội mà. Rõ ràng do Đường Vũ tự mình đến làm quản gia, tại sao lại thành lỗi của Gia Hách?”. Tần Mẫn Chi không nhịn được oán trách Đường Chính.

“Tính của anh ấy như thế, đừng để trong lòng. Chúng ta vào xem Phỉ Phỉ và Gia Hách thôi”.

“Cái đó... Chân của Gia Hách chắc là không sao đâu, phải không?”. Đúng là lòng của cha mẹ trong thiên hạ, liên quan đến tương lai của con gái mình, nếu nói không lo lắng là gạt người.

“Đừng lo lắng, người trẻ dễ khôi phục. Hơn nữa cậu ấy rất có nghị lực, không dễ dàng ngã gục như thế đâu”.

22. Chương 22

Bởi vì Tề Gia Hách sốt hôn mê mãi mới tỉnh nhưng hai chân giẫm trong tuyết thời gian dài nên bị lạnh tổn thương rất sâu. Mấy ngày tu dưỡng tổn thương do giá rét đã dần hồi phục nhưng đến lúc bước xuống giường mới phát hiện tình hình nghiêm trọng hơn anh nghĩ.

Lần này tổn thương đến dây thần kinh nên hai chân vô lực không thể nào đứng thẳng được.

Mặc dù trong lòng Tề Gia Hách rất nóng nảy nhưng ngoài mặt vẫn rất bình tĩnh. Anh đã sớm biết là sẽ như thế nhưng nếu được chọn một lần nữa, anh vẫn sẽ làm như thế.

Mỗi ngày Đường Phỉ đều đến bệnh viện chăm sóc anh, nói chuyện với anh, cùng anh đi kiểm tra, trên mặt luôn là nụ cười nhàn nhạt...

Cô rất cam tâm tình nguyện, Tề Gia Hách không nghi ngờ điều đó. Nhưng anh biết cha mẹ cô đang lo lắng, mà khi biết hai chân anh không đứng được thì càng lo lắng về nặng nề.

Lòng tự ái của đàn ông không cho phép anh đối mặt với Đường Phỉ mà anh cũng không muốn thành gánh nặng của người khác cho nên anh hiểu lo lắng của cha mẹ Đường Phỉ, ngay cả anh cũng rất lo lắng, nếu như...

“Em không cần lúc nào cũng ở bệnh viện với anh, phải làm gì thì đi làm đi”.

“Bây giờ không có gì quan trọng bằng việc ở cạnh anh”.

“Anh sẽ có áp lực, chẳng lẽ em mặc kệ công việc à?”.

“Công việc ở công ty đã có cha em xử lý anh đừng nghĩ nhiều. Bây giờ anh phải nghỉ ngơi cho tốt, làm theo những gì bác sĩ nói sẽ phục hồi rất nhanh”.

Xem ra Đường Phỉ muốn chăm sóc anh đến khi anh có thể đứng lên được mới thôi. Nhưng anh không muốn trói buộc cô như thế, cô nên ra ngoài với bầu trời bát ngát chứ không nên ở trong bệnh viện.

“Hai ngày nay anh ăn rất ít, do món ăn không hợp khẩu vị hay là không thoải mái chỗ nào?”.

“Anh không quen thức ăn ở đây, đột nhiên muốn ăn chút thức ăn Đài Loan”.

“Vậy để em điện ẹ nấu”.

“Anh muốn ăn đồ em nấu. Từ trước đến giờ anh chưa được nếm đồ em nấu”.

“À, xem kìa, em bị bạn trai oán trách rồi. Được rồi, để em về nấu cho anh vài món, nhưng nói trước tài nấu nướng của em không được như mẹ đâu”.

“Chỉ cần là món do em nấu là được”.

“Nhưng em đi rồi thì ai ở đây với anh”.

“Anh hơi mệt, nằm xuống ngủ một chút, đến lúc dậy em sẽ đến, không cần lo lắng”.

Đường Phỉ vẫn cảm thấy không ổn: “Để em gọi điện thoại cho anh Vũ, xem anh ấy có rảnh hay không...”.

“Không cần, mấy nay cậu ấy rất bận chuyện công ty, đừng phiền cậu ấy”.

“Được rồi. Vậy anh ngủ đi, em sẽ quay lại sớm”.

“Đừng vội, lái xe cẩn thận nhé”.

“Vâng, em đi đây”.

Đường Phỉ vừa đi, Tề Gia Hách liền gọi điện cho Đường Vũ: “Tôi có việc muốn nhờ cậu, cậu đến đây được không?”.

Đường Phỉ về nhà nấu mấy món ăn gia đình mà Tề Gia Hách thích, vui vẻ đến bệnh viện muốn cho Tề Gia Hách nếm thử tay nghề của cô. Nhưng bước vào phòng bệnh cô ngẩn người.

Không thấy Tề Gia Hách đâu, chỉ thấy trên giường có một cái máy ghi âm nhỏ. Cô biết Tề Gia Hách đi rồi, hơn nữa không chào mà đi.

“Chẳng lẽ anh cảm thấy em không phải là người con gái có thể đồng cam cộng khổ với anh sao?”.

Nước mắt không báo trước rơi xuống hai gò má. Một lần nữa cô cảm nhận được cảm giác bị bỏ rơi nhưng khi cô nghe nội dung trong máy ghi âm thì ý nghĩ đó liền biến mất.

“Đường Phỉ tha thứ cho anh đã không chào mà đi. Anh biết làm như thế sẽ làm em bị tổn thương nhưng anh không thể không đi.

Anh chưa từng nghi ngờ quyết tâm cùng đồng cam cộng khổ của em nhưng ngày qua ngày chỉ có thể nằm trên giường và nhờ vào sự chăm sóc của em. Đối với một người đàn ông thì thật sống không bằng chết.

Hãy tha thứ cho sự tôn nghiêm nho nhỏ của anh, tha thứ cho anh nhé.

Chỉ mong em hãy tin tưởng anh, anh sẽ không đi lâu đâu, nhất định sẽ về cạnh em!

Cho nên đừng tìm anh, chỉ cần đợi anh thôi. Đến ngày đó anh sẽ xuất hiện với tư thái khỏe mạnh nhất, không bao giờ buông em ra nữa.

Đường Phỉ, anh yêu em. Em phải luôn tươi cười những ngày anh không bên em nhé!”

Đường Phỉ nghe đi nghe lại lời nhắn của Tề Gia Hách, trên mặt đầy nước mắt. Dù đau lòng nhưng cô tôn trọng quyết định của anh.

“Em tin tưởng anh”. Nhìn ra ngoài cửa sổ lẩm bẩm. Cô tin tưởng anh sẽ trở về khỏe mạnh, cô cũng tin tưởng anh nghe được những gì cô nói: “Em không ở bên cạnh anh, anh cũng phải cố gắng”.

Cô tin tưởng sẽ gặp lại anh cho nên đây sẽ là lần cuối cô rơi lệ. Sau này sẽ như những gì anh hi vọng, cô sẽ luôn cười tươi trong lúc anh không ở bên cô.

“Đường Phỉ, anh yêu em....”.

Những lời này cô sẽ luôn ghi trong lòng, cô sẽ đợi anh xuất hiện, chính miệng nói cho cô nghe...

“Em cũng yêu anh, Tề Gia Hách”. Cô hi vọng gió sẽ mang lời yêu của cô đến cho anh nghe.

Mùa xuân đến, khắp nơi lộ ra hơi thở mới. Qua những ngày đông giá rét, mọi người bắt đầu bận rộn, tinh thần cũng lên cao.

“Được rồi, hôm nay cũng phải cố gắng lên”. Đường Phỉ hít sâu, cả người như được đổ đầy xăng, dùng sức chuẩn bị đối mặt với những khiêu chiến mới.

Tề Gia Hách đã biến mất suốt hai tháng. Theo ý của anh, cô không hỏi ai anh đi đâu, chỉ tin tưởng lời nói của anh, tin rằng một ngày nào đó anh sẽ về bên cô.

Hai tháng nay cô không khóc, chăm chỉ làm việc, thỉnh thoảng sẽ viết blog, blog mà chỉ cô và Gia Hách biết. Cô tin rằng anh sẽ nhìn, cho nên cô muốn cho anh biết, cô vẫn rất vui vẻ.

Ngày mai em sẽ đến Đài Loan.

Ngày hôm qua cô đã viết trên blog như thế. Cô hi vọng điều đó sẽ mang lại cho cô một bất ngờ. Tất nhiên cô biết hi vọng nhiều sẽ thật vọng nhiều nhưng cô vẫn muốn thử.

Khi máy bay hạ cánh, làm xong thủ tục, kéo hành lý đến sảnh của sân bay, đột nhiên có người đưa một hộp quà lớn, cô kinh ngạc hỏi: “Đây là cái gì?”.

“Cô hãy mở ra xem”. Người kia nói xong cũng bỏ đi.

Cô không để ý đến người này vội mở hộp quà ra, thấy trong đó là bộ quần áo giống bộ quần áo cô mặc hôm đầu tiên đến Đài Loan. Trên bộ quần áo còn có một tờ giấy viết —

Hình như anh còn nợ em một bộ quần áo, hãy thay nó nhé.

Trên mặt cô xuất hiện một nụ cười ngọt ngào, cô đến phòng thay đồ thay bộ quần áo kia, mong đợi những bất ngờ tiếp theo.

Nhưng mà cô đứng ở sảnh sân bay một lúc nhưng lại không thấy gì.

“Không có gì sao?”.

Cô thở dài ra gọi taxi, nhưng đến khi cô định gọi thì có một chiếc limouse dừng trước mặt, một người từ ghế phụ đi ra mời cô lên xe: “Đường Phỉ tiểu thư, mời cô lên xe”.

“Ai bảo các anh tới đón tôi?”.

“Vị đó nói, trong lòng cô đã có đáp án”.

Không biết đang có trò đùa gì nhưng cô lại bắt đầu mong đợi.

Xe chạy đến một khu nhà cao cấp, cô vừa xuống xe có một đám người chạy đến đứng hai bên. Cô nhìn một cái đã nhận ra những người đó, đó đều là đồng nghiệp ở Tề thị. Cô tin rất nhanh cô có thể nhìn thấy người mình muốn thấy nhất.

“Mau vào bên trong”. Mọi người cười cười, mỗi người đưa cho cô một đóa hồng, chỉ một lúc trên tay cô đã đầy hoa hồng.

Cô nhìn cầu thang xoắn ốc, cố ra vẻ thoải mái nói: “Nếu như không có 5 cara, thì em sẽ bỏ đi đấy”.

Vừa nói xong thì một tiếng cười sang sảng truyền đến. Tiếng cười càng gần, tim của cô đập càng nhanh. Rất cuộc, cô có thể nhìn thấy người mà mình mong đợi từ lâu rồi.

Đường Phi đứng đó nhìn Tề Gia Hách chậm rãi đi về phía mình, đã nói là không khóc nhưng không biết từ bao giờ nước mắt đã chảy xuống.

Anh không làm trái cam kết, anh đã về bên cô rồi, hơn nữa còn rất khỏe mạnh. Được nhìn thấy anh đi lại khỏe mạnh như thế còn có giá trị hơn 5 cara.

Lúc này, nước mắt của cô không phải là bi thương...Đó là nước mắt của hạnh phúc....

HOÀN.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tong-giam-doc-khong-biet-tot-xau>